

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Lasse Månsson fra Skaane (A.W. Sandberg, DK, 1923)

Nordisk Films Kompagni

Ns 1846/a (pdf: p. 2–73)

Ns 1846/b (pdf: p. 74–145)

Ns 1846/c (pdf: p. 146–160)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

1846/a

Lasse Pärsson fra Skövde

1032 (A. W. S. 192)

Lasse M^ons^osson fra Skaane.

Filmskuespil i 6 Akter
 efter
 P.Fr.Rist's Roman.

Tilrettelægningen ved
 Valdemar Andersen.

Personerne:

Lasse M ^o ns ^o sson		<i>Paul Rønne</i>
Korporal Johan Printz		<i>Peter Nielsen</i>
Ole Hassel		<i>Fr. Jacobsen</i>
Trine, hans Kone		<i>Marie Jensen</i>
Anne	} deres	<i>Olga Belouieff</i>
Lille Helle		<i>Marbin</i>
Hr. Niels, Landsbypræst		<i>Charles Wilken</i>
Kirstine, hans Kone		<i>Clara Schupfeldt</i>
Smeden		<i>Emil Højsengen</i>
Kong Gustav		<i>Hans Vedgaard</i>
Landsbyfolk, Dragoner o.s.v.		

ste
 1--- Akt.

1.

Tekst: Det var en Februar-Søndag i det ulykkelige Aar 1658, da Svenskekongen havde besat det meste af Danmark....I den lille Landsby paa Falster, hvor vor Fortælling foregaar, aandede dog alt Fred og Ro....

Landsbyen i Sne.

Paa Bakken i Baggrunden ligger Kirken....Aftenstemning.

2.

Ved det tilfrosne Gadekær.

Gæssene vralter hjemefter i en lang Række.

3.

Stuen hos Ole Hassel.

Man skal til at spise. - Mor Trine er ved at sætte "Tallerkener" frem, og lille Helle følger hende trofast i Halene. Ole Hassel sidder og læser op af et

Flyveblad. Gamle Elias og et Par Husnandsfolk lytter an-
dægtigt til.

3^a.

Præsentationsbillede af Ole Hassel.

Han læser op om Krigen.

3^b.

Præsentationsbillede af Mor Trine.

Hun er ved at tage Skeerne ned, der skal benyttes til Maal-
tiden, og korsrer sig af Gru over de Rædsler, Manden læser
op om....Lille Helle klapper deltagende hendes Haand.

3^c.

Ved Døren til Frammerset.

Den aabnes - og Anne kommer frem i Døren...Hun lytter til
Faderens Ord.

3^d.

Stuen.

Saa gaar hun hen til Bordet med Maden, hun har hentet. -
Mor Trine sætter sig hen ved Ildstedet med Helle, - og Ole
Hassel be'r Bordbønnen.

4.

Landsbygaden uden for Ole Hassels Gaard.

Gæssene kommer marcherende, - de fleste vralter ind til
Ole Hassels, - de andre vralter videre.

5.

Tekst: Men pludselig blev Idyllen brudt...

Kirkebakken.

Opblanding...En Dreng kommer forpustet løbende....Han gør
et angst og forskræmt Indtryk, - staar paa Hovedet i en
Snedrive, farer op og stormer videre.

6.

Landsbygaden ved Ole Hassels Gaard.

Drengen kommer i vildt Løb...sætter Kursen ind mod Ole Has=
sels.

7.

Ole Hassels Stue.

Man sidder fredeligt og spiser, da Døren rives op, og Drengen stikker Hovedet ind og raaber med skringrende Stemme:

Tekst: Fjenden er paa Lolland!...Han kommer!

Og i det samme er Fyren ude af Døren igen, - men Budskabet, han har bragt, vækker megen Angst og Bekymring.

8.

Landsbygaden.

Drengen kommer løbende, - hans skringrende Raab kalder Folk frem fra Husene. - Forfærdelse og Raadvildhed.

9.

Ole Hassels Stue.

Der er ingen, der har Lyst til at fortsætte Maaltidet... De gamle Husmandsfolk og Elias snøfter af Fortvivlelse, og Ole Hassel ved håller ikke sine levende Raad...Mor Trine er den, der tager Sagen med størst Ro, og hun giver sig til at udvikle, hvad der er at gøre.

10.

Landsbygaden.

Der er Panik i Luften....Landsbyfolkene veksler nogle forvirrede Bemærkninger og flygter saa forskræmt ind i Husene....Ablænding.

11.

Det tilfrosne Sund.

Opblænding...Tog af Ryttere, fulgt af Bagagevogne o.s.v. rykker frem over Isen. - Ablænding.

12.

Tekst: Det blev Dag igen, - og endnu havde Svenskerne ikke vist sig...Man havde for Resten ogsaa nok at tage Være paa, dem foruden.....

Ole Hassels Stue.

Her hersker vild Forvirring....Anne hjælper Faderen med at stoppe det sidste Sølvtøj ned i en Sæk, - som han saa bærer ud. - Anne hjælper saa Moderen og lille Helle med at gemme Mad- og Drikkevarer ned i et "hemmeligt Rum", der er under Stuegulvet.

13.

I Haven.

Gamle Elias har gravet et Hul i Jorden....Ole Hassel kommer med Sækken, - der lægges ned til de andre gode Sager. - Elias haler fra Lommerne nogle latterlige Smaating (Pibe-hoveder, Snusdåser, Søndagsseler o.lgn.) frem og lader ogsaa dem forsvinde i "Graven". - De to Mænd begynder at skovle Jord paa.

14.

Landsbygaden.

Forvirring. - Unge Karle drager bort under deres Paarørendes Suk og Graad.

15.

Vej i malerisk Landskab.

Svenskernes Fortrop: En Skare Dragoner - sprænger frem.

16.

Foran Ole Hassels Gaard.

Ole Hassel kommer ud, - standser og stirrer uroligt i Retning af Kirkebakken.

17.

Kirkebakken - eller et andet Højdedrag i Udkanten.

Rytterskaren dukker op:

18.

Foran Ole Hassels Gaard.

Angsten stiger op i Ole Hassel, - og han skynder sig ind.

19.

Ole Hassels Stue.

Ole Hassel ind, - sender Anne og lille Helle ud, - tager sin Stok med Messingknappen og gaar.

20.

Uden for Indgangsdøren.

Ole Hassel stiller sig i Døren, - støtter sig til Stokken og afventer med en vis Værdighed Fjendens Komme.

21.

Høstøenget.

Anne og lille Helle op, - kryber i Skjul.

22.

Foran Ole Hassels Gaard.

En halv Snes Ryttere, anført af Korporal Printz, kommer sprængende, - svinger sig af de fuldt oppakkede Heste.

23.

Ved Indgangsdøren.

Ole Hassel staar stolt i Døren, - men hans Stolthed svinder, da en Dragon river Stokken fra ham - og nogle andre slider hans lange, fodsids Kofte med de flade Sølvknapper af ham - og saa tumler Dragonerne ind i Stuen.

24.

Stuen.

Dragonerne ind, - støder til Mor Trine og river i hende og giver hende en Mængde Ordre, som hun dog ikke tager mindste Hensyn til.

25.

Høstøenget.

Halvt humoristisk Billede med Anne, der borer sig ud af Høet, - lytter, for saa at liste hen til Taget og kige ud gennem en Sprække eller et Hul.

26.

Foran Gaarden.

En 5-6 "nye" Dragoner kommer ridende og gør Holdt. - Blandt dem er den saarede Lasse Månsson, der rider en prægtig Hoppe. Han lader sig glide ned paa Jorden og er ved at fælde om, da et Par af de andre griber ham.

27.

Nærb. af Annes Ansigt.

Hun betragter opmærksomt og deltagende den saarede Dragon.

28.

Præsentationsbilledo af Lasse.

Hans Ansigt er blegt, - og han er helt fra Bevidstheden.

29.

Større Billede ved Gaarden.

Hans Kammerater ved ikke, hvad de skal stille op med den Bevidstløse...Men de finder dog paa at bære ham ind i Stuen.

30.

Ole Hassels Stue.

Her er en Larm og en Støj...der pakkes ud og pakkes ind, og Mor Trine sidder stille og ser paa det hele. - Lasse bæres ind og smides paa Himmelsengen.

30^a.Ved Himmelsengen.

Snavs og Blod sviner den pæne Seng til....

30^b.Nærb. af Mor Trine.

Hun ser foræret hen mod Lasse.

30^c.Hele Stuen.

Soldaterne gør sig det "hyggeligt"...En Del af dem dra=

ger Støvlerne af og gnider de frosne Fødder varme.

31.

Høstøenget.

Anne holder stadig Udkig, - hører saa nogen komme og skjuler sig angst i Høet...Men da hun opdager, at det er Faderen, der fortumlet og forvirret kommer listende, aander hun lettet op, - og det er hende, der maa trøste og opmuntre ham...For Ole Hassel er blevet en gammel, for-
sagt Mand.

32.

Stuen.

Skabe og Kister brydes op...og Mad og Drikke findes frem. Der fyres voldsomt op paa Ildstedet, og man bereder sig til at holde et større Maaltid. - Mor Trine holder sig stadig tapper.

33.

Foran Smedien.

En Skare Dragoner kommer sprængende, - svinger sig af Hestene.

a
33-

Præsentationsbillede af Smeden.

Han staar stor og stærk foran Indgangen til Smedien og ser med Raseri i Blikket mod de uvelkomne Gæster. - Han er selv en værre Bandit at se til.

b
33-

Foran Smedien.

Dragonerne maser - trods Smedens rasende Modstand - ind i Smedien.

34.

I Smedien.

Dragonerne ind, - finder Ølankrene frem og faar Ilden i

Essen til at blusse op. Da Smeden (der ogsaa er "Krovert") bliver ved at gøre Modstand, - overmandes han og bindes til Hestepælen udenfor.

35.

Ole Hassels Stue.

Et vældigt Æde- og Drikkegilde finder Sted.

^a
35-.

Præsentationsbillede af den uhyggelige Korporal.

Printz æder og drikker med et Vilddyr's Graadighed... Han giver en Ordre til nogle af Dragonerne.

^b
35-.

Ole Hassels Stue.

En 4-5 Dragoner vakler ud.

36.

Udenfor.

Dragonerne ud, - fører Hestene hen til Stalden.

37.

Høstøngtet.

Ole Hassel og Børnene lytter ængstelige til Lydene, der kommer fra Stalden.

38.

Ved Gaarden.

Dragonerne kommer fra Stalden, - og da de ikke har kunnet faa Plads til alle Hestene, giver de sig til at sparke Lermuren ud ved Frammersdøren.

39.

Stuen. Nærb. af den lyttende Mor Trinc.

40.

Gaarden. Ved Muren.

Dragonerne har sparket Muren ud og fører de 3 Heste ind.

41.

Stuen.

Gennem Døren til Frammerset ser man Hestene blive ført ind...Mor Trine er ved at græde og lader sig - stum og bleg - glide ned i Krogen ved Arnen.

42.

Ved Gadekøret.

Her har en Del Dragoner tændt et mægtigt Baal, som de skaffer Næring til ved at rive et Hus ned ved Siden af Smedien. - Nogle ubekymrede Børn har deres Glæde af det pragtfulde "Sankt Hans Baal".

43.

Ved Brønden,

der ligger mellem Smedien og Gadekøret, slagtes stjaalne Kreaturer. - Og der trækkes Vand op.

44.

Ved Gadekøret.

Fra Brønden kommer Dragonerne med store Dele af Dyre= kroppe, - med Fjerkræ og hvad de ellers har kunnet faa fat i. - De er næsten vanvittige af Sult.

45.

Foran Smedien.

Smeden ser fnysende af Harme, at Soldaternes egen Fane= smed arbejder med hans Værktøj, - og at man slaar Tap= perne af hans Tønder og drikker det gode Øl. - En ond= skabsfuld Dragon holder ham et Krus skummende Øl for Næ= sen - for saa grinende selv at drikke det...og Smeden river i sine Baand, - skælder og spytter....

46.

Ved Gadekøret.

Her er man i fuld Gang med at spise...Baalct faar sin

rigelige Næring fra det nædrevne Hus.

47.

Paa den anden Side af Gadekæret.

Her har en Hob af Byens Gubber og Gamlinger slaaet sig ned. -- De har ikke haft Mod til at blive hjemme, - og nu har Varmen og Lyset fra det magtige Baal faaet dem til at samle sig her...Ryste gør de - og klager og klynker...men bliver dog, hvor de er.

48.

Stuen hos Ole Hassel.

Der drikkes og spilles Kort...Men der falder noget Ro over Gemytterne, da Lieutenanten (en stor, svær Herre) og Feltskæreren (en indskrumpen Gamling) kommer ind. De veksler nogle Ord med Printz og gear saa hen til Himmelsengen, hvor Lasse ligger. - Mor Trine vil liste ud, rejser paa sin Vej en væltet Lygte op, - men kaldes saa hen til Sengen af Feltskæreren.

49.

Ved Sengen.

Feltskæreren giver hende Ordre til at hjælpe til med den Syge, - og rent mekanisk begynder hun at trække hans Støvler af o.s.l.v.

50.

Høstænge.

Anne knæler ned og bader, - og Faderen og lille Helle følger hendes Eksempel. - Afblænding.

Slut paa 1ste Akt.

den
2^{den} Akt.

51.

Tekst: Den næste Dag ved Morgengry....

Landsbygaden. Nærb. af den tykke Trompeter.

Han sætter den lige, alenlange Trompet for Munden og blæser til Afmarch.

52.

Ole Hassels Stue.

Dragonerne, der har redet sig Natteleje i Halmen paa Gulvet....paa Bænke, og hvor de kunde finde Plads, vakler søvndrune op og begynder at samle deres Sager sammen.

52^a.

Ved Himmelsengen.

Lasse Månsson glipper med Øjnene...men falder saa atter hen i en Døs.

52^b.

Stuen.

Dragonerne maser ud...et Par af dem forsvinder ind i Frammerset, hvor deres Heste staar.

53.

Høstænget.

Den Ole Hassel'ske Familie (Mor Trine har nu sluttet sig til de andre) rejser sig op i Halmen og lytter spændt. Haabet blusser atter op i dem.

54.

Foran Ole Hassels Gaard.

Nogle Dragoner sprænger bort...andre kommer trækkende med deres Heste, svinger sig i Sadlen og forsvinder ogsaa.

55.

Foran Smedien.

Nogle Dragoner tumler ud fra Smedien....kommer paa Hestene og holder an paa Vejen foran...Printz gaar hen til den halvt afmægtige Smed ved Hestepælen og løser ham under Spot og Haansord.

56.

Nærb. af Trompeteren - som 51.

Endnu en Gang: Signalet!

57.

Ole Hassels Stue. Ved Himmelsengen.

Lasse slaar Øjnene op, - lytter, - støtter sig paa Albu=on og ser sig forvirret om i Stuen.

58.

Stuen.

Den er tom....Kammeraterne har altsaa forladt ham!!!.Han raver ud af Sengen og begynder at tumle med sit Tøj og sin Oppakning.

59.

Høstænget.

Her Trine har ingen Ro paa sig, men vil ned og undersøge Situationen. - Hun forsvinder.

60.

Foran Smedien.

Her har Dragonerne nu samlet sig...De sprænger bort.

61.

Foran Porten til Smedien!

Korporalen er til Hest, men giver sig Stunder til at haane og spotte den dødblege Smed, der tungt støtter sig til Muren.

62.

Vej ved Landsbyen.

Rytterne haster bort.

63.

I Ole Hassels Gaard.

Lasse vakler ud - og forsvinder ind i Stalden efter sin Hest.

63^a.Ved en Dør i Sideløngen.

Mor Trine spejder ud...trækker saa atter Hovedet til sig.

63^b.I Ole Hassels Gaard.

Lasse kommer ud fra Stalden, har ikke Kræfter til at komme op paa Hesteryggen - og trækker saa af Sted med det prægtige Dyr ved Tøjlen....Da han er forsvundet, kommer Mor Trine frem i Døren, - kalder stille paa de andre og forsvinder saa i Retning af Stuehuset.

64.

I Svinestien.

Kort, humoristisk Billede med gamle Elias, der er krøbet i Skjul mellem Svinene, og som nu endelig vover sig frem.

65.

Ole Hassels Stue.

Mor Trine ind og begynder roligt paa at rydde op. De andre af Familien kommer, - men er alt for rystede over den Hølest, Hjemmet har lidt, til at kunne tage fat.

66.

I Nærheden af Smedien.

Lasse kommer med Hosten ved Tøjlen...Han er en Afmagt nær. - Pludselig rejser den sorte Hoppe sig i Vejret og vrinsker. -

Lasse stirrer med missende Øjne fremefter. - Nogle Bønder vover sig ud.

67.

Kirkebakken.

Svenskekongen kommer kørende i en Brodslæde - omgivet af sin Vagt. -

68.

I Nærheden af Smedien.

Billedet taget modsat af 66. - Kongen og Følget kommer ned ad Kirkebakken i Baggr. - Fortroppen har netop passeret Lasse, da han begynder at vakle for straks efter at synke sammen i Sneen. - Kongen rækker Haanden i Vejret som Tegn paa, at der skal standses. Slæden holder, og de bagvedværende Ryttere parerer Hestene i Farten.

69.

Foran Porten til Smedien.

Korporalen vender sig fra Smeden og rider hen til Kongens Slæde.

70.

Ved Kongens Slæde.

Korporalen rider frem, - Kongen gør en Bevægelse mod Lasse og spørger saa:

Tekst: Ser jeg fejl, eller er det ikke den brave Soldat, der i Polen reddede Grev Totts Liv?

Korporalen nikker - og giver sig til at forklare om Lassens Saar.

71.

Større Billede ved Vejen.

Nogle Folk har der hele Tiden været paa Vejen, og flere kommer nu listende. De kaster sig paa Knæ omkring Brodslæden og beder Kongen om Naade og Barmhertighed.

72.

Ved Slæden.

Kongen røres ikke af deres Bønner, - men løfter vredt Haanden, at de skal tie!....Saa vender han sig igen mod Printz og siger:

Tekst: Du bliver her paa Stedet som Salvegarde og skaffer mig den gode Soldat karsk igen!

Saa løfter Kongen Haanden som Signal til Opbrud.

73.

Landsbygaden, - modsat Kirkebakken.

Slæden sætter sig i Bevægelse, - og Kongen og hans Følge fjerner sig. Efter Korporalens Ordre løfter Bymændene Lasse op og bærer ham hen mod Ole Hassels Gaard. - Korporalen følger efter.

74.

Ole Hassels Stue.

Hele Familien er i Gang med at rydde op, - men holder pludselig inde og lytter forskræmte. De beroliges dog saa nogenlunde, da de ser, at det er Bymændene, der bærer den bevidstløse Lasse ind og lægger ham i Sengen....Korporalen kommer ind, - dirigerer Bønderne ud igen og gaar saa hen mod Sengen. Paa Vejen derhen passerer han Anne og bliver staaende over for hende.

75.

Nærb. af Korporalen og Anne.

Printz betragter graadigt den smukke, unge Pige, der roligt møder hans Blik....Saa betyder han hende, at hun skal gaa med hen til den Syge. - Hun følger ham roligt.

76.

Ved Himmelsengen.

Lasse er stadig bevidstløs, - Korporalen kommer fulgt af

Anne og under Paaskud af at ville vise hende, hvorledes hun skal lægge Forbindingen fastere, forsøger han plumpe Tilnærmelser. - Men Anne betyder ham roligt, at hun bedre selv kan ordne Forbindingen, - og Printz maa retirere.

^a
71-

Nærb. af Lasses Ansigt.

Han slaar Øjnene op - og ser forbavset og betaget ind i Annes Ansigt.

76^b.

Nærb. af Annes Ansigt.

Hun bliver helt bange ved at se ind i hans dybe, mørke Øjne, - men hun bekæmper sin Angst og Forvirring og møder roligt hans Blik.

76^c.

Nærb. af Lasses Ansigt.

Han stirrer og stirrer...og saa er det, som Synet af Anne overvælder ham, og han falder atter i Afmagt.

76^d.

Ved Himmelsengen.

Anne tager atter fat paa Forbindingen....Men hun er ikke saa sikker paa Hænderne mere. For Lasse Månsson er det skønneste Menneskebarn, hun nogen Sinde har set!....

Afblønding.

77.

Tekst: Takket være Annes omhyggelige Pleje var Lasse Månsson snart i god Bedring.....Og en Dag henad Nadvertid....

Ole Hassels Stue.

Mor Trine er ved at sætte Maden frem, - nikker venligt til Lasse, der stadig er sengeliggende: Ja...nu skal de snart spise!....og gaar. - Paa Gulvet ligger lille Helle og leger

med Huskatten.

78.

Nærb. af Lasse.

Han ligger og grunder - og fatter en Beslutning, som han øjensynlig finder morsom. - Han kalder paa Helle.

79.

Nærb. af Helle.

Drengen ser hen mod Lasse og nikker glad. - Saa slipper han Katten og skynder sig hen til Patienten, med hvem han er saare fine Venner.

80.

Ved Himmelsengen.

Helle kommer hen til Lasse og giver sig saa paa hans Ordre -- til at finde hans Tøj frem.

81.

Frammerset.

Anne er ved at sætte Mælk op, - og Moderen gaar og sysler med Nadveren. Da hun ser, at Anne staar og falder i Tanker, gaar hun hen til hende og siger spøgende noget om, at hun da vel ikke gaar i Giftetanker. - Anne blusser og bliver forvirret og faar uhyre travlt med at anbringe Maden, som Moderen har sat frem, paa Brøttet.

82.

Stuen.

Assisteret af den jublende Helle er Lasse saa nogenlunde kommen i Tøjet og gør nu de første, usikre Skridt hen over Gulvet.

83.

Ved Frammersdøren.

Den aabnes, og Anne kommer til Syne med Maden paa Brøttet.

Hun er ved at tabe hele Opdækningen, da hun ser, at hendes Patient er kommen paa Benene...og hun er ganske imponeret af hans Højde.

84.

Stuen.

Hun gaar tøvende nærmere, sætter hurtigt Brøttet fra sig paa Bordet og tager saa mod Lasses fremstrakte Haand. Lasse peger mod Hovedbindet og siger:

Tekst: Kan du binde mig den Liste om!

Og han sætter sig paa Bænken foran hende og bøjer Hovedet hen mod hende.

85.

Nærb. af de to.

Hun er ligesom helt forknyt...hendes gamle Sikkerhed er svunden, og hun skælver, da hun rører ved hans Hoved og hans lange Haar. - Hun søger at betvinge sin Uro - og siger højt det gamle Vers:

Tekst: Intet bedre Plaster haver man,
som alle Vunder læge kan,
end flittigt alle Stunder
betænke Jesu Vunder.

Og Lasse nikker smilende til hende.

86.

Stuen.

Ole Hassel og Mor Trine ind - og er uhyre overraskede og glade ved at se Lasse oven Senge. - Gamle Elias kommer, og man sætter sig til Bords. Lasse sætter sig i Bænken i Hjørnet, over hvilken hans Saddeltasker og øvrige Udstyr hænger.

87.

Nærb. af Lasse.

Han lader ligesom kærtegnende sine Hænder glide hen over

de struttende Saddeltasker og vander sig saa atter mod Bordet.

88.

Omkring Bordet.

Ole Hassel folder Hænderne og begynder at bede Bordbønnen. De andre sidder hensunken i dyb Andagt, - men Lasse sniger sig til at betragte Anne. - Afblænding.

89.

Tekst: I Smedien gik det ikke saa fredeligt til... Her havde Korporalen slaaet sig ned...og her sad han som en Edderkop, der sugede alt til sig....

I Smedien.

I en mystisk og uhyggelig Belysning sidder Korporalen og spiller Kort med en bævende Bondemand, - der sukkende betaler sine evindelige Tab....Nogle af Byens Sviregaster sidder og drikker.

90.

Uden for den oplyste Smedie.

Smeden kommer sammen med en skikkelig Bondemand, - der uhyre nødt vil ind i Smedien, men Smeden giver ikke Pardon, og han og den anden forsvinder ind ad den aabne Dør.

91.

I Smedien. Ved Korporalens Bord.

Smeden kommer med sit "Bytte"...Korporalen ser strengt op paa Bonden og siger:

Tekst: ' At man virkelig skal være nødt til at hente dig, Per Tammels!...Det skulde vel nok være en Ære og en Fornøjelse for dig at faa et Slag Kort med Byens Salvegarde!

Bonden drister sig ikke til at sige noget, - men sætter sig tungt og maa nu ogsaa tage Del i Spillet. - Afblænding.

92.

Stuen hos Ole Hassels.

Der er taget af Bordet - og Mor Trine kommer ind fra Frammørsset. - Anne kommer med Biblen, - men Ole Hassel siger:

Tekst: Nej, i Aften skal Lasse fortælle!...Han har set saa meget af Verden og maa have nok at berette om!

De andre finder Tanken udmærket - og rykker sammen om Lasse.

93.

Nærb. af Lasse.

Han er forlegen og vil undslaa sig, - men endelig begynder han da at fortælle...Til at begynde med tøvende og usikkert.

94.

Ved Bordet.

Dirrende af Spænding lytter de andre til.

95.

Tekst: Det var Krig, han fortalte om....Thi hvad andet kendte han til og kunde berette....

Nærb. af Lasse.

Han fortæller nu jævnt og ligetil, som om det var dagligdags Begivenheder, han skildrede.

96.

Ved Bordet.

Hans Tilhørere er stærkt interesserede. Lille Helle hopper i Sædet af Begejstring. - Ole Hassel og gamle Elias sidder med aabne Munde og knyttede Hænder, - Mor Trine holder inde med Strikningen....og Anne? - Ja, hun flytter helt hen til Lasse paa Bænken, lægger Armene paa Knæene og ligesom æder Ordene ud af hans Mund.

97.

Nærb. af Anne og Lasse.

Lasse kommer til at se paa Anne og kører saa helt i Staa.

Men hun ser strengt paa ham og opfordrer ham med Smil og smaa, energiske Haandbevægelser til at fortsætte... Og han gør det!

98.

Ved Bordet.

Med stedse stigende Interesse og Spænding lytter Familien til Lasses Beretninger. - Afblænding.

99.

Tekst: Ugerne gik, og det stundede mod Foraaret... Og Tiden, der var syunden, havde bragt Anne og den fremmede Soldat nærmere mod hinanden.

Stuen hos Ole Hassel.

Anne sidder ved Rokken og arbejder, - og Lasse, hvis Saar nu helt er lægt, sidder ved Bordet og efterser sine Ejen= dele. - Det er Eftermiddag, og en venlig Foraarssol skin= ner ind i Stuen.

100.

Ved Annes Rok.

Lasse sætter sig paa Kanten af Bænken ved Siden af Anne, der bliver forvirret ved hans Nærhed. Hun kludrer med sit Arbejde og betyder ham saa med en noget paataget streng Mine, at han virkelig ikke maa forstyrre hende. Han rækker hende bedende Dokumentet og siger ydmygt:

Tekst: Vil du ikke se det, Anne...og læse det op for mig!....Det er mit dyreste Eje...den hellige Faneed!

Hun tager det uvilligt og læser det op for ham. - Saa fol= der hun det sammen, kaster det til ham og siger heftigt og paa en saadan Maade, at man forstaar, at det ikke er no= gen ny Tanke, hun giver Udtryk:

Tekst: Jeg forstaar dig ikke, Lasse Månsson...Du er jo Skaaning, altsaa en god, dansk Mand,

og dog gør du Parti med Landets Fjender!

Lasse sidder et Øjeblik tavs...saa drister han sig endelig til at sige:

Tekst: Naar Svenskekongen har givet mig Haandpenge, og jeg har svoret til hans Fane, er jeg vel nok hans Mand!

Han ser selv, at hans Ord ikke virker overbevisende paa hende, - og han famler efter hendes Haand...Men hun rejser sig.

102.

Stuen.

Hun ser vredt paa ham og siger haardt og ubarmhjertigt:

Tekst: Er I mit Lands Fjende, er I ogsaa min Fjende!...Og en skønne Dag lyser Præsten Jer i Band, - Overløber som I er!...Tvi!

Hun kaster med Nakken og gaar hen mod Frammersdøren.... Lasse staar et Øjeblik og ved hverken ud eller ind...og saa skynder han sig efter hende.

103.

Ved Frammersdøren.

Anne skal tøvende til at aabne Døren, - da Lasse i det samme er ved hendes Side og griber hende om Haandleddet - og bevæget og inderligt siger:

Tekst: Ikke vil jeg være din Fjende, Annelille for de allersomdyroste Haandpenge!

Anne ser op paa ham...tør dog ikke tro ham og skynder sig ud. Døren faldor til efter hende, - og Lasse smiler...et mismodigt og forpint Smil.

104.

Frammerset.

Anne sætter sig - og græder sin Sorg og Fortvivlelse ud Afblænding.

Slut paa 2den Akt.

3^{die} Akt.-----
105.

Tekst: En Aftenstund....nogle Dage efter...

Foran Ole Hassels Gaard.

Lasse sidder paa en Sten ved Indkørselen - og damper paa sin Pibe og filosoferer. - Korporalen, Smeden og en Bonde passerer, - og den meget oprømte og noget berusede Printz vil have Lasse med hen i Smedien, - men det vil denne ikke høre Tale om....Saa siger Korporalen drillende:

Tekst: Han er nok svært forliebt, Drengbarnet...
Men vær han glad for de Trolddomsurter, jeg skaffede ham i Polen,...de skal nok faa Mø= barnets Hjerte til at smelte!

Lasse hæver truende Haanden, - og Korporalen gaar grinende videre.

106.

Nærb. af Lasse:

Han grunder over Korporalens Ord...Saa knapper han Vamsen op og tager fra det bare Bryst en lille Pose frem: - Trold= domsurterne...Han stirrer ned mod Posen, - gemmer den saa atter og hvisker med et lille Smil:

Tekst: Annelille....Jeg vil dig jo intet ondt, - men du maa blive min, at jeg kan faa Fred i mit Sind!

Han sidder et Øjeblik og stirrer frem for sig, - saa lytter han.

107.

Ole Hassels Gaard. Ved Stalddøren.

Ole Hassel kommer ud fra Stalddøren, som han lukker efter sig...Han har en Lygte i Haanden.

108.

Foran Gaarden.

Lasse fatter en Beslutning; - rejser sig og gaar hen til

Indgangsdøren.

109.

Foran Indgangsdøren.

Lasse kommer, - bliver staaende og venter paa Ole Hassel, der straks efter viser sig. - Lasse griber sin Vært i Armen og siger med en vis Højtidelighed:

Tekst: Ole Hassel...kan jeg faa tale med Jer i Enrum?

Ole Hassel ser med bange Anelser paa ham og peger saa ind mod Stuen. De gaar ind.

110.

Stuen.

Den henligger i Mørke, da de to Mænd kommer ind. - Kvinderne og lille Helle er gaaet i Seng. - Ole Hassel stiller Lygten fra sig paa det Hjørne af Bordet, i Nærheden af hvilket Lasse nu har sin Soveplads, og paa hvis Væg hans Sager hænger.

111.

Ved Bordhjørnet.

Mændene sætter sig, - Ole Hassel vender sig spørgende mod Lasse, der sagte siger:

Tekst: Ole Hassel, jeg kender ikke rigtig Sød og Skik hos jer...men jeg er fra Barnsben vant til at slaa til uden lang Snak...!

Ole Hassel er ængstelig...mener at vide, hvad der vil komme og søger at afværge det. Han peger advarende hen mod Sengene, i hvilke Kvinderne ligger, - og tysser paa Lasse.

112.

Ved Sengene.

Mor Trine sover trygt, - men Anne aabner Øjnene og søger at lytte sig til, hvad de to Mænd forhandler om.

113.

Ved Bordhjørnet.

Ole Hassel vil rejse sig, - men Lasse griber ham i Ærmet og hvisker ham ind i Øret:

Tekst: Jeg vil gifte jeres Datter, Ole!

Ole Hassel stønner sagte og tørrer sig med Trøjeærmet over Ansigtet...Saa ryster han bestemt paa Hovedet.

114.

Nærb. af Anne.

Hun skubber Dynen ned og støtter sig paa Albuen...Tungt aandende lytter hun til Samtalen.

115.

Ved Bordhjørnet.

Ole Hassel vil stadig intet vide om dette Giftermaal, - men Lasse trænger ind paa ham og siger:

Tekst: Jeg er jo en god dansk Mand, siger I selv, ...
og naar Freden kommer, tager jeg mit Pas!

Men den anden vil endnu ikke give Køb - og rejser sig i sin fulde Højde...Lasse ser paa ham og river saa hurtigt sine Saddeltasker ned fra Væggen og begynder at skære Snore over og pakke ud.

116.

Kort Nærbillede af Anne.

Med store, forundrede Øjne ser hun hen mod Bordet.

117.

Ved Bordhjørnet.

Lasse aabner for nogle Poser - og ud vælter en Flom af Guld-mønter....Ole Hassel maaber og kan ikke faa et Ord frem...

Lasse nyder sin Triumf og siger saa:

Tekst: Her skulde være nok til at købe en Ejendoms-gaard for!...Hvad siger I nu, Ole Hassel?

Den Gamle virrer med Hovedet...ved hverken ud eller ind...
men overvældet er han!

118.

Ved Yderdøren.

Den rives pludselig op - og Korporalen staar i Døren.

119.

Stuen.

Mændene ser forskrækkede mod Døren...og baade Mor Trine
og lille Helle vaagner forfærdede op.

120.

Ved Indgangsdøren.

Korporalen staar og stirrer med Øjne, der er vedat træde
ud af Hovedet paa ham, hen mod Guldpengene. - Saa paatager
han sig et ligegyldigt, fidelt Udtryk og gaar frem i
Stuen.

121.

Stuen.

Korporalen gaar hen mod Bordet, - nikker til de forskel-
lige:

Tekst: I var de første, der skulde have det at
vide...at Freden er kommen!...Rej nu fik
jeg den store Tidende, - og inden faa
Dage faar vi nok drage af By, Lasse
Mansson!

Ole Hassels Familie er glade over Nyheden, - men Lasse
ved ikke rigtig, om han skal være det...Rent mekanisk la-
der han Guldpengene glide ned i Poserne igen, - og Printz's
Øjne er ikke fra dem.

122.

Ved Bordet.

Lasse lægger endelig Mærke til den andens begærlige Blikke

og bliver uroligKorporalen siger med et Grin:

Tekst: Du har en lykkelig Haand, Lasse....Alt hænger ved den, - baade Pengestykkerne...og Alverdens dejligste Pigebørn!

Lasses Ansigt fortrækkes i Raseri, og han griber Smædetaleren i Skuldrene.

123.

Stuen.

Med haard Haand "ekspederer" Lasse Korporalen ud.

124.

Udenfor.

Lasse sparker Printz ud, - saa denne havner i Snavset. - Saa lukker Lasse Døren, og bandende rejser Korporalen sig.

125.

Ved Bordhjørnet.

Lasse kommer hen til Ole Hassel, - rækker ham roligt Pengeposerne, som Ole tøvende tager og siger:

Tekst: Jeres Penge skal jeg gemme, siden I ønsker det...Og hvad det andet angaar, faar vi se Tiden an!

Lasse nikker skuffet...Ole Hassel bøjer sig ned og aabner den lille Lem i Trægulvet under Bænken.

126.

Nærbillede ved et Vindu.

Korporalens Ansigt kommer til Syne...Han iagttager luren=de de to Mænd.

127.

Ved Bordhjørnet.

Ole gemmer Pengeposerne og lukker atter Lemmen til...Lasse er særdeles tilfreds med Gemmestedet. - Ole Hassel gaar.

128.

Ved Vinduet.

Det lurende Ansigt forsvinder.

129.

Ved Bordhjørnet.

Ole Hassel kommer med to Krus Øl, - og han og Lasse drikker.

130.

Nærb. af Anne.

Hun ser sukkende hen mod de to...Saa samler hun Natdragten over Brystet, folder Hænderne i Bøn og beder inderligt for sin Lykke. - Afblænding.

131.

Tekst: Snart fik man Vished for, at Freden - den forsmædelige Fred - var sluttet, og fra den Stund var Stillingen ikke behagelig for Korporalen og Lasse Månsson....En Dag havde han fulgt Anne op til Præstegaarden, hvor hun havde et Ærinde....

Ved Præstegaardsmuren.

Lasse sidder og venter paa, at Anne skal komme...(Se Beskrivelsen af Præstegaarden, Kirken o.s.v. i Bogen pag. 65-67)

132.

I Præstegaardsstuen.

Anne tager Afsked med de gamle og sære Præstefolk, hos hvem hun staar højt i Gunst. De ser venligt efter hende.

133.

Foran Præstegaarden.

Anne kommer ud og gaar hen til Lasse.

134.

Nærb. af de to.

Han ser glad paa hende, og tøvende sætter hun sig paa Ste=nen ved Siden af ham....Han søger hendes Haand, - men hun

tager den til sig og for at "holde ham paa Afstand" begynder hun febrilsk at fortælle og forklare. - Hun peger rundt i Landskabet, - men Lasse har kun Øje for hende, - bøjer sig ned mod hende, lægger sin Arm om hendes Skuldre og hvisker:

Tekst: Annelille!

Det giver et Chok i hende, - og hun farer op med et Skrig.

135.

Større Billede foran Præstegaardsmuren.

Hun ser tungtaandende paa ham, - strækker afværgende Armene ud for sig og siger stønnende:

Tekst: Lasse!...Er du en Djævel, - du, som altid er i mit Sind!...Er du en Djævel, da byder jeg dig i Jesu Christi Navn, at du viger fra mig!

Men Lasse smiler blidt og ømt til hende, - og hulkende rækker hun sine Arme ud imod ham og gemmer sig i hans Favn.

136.

Nærb. ved en Træskodde i Muren bag dem.

Skodden ryger op med et Smæld, - og to hvide Ansigter kommer til Syne...Det er Præstefolkene.

137.

Større Billede ved Muren.

Lasse farer skrækslagen tilbage, - og de to Hoveder er heller ikke hyggelige at se til. - Og Præsten raaber, - rystende af Harme, - til Lasse:

Tekst: Tvi dig, Svecus, - at vanbruge dette hellige Sted...Du kalkede Grav, der opsluger Kvindene som lækker Føde!...Fort med dig, dit Vilddyr...din Skørlevner!

Anne læner sig grædende til Muren...Lasse forsøger at tage til Genmæle, - men Præsten raser videre.

138.

Nærb. ved Træskodden.

Præsten nedkalder alle Forbandelser over Lasse, - saa kaster

han et Blik til Siden og ser:

139.

Ved Muren. Nærb. af Annes Ansigt.

Hun støtter Hovedet mod Muren og hulker vildt. Saa ser hun hen mod Præsten, og i hendes Blik er der en gribende Bøn om Skaansel og Barmhjertighed.

140.

Nærb. ved Træskodden.

Præstens Ansigt skifter Udtryk, - og han holder inde med sin rasende Skælden. Blidt og sagtmødig siger han:

Tekst: Gak til Døren begge to og kom ind!

141.

Større Billede ved Muren.

Han nikker mildt til de to....og Skodden smækkes saa i... Anne tager Lasses Haand, og han følger tøvende med hende hen til Døren.

142.

Præstens Dagligstue.

Præstefolkene kommer ind fra Præstens lille Studerekammer. - Præsten bliver staaende i Døren, - og da de Unge kommer ind, kalder han straks Anne ind til sig og lukker Døren. - Præstekonen faar den benøvede Lasse til at tage Plads.

143.

Studerekammeret.

Præsten udsørger Anne, - der rødmende og forlegen begynder at fortælle, medens Skriftefaderen med kærlig Forstaaelse lytter til.

144.

Dagligstuen. Nærb. af Lasse og Præstekonen.

Hun er meget talende og udfritter ivrigt Lasse, der stam:

mende tilfredsstiler hendes Nysgerrighed og samtidig med Uro i Blikket skætter hen til den lukkede Dør.

145.

Studerekammeret.

Anne slutter sit Skriftemaal, - Præsten kysser hende blidt paa Panden og siger mildt:

Tekst: Har dit Hjerte talt, mit Barn, skal jeg ikke søge at raade! - Men lov mig blot eet: At du aldrig vil forglømme, hvad jeg ofte har fortalt dig om Synd og Skrøbelighed, - at det at føje en Mand i hans Vilje er Synd!

Anne nikker undseligt, - Præsten trykker hendes Hænder og følger hende saa ind i Stuen.

146.

Præstens Dagligstue.

Lasse rejser sig spændt, da de to kommer ind...Præsten betragter ham undersøgende, - nikker saa mildt og lægger de Unges Hænder sammen. - De har begge Taarer i Øjnene af Bevægelse,- og Præstens Stemme skælver, da han siger:

Tekst: Et skal du vide, Lasse Månsson...Vel kender du dine Kløers Kraft og dine Tænders Styrke, du Vilddyr, - men det spæde Kid, som Gud Herren har i sin Varetægt, er dog sterkere end du!

Han vender sig et Øjeblik fra dem for at skjule sin Bevægelse, - saa beder han Lasse vise ham sit Sværd. -

147.

Nærb. af Præsten og Lasse.

Præsten løfter Sværdet og siger:

Tekst: Lover du mig, Lasse Månsson, at det aldrig skal drages mod en dansk Mand fra dette Nu at regne!

Og helt højtideligt lover Lasse det og lægger Haanden paa Været, som Præsten har rakt ham.

148.

Præstens Dagligstue.

Saa siger Præsten, - idet han besværligt støtter sig til Bordet, Farvel til de Unge og giver dem sin Velsignelse. - Da de er gaaet, synker han sammen i Smerter, som han dog søger at bide i sig, da han ser, ^{hvor} ulykkelig hans gode Kone bliver.

149.

Stuen hos Ole Hassel. Nærb. ved Bænken.

Ole Hassel sidder og har travlt med at skære noget Legetøj ud til sin lille Dreng, der interesseret ser til. - De hører saa nogen komme - og ser hen mod Døren.

150.

Hele Stuen.

Det er Anne og Lasse, der kommer ind. Ole ser forskende paa dem, - saa siger han til Lasse:

Tekst: Der har været Bud fra Korporalen...Allerede i Morgen den Dag skal I af Sted til Nakskov Fæstning!

Lasse bliver bedrøvet, - og for at skjule sin Sorg og sine frembrydende Taarer løber Anne ud.

151.

Frammerset.

Her staar Mor Trine ved en ellær anden Syssel...Anne kommer løbende, - lægger ikke Mærke til Moderen, - men læner sig hulkende ind mod Væggen og skjuler Ansigtet bag sine Hænder. - Moderen gaar stille hen til hende.

152.

Nærb. af Moder og Datter.

Trine tager Datteren ind til sig og søger at trøste og berolige hende. - Anne ser op paa Moderen og siger mellem Taarer:

Tekst: Forstaar du mig ikke, Mor...Han betyder jo Livet for mig...og i Morgen drager han bort!

Mor Trine nikker stille og lægger Datterens Hoved ind til sit Bryst....Afblanding.

153.

Tekst: Det blev Dag igen...og Lasse Mønsson havde spist sit sidste Morgenmaaltid i Ole Hassels Gaard....

Ved Bordet i Ole Hassels Stue.

Man er ved Slutningen af Maaltidet, - men der er ingen, der har spist noget videre. - Stemningen er trykket, og Annes Øjne er tunge af Taarer. - Ole Hassel slutter Maaltidet af med en Bøn, og man rejser sig saa. - Lasse vender sig mod gamle Elias og siger:

Tekst:Stik hen i Smedien og hør Korporalen om, hvornaar vi skal bryde op!

Elias nikker villig.

154.

Stuen.

Elias tramper ud, - og Kvindfolkene sætter Maden ud, - assisteret af lille Helle. - Lasse gaar hen til Ole Hassel og siger:

Tekst: Jeg faar vist have nogle faa af mine Dukater i Rejsetøring...Resten forvarer du som dit egeøj Gods, og skulde noget vederfares mig, saa er Pengene Anne Olsdatters!

Ole nikker, og de to Mænd giver hinanden Haandslag. - Saa bøjer Bonden sig ned mod Lemmen i Gulvet.

155.

Ved Lemmen.

Ole Hassel søger efter Pengene...mere og mere ivrig bliver han, - men de er der ikke...Med et forstyrreret Ansigt rejser han sig op.

156.

Ved Bordhjørnet.

Han fugter Løberne og siger saa stammende til Lasse:

Tekst: De er der ikke...Du...Du har ikke...selv taget dem?

Lasse ryster paa Hovedet - og bøjer sig saa ned over Lemmen...Nej, Pengeposen er der ikke!...Han rejser sig, betragter et Øjeblik Ole Hassel med Mistro - og griber ham i Skuldrene...Men i samme Øjeblik de to Mænd ser hinanden i Øjnene, er Mistanken borte. - De ved hverken ud eller ind...og Ole kalder saa paa Kvinderne.

157.

Stuen.

Mor Trine og Anne ind - og bliver forfærdede, da de hører om Tyveriet. - Man taler i Munden paa hinanden, - men i det samme kommer Elias ind saa hurtigt, hans gamle Ben kan bære ham...Han siger forpustet:

Tekst: Han er borte...Han tog af Sted længe før Daggry, - sagde Smeden, - og havde forførdelig travlt! - Og jeres Hoppe er ikke i Stalden...Det er den, han er redet bort paa!

Ole synker ned i Sivstolen - og Lasse vender sig mod ham.

158.

Nærb. af de to Mænd.

De ser paa hianden, - saa siger Ole Hassel:

Tekst: Det er ham...Han var her den Aften.....

Lasse nikker...Aarerne svulmer paa hans Pande af Raseri, - og han fatter straks en Beslutning.

159.

Stuen.

Lasse vender sig mod Elias og giver ham en Bosked...Den

gamle Mand haster ud. - Saa stikker Lasse hurtigt sine Pistoler til sig og siger Farvel til Familien, - sidst til Anne, som han slutter i sine Arme.

160.

Nærb. af de to.

Han kysser hende ømt og siger:

Tekst: Annelille....Du maa ikke græde....Saa snart jeg har faaet Ram paa Slynglen, har du mig tilbage!

Et sidste Kys, - og han slipper den unge Pige, der gør alt for at holde sig tapper.

161.

Stuen.

Saa stormer han ud.

162.

Uden for Gaarden.

Gamle Elias kommer trækkende med Ole Hassels lille Brune, Lasse kommer stormende, svinger sig op paa den nøgne Hest og galoperer bort. - Han er neppe ude af Billedet, før Anne kommer løbende...Han bliver staaende udenfor og stirrer efter ham.

163.

Landsbygaden.

Lasse sprænger bort.

164.

Nærb. af Anne.

Hun stirrer med Taarer i Øjnene efter Rytteren...Hun presser Hænderne mod sit bølgende Bryst og kalder: Lasse...Lasse!...Men han er langt borte allerede...og hun smiler bedrøvet.

165.

Tekst: Havde hun vidst, at der skulde gaa lange
Tider, inden hun gensaa ham, der ejede
hendes Hjerte; var dette vel bristet af
Sorg....

Malerisk Landevej uden for Byen.

Lasse galoperer bort...og forsvinder i det fjerne....

Afblænding.

Slut paa 3^{die} Akt.

4de Akt.

166.

Tekst: Et Aar svandt, og det blev Foraar paa ny...
Krigen var brudt ud igen....og Svenskerne
truede atter Falster og de andre Øer...Saa
var det en Søndag hen ad Aften....

Ole Hassels Stue. Nærb. af Anne.

Hun sidder ved Rokken, - men det gaar kun smaat med Ar=
bejdet...Det er, som Livsmodet er gaaet af hende...hun er
bleg, og hendes Blik er tungt og længselsfuldt. Hun drejer
Hovedet mod Vinduet og lytter.

167.

I Bislaget.

Her sidder hendes Forældre med hinanden i Haanden og
smaasnakker dæmpet og fortroligt. - De er ligesom ældede,
- og der er ikke meget Humør i dem.

168.

Ole Hassels Stue. Nærb. af Anne.

Hun vender sig atter fra Vinduet...smiler trist og begyn=
der saa paa Arbejdet igen...Men hun naar ikke langt, da
hun hører nogen komme løbende.

169.

Foran Gaarden.

Lille Helle stejler i vildt Løb hen mod Døren.

170.

Stuen.

Anne rejser sig og gaar Broderen i Møde...Det er, som hun
anede, at han kom med store Nyheder. - Drengen smøger sig
ind til hende og hvisker forpustet:

Tekst: Anne...Du maa skynde dig over til Stenen :

i Fredsskoven....Lasse venter paa dig der!
 Hun kan ikke tilbageholde et Skrig...hendes Ansigt blusser
 af Glæde....der kommer Liv over hende, - og hun styrter
 ud. - Helle følger glad efter.

171.

I Bislaget.

Forældrene har hørt Datterens Jubeludbrud og rejser sig
 bestyrkede uden at kunne regne ud, hvad der er sket. - Men
 Helle kommer nu løbende og fortæller dem vigtig og overle=
 gen den store Nyhed - og tilføjer:

Tekst: Og han venter ogsaa jer....og han bad mig
 faa jer til at tage en god Madpose med der=
 ud!

Forældrene nikker - og skynder sig bort sammen med Drengen.

172.

Ved den store Sten i Skovens Udkant.

Her venter Lasse...Han er ikke længere i Mundering, - men
 i en sort Lammeskindsvams med Ulden indefter. - Flinten
 har han over Nakken. - Han spejder efter Anne, - og pludse=
 lig klarer hans alvorlige Ansigt op.

173.

Ved Skovbrynet.

Anne kommer til Sync mellem Træerne og iler frem imod ham.

174.

Ved Stenen.

Lasse gaar et Par Skridt frem og breder Armene ud, - og et
 Øjeblik efter ligger Anne ved hans Bryst...Hun hulker af
 Glæde, og selv han, det stærke Mandfolk, er ved at græde...

175.

Nærb. af de to.

Hun føler paa ham, - kniber ham i Armen som for at overbe=

vise sig om, at det virkelig er ham, hun har faaet tilbage i god Behold....Han kærtegner hende blidt...ingen af dem siger noget, men de behøver heller ikke at høre hinandens Stemme for at føle sig lykkelige...

176.

Større Billede ved Stenen.

Ole Hassel og Mor Trine (og evt. Helle) kommer. - De har Mad til Lasse...De hilser ham glad - og har travlt med at udfritte ham...Han faar dem alle til at sætte sig ned bag Stenen, - hvor ingen vil kunne se dem.

177.

Gruppen ved Stenen.

Lasse begynder at fortælle...Han siger:.

Tekst: Jeg tabte snart hans Spor og maatte følge Svenskerne Maaneder igennem...Men jeg slap aldrig mit Maal af Syne...og omsider fandt jeg da baade Skurken og Hestene og Pengene...

Han tager Pengepakken frem fra sin Vams, og da Ole Hassel t ver med at tage mod Pakken, rækker han den til Anne, som beholder den...Saa nøder de andre ham til at fortælle videre.

178.

N rb. af Lasses Ansigt.

Man ser paa ham, at han kun n digt opfrisker det tunge Minde....men omsider skildrer han dog Begivenheden...

(Bill. toner langsomt over i:)

179.

Noget Buskads i Nærheden af en Vindebro.

Lasse kryber paa alle fire gennem Buskadset, - bliver et  jeblik liggende og stirrer hadefuldt fremefter. Han ser:

180.

Foran Vindebroen.

Her staar Johan Printz med den stjaalne Hest ved Tømmen

og raaber en Ordre op til nogle Soldater, der er ved at skrælle Blyplader af Taget.

181.

I Buskadset.

Lasses Ansigt fortrækkes i Raseri og Had...Han rejser sig forsigtigt, drager sin Degen, tager Pistolen i den anden Haand og lister sig hen mod Vindebroen.

182.

Paa Vindebroen.

Lasse sniger sig hen mod Korporalen - og staar nu lige bag ham, uden at den anden tilsyneladende har hørt ham komme.

183.

Nærb. af de to Mænd.

Lasse siger sagte:

Tekst: Træk! Johan Printz!

I det samme drejer den anden sig saa rask og slynger Skeden af Sværdet saa voldsomt, at Hatten flyver af hans nøgne Skalle...Og han skriger i Dødsangst....I et Nu har Lasse slaact Værgt af hans Haand og grebet ham i Struben.

183^a.

Afstandsbillede paa Vindebroen.

Lasse krænger den anden ud over Rækværkets Jernstang, - men Printz styrter dog ikke i Voldgraven, men bliver hængende med den ene Haand klamret til Jernstangen.

184.

Nærb. af Lasse.

Lasse stirrer gysende paa de uhyggelige Fingre, der om-

klamrer Jernstangen....Saa hæver han i ubændigt Raseri Sværdet...

185.

Nærb. af Korporalens fortrukne Ansigt.

Det [#]stirrer op efter...fortrækkes saa i Smerte og synker ned...ud af Billedet.

186.

Nærb. af Lasse.

Han bøjer sig ud over Rækværket og stirrer gysende ned i Voldgraven.

187.

Nærb. i Voldgraven.

Johan Printz' hæslige Hoved forsvinder i Dyndet.

188.

Paa Vindebroen.

Lasse vender sig bort...Der er Rædsel i hans Blik...Saa ser han Soldaterne nærme sig...I et Nu er han oppe paa sin gode Hest.

189.

Partiet foran Slottet, - set fra Vindebroen.

Lasse sprænger bort...Billedet toner langsomt over i:

190.

Ved Stenen. Nærb. af Lasses Ansigt.

Han slutter sin Beretning, - sidder et Øjeblik tavs og tilføjer saa - forpint og fortvivlet:

Tekst: Min Faneed har jeg brudt...den hellige Ed
....Jeg kunde ikke blive løst fra den...
og jeres Fjende vilde jeg ikke være længe=
re....

191.

Ved Stenen.

Lasse tier....og Anne, der forstaar, hvilket Offer han

har bragt, klapper blidt hans Haand....Hendes Kærtegn faar det til at klare op i hans Ansigt, - og han siger livfuldt:

Tekst: I en Maaned omtrent har jeg ligget i Skjul her i Skoven og har bygget mig en Hytte.... Svenskerne kan snart være her, - og jeg vilde derfor advare jer!

Ole Hassel og Mor Trine rejser sig - forskrækkede over Nyheden og tager hurtigt Afsked med Lasse. - Ole Hassel skyneder paa Anne, men Mor Trine lader ham forstaa, at de Unge skal have Lov til at tage Afsked alene, - og de gamle gaar saa sammen med lille Helle.

192.

Nærb. af Anne og Lasse.

Hun lægger sig i hans Favns, - han kærtegner hende blidt og siger:

Tekst: Annelille, - naar Svenskerne kommer, venter jeg dig her!...For saa maa jeg værge og beskytte dig...ingen anden!

Anne tøver et Øjeblik, - saa nikker hun bestemt og hæver sig op paa Tærne og kysser ham.

193.

Større Billede ved Stenen.

Saa vender hun sig fra ham og iler ud af Billedet, - hjemefter...Lasse ser vemodigt efter hende, - tager saa Madposen, som Ole Hassel har bragt ham, og gaar langsomt ind mellem Trærne.

194.

Malerisk Mark- og Engparti.

I det fjerne ser man Ole Hassels vandre hjemefter. Anne kommer hurtigt ind i Billedet, - standser, vender sig og ser længselsfuldt tilbage mod Skoven, - Saa vender hun sig

atter og skynder sig efter Forældrene og Broderen. -
Afblanding.

195.

Afstandsbillede af Skovhytten. Kløften.

Opblending. - Nede i Kløftens Bund skimter man noget ubestemmeligt noget, som man ikke ved første Blik vil antage for en menneskelig Vaaning. - Det er den Hytte, Lasse har tømret sig sammen. - Lasse kommer ind i Billedet og skynder sig ned til Hytten, foran hvis Dør han sætter sig. (Se Beskrivelsen af Hytten Bogen pag. 100)

196.

Foran Hytten.

Lasse lægger Madposen fra sig og synker saa hen i Grublerier... Hans Ansigt faar igen sit mørke, forpinte Udtryk, - og tøvende tager han inde fra sin Vams en lille Skindpose frem, i hvilken han gemmer Pergamentet med Faneeden. Han stirrer ned mod Bogstaverne og river det saa i smaa bitte Stykker. - Det letter hans Sind, - synes han... Hans Ansigt skifter Udtryk, - han faar Ild paa sin "hjemmegjorte" Pibe -- og hvisker saa længselsfuldt:

Tekst: Gid han snart vilde komme, Svensken!
Og et lykkeligt Smil spiller om Løben ved Tanken om, at saa kommer ogsaa Anne... Afblanding.

197.

Tekst: Om det var Lasses inderlige Ønske, der gjorde det, er vel tvivlsomt... Men i alt Fald kom Svensken allerede Dagen efter....

Landsbygaden.

En Skare Dragoner kommer sprængende gennem Gaden. - Det er Svenskernes Fortrop.

198.

Mark- og Engpartiet - som 194.

Fra Baggr. kommer Anne forpustet løbende. En Hættekaabe flagrer om hende, og hendes store Haar har løst sig.

199.

Ved Stenen.

Lasse sidder i Skjul bag Stenen - og venter...Saa hører han nogen nærme sig, spejder forsigtigt frem, og det jubler i ham, da han ser, det er Anne, der kommer. - I et Nu er han oppe, - og i det samme er Anne henne hos ham, - griber hans Haand og siger aandeløs:

Tekst: De er kommen...og saa løb jeg...Sagde ikke, hvor jeg gik hen, men blot, at jeg nok skulde hytte mig!

Lasse vil drage hende ind til sig, - men hun afværger det...trækker ham med sig bort i Løb.

200.

Foran Skoven.

De to kommer løbende...Anne ser sig tilbage, - der er en sær Angst og Uro over hende...og saa løber de videre Haand i Haand. - Afblænding.

201.

Tekst: Hun var dødtæt, da de omsider naaede Hytten....

Kløften.

Lasse maa næsten bære hende ind i Hytten.

202.

I Hytten.

Han lægger hende blidt paa det friske Leje, - og hun falder nu helt sammen af Træthed. Han gaar hen til Arnen.

203.

Ved Arnen.

Han faar Ilden til at flamme op - og ser saa hen mod Anne.

^a
203-

Nærb. af Anne.

Ilden kaster sit Skær over den sovende Kvinde.

^b
203-

Ved Arnen.

Lasse er ved at faa Taarer i Øjnene...lister saa hen til Annes Leje.

204.

Ved Annes Leje.

Han knæler ned ved Siden af den sovende Kvinde...bøjer sig ned over hende for at kysse hendes friske, lille Mund, - men han giver alligevel ikke efter for sin Lyst...smiler kun....Saa folder han sine Hænder, - løfter sit Hoved og siger stille:

Tekst: Aldrig skal nogen Skændsel og Vanære ramme dig, Annelille...Du skal være mig dyrere end mit eget Liv, og tro skal jeg være dig til min sidste Stund.....som det en ærlig og uforsagt Krigsmand egner og anstaar!

Uvilkaarlig er Ordene fra den brudte Faneed gledet ham frem paa Læben....Han dækker varsomt den unge Kvinde til og rejser sig saa.

205.

I Hytten.

Han sniger sig stille ud af Hytten.

206.

Uden for Hytten.

Han kommer ud i Maanelyset...strækker befriet Armene i Vejret og indsuger i fulde Drag den friske Natteluft.... Saa sætter han sig ved Døren, tager Flinten over Knæene... Han læner Hovedet tilbage mod Væggen og lukker Øjnene...Et

lykkeligt Smil spiller om hans Læber....Afblanding.

(Se iøvrigt Bogen pag. 115)

207.

Tekst: Men ogsaa Lasse var træt, - og den opgaaende Sol fandt ham ikke den næste Morgen i travl Aktivitet som ellers....

Solopgang over Skoven.

208.

Ved Hyttens Dør.

Lasse sidder trygt sovende paa Riddervagt...Et Solstrejf naar hans Ansigt, - og han vaagner. - - - Straks husker han ikke, hvad der er foregaaet, - men saa dukker Erindringen frem, og hans Ansigt straalere. - Han kiger forsigtigt ind ad Døren.

209.

I Hytten.

Hytten er tom....Anne ligger ikke længere paa Lejet...Men der staar Vand over Ilden og koger. - - - Lasses Ansigt ses i Døren.

210.

Foran Hytten. Ved Døren.

Lasse vender sig fra Døren...En forfærdelig Angst kommer op i ham...Har hun forladt ham og atter prisgivet ham til den pinefulde Ensomhed. - Han raaber i Fortvivlelse:

Tekst: Anne!....Annelille!

211.

Ved Kilden.

Anne staar - frisk og udhvilet - og vadsker sit Ansigt, sin Hals og sit Bryst med Kildens kølige Vand!....Hun hører Raabet - og besvarer det muntert.

212.

Ved Hytten.

Lasse vender sig i den Retning, Lyden kommer fra....og hans bekymrede Ansigt bliver atter smilende og lykkeligt. Han løber bort fra Døren.

213.

Ved Kilden.

Anne holder sin ene Haand for Brystet - og vinker med den anden afværgende til ham: Han har at blive, hvor han er!... Saa gør hun sig hurtigt færdig, - knapper sit Kjoleliv og samler sit lange Haar.

214.

Foran Hytten. Nærb. af Lasse.

Han staar og surmuler...men er dog glad og lykkelig som nogen....Og saa ser han hende komme....

215.

Foran Hytten.

Anne kommer løbende, rækker smilende Lasse sine Hænder, og han trykker dem ind mod sit Bryst...Han tør næsten ikke se paa hende - saa smuk hun er, - og hans hellige Ærefrygt for hende er saa stor, at han ikke drister sig til at røre hende....de følges ind i Hytten.

216.

I Hytten.

De kommer ind, - Anne ser efter, om Vandet koger, og Lasse finder sine fattige Levnedsmidler frem: Noget haardt Kød og noget tørt Brød...Men hun tager smilende imod: - Det er da udmærket! - og giver sig til at varme Kødet i Vandet. - Lasse sætter sig ved Siden af Arnen og stirrer paa hende.

217.

Nærb. af Lasse.

Han kan ikke se sig møt paa hendes Ansigt...Hvor er han lykkelig, tænker han, at hun vil dele hans Liv!

218.

I Hytten.

Anne ordner til Maaltidet, - og de to sætter sig til at spise...Men inden de rører Maden, beder hun Bordbønnen ligesom derhjemme:

Tekst: I Jesu Navn gaar vi til Bord,
At spise, drikke paa Dit Ord,
Dig, Gud til Ære, os til Gavn,
Saa faar vi Mad i Jesu Navn!

Saa spiser de, - og aldrig har Mad smagt Mennesker bedre. Billedet toner langsomt over i:

219.

Stuen hos Ole Hassel. Ved Bordet.

Her sidder man ved Dagens andet Maaltid...Men det er et sørgeligt Maaltid, - saa nedslaaede og fortvivlede de alle er!...Gamle Elias lister ud, og Helle sætter sig til at græde i Krogen. - Mor Trine ser sin Mands dumpe Fortvivlelse og gaar hen til ham.

220.

Nærb. af de to.

Hun stryger ham mildt over Kinden og siger stille:

Tekst: Vi har ikke Lov til at fortvivle...Anne er en god Pige, og hendes Hjerte er rent... Glade til maa vi være, at hun ikke er her, naar vi om et Par Timer har Svenskerne her i Huset!

Ole Hassel nikker - og tager sin Kones Haand i sin....

Billedet toner over i:

221.

I Hytten. Nærb. af Anne og Lasse.

De to slutter Maaltidet, - og hun rækker ham undseligt sine Læber til Kys...Da han føler hende saa nær, overmander hans Lidenskab ham....Han kryster hende voldsomt i sine Arme og kysser hende stormende. - Skælvende af Lykke giver hun sig hen i hans Omfavnelse. - - -

Aflænding.

Slut paa 4de Akt.

5te Akt.

222.

Tekst: Det var lykkelige Dage, der kom...Dage, der svandt som en Drøm, og som næsten fik de to til at glemme, at der ogsaa var en Verden uden for deres...en Verden fuld af Gru og Nød!....

Partiet omkring Hytten.

Det er henad Aften...Lasse sidder optaget af en eller anden stilfærdig Syssel, - er f.Eks. ved at snitte nogle Sleve til. - Anne kommer dansende ned ad Skraaningen med nogle friskplukkede Bær i et Skræppeblad. - Hun løber hen til Lasse.

223.

Nærb. af de to.

Han bliver liggende paa Knæ...og hun "fodrer" ham med Bærrene, - lader dem et efter et falde ned i hans Mund... Hun er ligesom blevet smukkere og straalere af Lykke og Livsglæde...Pludselig lytter de begge....

224.

Landsbykirken paa nogen Afstand.

Billedet holdes kun en Meter, - da et Nærb. af Klokketaarnet toner ind over det...Selve Kirken svinder, og vi ser Klokketaarnet udefra...Den gamle Klokke trækker i Rebet. - Billedet maa gerne virke uskarpt, - uvirkeligt.

225.

Foran Hytten. Nærb. af Lasse og Anne.

Annes Ansigt bliver andagtsfuldt. - Hun hvisker stille til Lasse:

Tekst: Hører du de svage Toner...Det er Kirkeklokkerne derhjemme, der ringer Solen ned...

Han nikker, - og da han ser hende knæle ned og folde Hænderne i Bøn, følger han kejtet og genert hendes Eksempel.

226.

Klokketaarnets Glughuller.

Ringeren trækker i Rebet, - men pludselig kommer et Par brutale Soldaternæver ind i Billedet og slynger Ringeren til Side...Klokkerebet dingler frem og tilbage, og Klokkerne holder op at lyde.

227.

Foran Hytten.

De to ligger hensunken i Bøn...Anne løfter langsomt Hovedet, - griber Lasse i Armen og siger med Ængstelse i Stemmen:

Tekst: Aa, Lasse...hvorfor døde Ringningen saa pludselig hen...Der maa være sket noget... Fjenden er altsaa i Byen....

Angst og Uro lyser ud af hendes Øjne...Lasse drager hende ind til sig og søger at sætte Mod i hende. -

228.

Parti i Skoven i Hyttens Nærhed.

Nogle Køer kommer luntende...standser og brøler....

229.

Foran Hytten.

Anne og Lasse farer op...Angsten har Tag i dem begge... Lasse er den, der først faar bekæmpet sin Uro...Han siger beroligende, - uden dog selv at være helt beroliget:

Tekst: Det maa være nogle Kreaturer, der brøler... Det lød, som kom det fra Mosen....

Han tager hurtigt sine Vaaben, og han og Anne skynder sig bort.

230.

Eng- og Moseparti.

Fra den ene Side af Mosen kommer en hel Del Kreaturer stormende, som jages af svenske Ryttere....Den vilde Jagt gaar

over mod den anden Side af Billedet.

231.

Skovbrynet ved Engen.

Lasse og Anne baner sig frem gennem Buskadset, - spejder ud over Engen.

232.

Eng- og Mosepartiet - som 230.

Kørerne forsvinder ud af Billedsiden - forfulgt af Rytterne.

233.

Ved Skovbrynet.

De to^s Angst lægger sig - og de gaar beroliget tilbage.

234.

Kløften.

De Køer, der brølende passerede Skoven før, lunter ned gennem Kløften og giver sig fredeligt til at grasse der.

235.

Oven for Kløften.

Lasse og Anne kommer med hinanden i Haanden, - standser og ser overraskede ned i Kløften....Saa smiler de til hinanden og skynder sig ned.

236.

I Kløften.

De to løber ned til Kreaturerne, der ikke lader sig skræmme ved deres Komme. - Anne giver Lasse en Besked, og han skynder sig hen til Hytten. Selv begynder hun at kæle for Dyrene.

237.

Nærb. af Anne og en af Køerne.

Hun klapper dens Hoved og giver sig til at snakke for

troligt med den, som var den et menneskeligt Væsen.

238.

Ikke ret langt fra de to.

Lasse kommer med et selvlavet og noget primitivt Kar i Haanden...Han standser og betragter smilende de to nye Venner.

239.

Nærb. af Anne og Koen.

Hun kæler for Dyret, ler og pludrer - og hvisker spørgende ind i dens Øre:

Tekst: Hvordan staar det til i Byen....Og mit Hjertebarn - Kirkekoen - hvor er den henne?

Hun ser bebrejdende paa den arme Ko, fordi den ikke kan give hende Svar.

240.

Større Billede omkring Koen.

Lasse staar og ler hjertelig, - Anne vender sig mod ham og lader meget fornærmet over at være Genstand for hans Latter. - Hun ser saa strengt paa ham, at han forskrækket bider Smilet i sig, - og hun fortsætter saa med en højtidelig Mine Malkningen....Afblænding.

241.

Tekst: Det var for Anne, som om Dyrene havde bragt hende Bud fra den Verden, hun havde forladt...Hendes Tanker gik ofte til Hjemmet...og en Nat da et voldsomt Uvejr rasede....

Uvejrsbillede.

Regn, Lynild o.s.v.

242.

I Hytten. Ved Arnen.

Ilden brænder kun trægt og kaster et blødt Skær over

Anne og Lasse, der stille sidder med hinanden i Haanden. --
Hun er angst og knuges desuden af mørke og triste Tanker,
 og hendes Sindsstemning indvirker paa ham....Hun hæver An-
 sigtet op mod ham og siger sagte:

Tekst: Det er ikke Uvejret alene...men ogsaa Tan-
 ken om dem derhjemme...den frygtelige Uvis-
 hed om deres Skæbne...

Lasse nikker forstaaende - og klapper blidt hendes Haand.

243.

Kløften med Hytten.

Regnen skyller ned...Et drabeligt Lyn kaster et hvidt Skær
 over Partiet. - Blæsten rusker i Træerne.

244.

Ved Arnen.

Anne lukker Øjnene og trykker sig ind til Lasse.

245.

I Hytten. Ved Døren.

Et kraftigt Vindstød river Døren op, - og Regnen plører ind.

246.

Større Billede i Hytten.

Lasse skynder sig hen til Døren.

247.

Kløften med Hytten.

Gennem den aabne Dør strømmer Lyset ud i Uvejrsnatten. Las-
 se kommer til Syne i Døren, - tvinger den i - men lukker
 den dog ikke helt.

248.

Nærb. af Lasse i Døren.

Han holder Døren paa Klem og stirrer ud i Natten.

248^a.

Under et Træ med lave Grene.

Under Træet har en af Køerne søgt Ly...Den hæver Hovedet....

Lyset fra Døren bevirker, at man skimter dens Øjne...Men stort mere ser man heller ikke.

248^b.

Nærb. af Lasse i Døren.

Han har faaet Øje paa Skyggen med de funklende Øjne, - og hans Ansigt fortrækkes i Rædsel.

248^c.

Utydeligt Nærb. af Koens Hoved.

Det forvandles langsomt til Korporalens hæslige Ansigt, som det saa ud i det Øjeblik, det sank ned i Slotsgravens Dynd.
(Bill. 186)

248^d.

Nærb. af Lasse i Døren.

Skælvende af Rædsel hugger han Døren i.

249.

I Hytten.

Vaklende gaar han hen til Arnen og sætter sig tungt.

250.

Ved Arnen.

Anne lægger Mærke til hans forstyrrede Udseende og spørger ham ud. - - - Han hiver efter Vejret...river sine Klæder op i Halsen for at faa Luft og siger saa stønnende:

Tekst: Jeg saa ham igen - som jeg undertiden har set ham for mig i Drømme...Jeg skulde forvist ikke have dræbt en værgeløs Mand!

Han sukker fortvivlet, - men Anne smiler over hans Fantasier og Angst - og siger overbevisende:

Tekst: Har du i det hele taget set nogen derude, har det været en af Køerne...Andre levende Væsener er der ikke!

Lasse stirrer vantro paa hende, - men slaar sig dog til Taals med hendes Forklaring...Han vil atter knappe sin Vams til, da

Anne i det samme faar Øje paa den lille Pøse med "Trylle-
midlet", som Lasse bærer ved sit Bryst, og som er blevet
synlig, da han i sin Ophidselse flaaede Tøjet op...Hun
peger mod den, - og han tager den frem, viser hende den
og siger overstadigt:

Tekst: Den?...Det var maaske den, der fik dit
Hjerte til at smelte!

251.

Nærb. af Annes Ansigt.

Hun trækker Hovedet tilbage fra ham....bliver bleg, aan-
der tungt og ser paa ham med store, forfærdede Øjne.

252.

Ved Arnen.

Lasse fortryder, hvad han har sagt, nu da han ser, hvilket
Indtryk hans Ord har gjort paa hende...Han vil slaa det
hen i Spøg og gemme Posen igen, - men hun tager den fra
ham og beder ham dybt alvorligt fortælle hende alt...
Han siger skamfuld og tøvende:

Tekst Det var Korporalen, der i sin Tid fik mig
til at købe det...Det skulde gøre det af med
enhver Kvinde....

Anne nikker med sammenknebnede Læber...Hun forstaar og
bryder sig ikke om at vide mere....Og med alle Tegn paa
Væmmelse kaster hun "Midlet" i Ilden...Med en sørgmodig
Mine ser Lasse Flammerne fortære hans dyrt betalte Reli-
kvie, - men saa søger hans Øjne Annes blide Ansigt, og
han gribes af en ydmyg Beundring for denne unge Kvinde,
der er saa sikker og saa stærk i sin Tro, - og han kysser
andagtsfuld hendes Haand. - Afblænding.

253.

Tekst: Annes Bekymring for sine kære derhjemme
steg for hver Dag, - og Lasse besluttede

saa at vove Livet for at skaffe hende Ro i
Sindet....

Marken bag Ole Hassels Gaard.

Lasse sniger sig frem, - kaster sig paa Månen og kryber
paa alle fire det sidste Stykke, til han kommer i Ly bag
Gærdet.

254.

Ved Gærdet.

Lasses Ansigt kommer til Syne over Gærdet. Han spejder
frem, - og han ser:

255.

Gaarden, - set fra Gærdet.

Mor Trine kommer ud fra Bryggersdøren. I den ene Haand
bærer hun en tændt Lygte, - og ved den anden har hun lil-
le Helle....De forsvinder ind i Stalden.

256.

Ved Gærdet.

Lasse aander lettet op...de to lever da altsaa og
er i god Behold!...Han svinger sig stille over Gærdet.

257.

Gaarden. - I Forgr: Gærdet.

Lasse sniger sig over Gaarden og ind ad Bryggersdøren.

258.

Bryggers eller Frammers.

Her er næsten helt mørkt. - Lasse lister hen til Stue-
døren, lytter og lægger saa Haanden paa Klinken. - I den
anden Haand har han sin Pistol.

259.

Stuen.

Her er nogen Uorden herinde, - ved Arnen lyser en søvnig

Lygte, - og for Enden af Bordet med Hovedet hvilende paa Pladen sidder Ole Hassel og sover. - Lasse sniger sig hen til Sengestedet.

260.

Ved Sengestedet.

Han aabner varsomt Døren til Annes gamle Leje, griber op i Hyldeerne og bylter sammen, hvad han kan faa fat paa. I det samme hører han nogen tage i Døren - og vender sig.

261.

Ved Døren.

Den aabnes - og ind træder Johan Printz!...Han ser lige saa djævelsk ud som tidligere,...men hans venstre Arm er stumpet. - Han trækker Døren til - og gaar ind i Stuen.

262.

Ved Sengestedet.

Øjnene staar stive i Hovedet paa Lasse...Han følger med sit Blik "Genfærdets" Vandring gennem Stuen.

263.

Ved Bordenden.

Korporalen kommer hen til Ole Hassel, rusker den gamle, trætte og udmattede Mand vaagen og begynder at parlamentere med ham: - Han siger:

Tekst: Sig mig, hvor din Datter er, og jeg skal betale dig kongeligt....

Ole Hassel ryster paa Hovedet...Han ved det virkelig ikke.

264.

Ved Sengestedet.

Lasse holder Vejret tilbage og stirrer hen mod de to Mænd.

265.

Ved Bordenden.

Korporalen holder Guldpenge op fra en fedtet Pung og søger

paa alle Maader at friste den Gamle.

266.

Ved Sengestedet.

Lasse hæver uvilkaarligt Pistolen og retter den mod Korporalen....Men han sænker den igen: - Nej, snigmyrde ham, - snigmyrde en Krøbling...nej!

267.

Ved Ole Hassels Gaard.

En halv Snes drukne og støjende svenske Soldater nærmer sig Gaarden.

268.

Ved Sengestedet.

Lasse lytter....Saa, nu gælder det nok Livet!....Han løfter atter Pistolen og tager Sigte, - men denne Gang er Lygten hans Maal.

^a
268-

Nærb. af Lygten.

Kuglen smadrer Glasset, - og Lyset gaar ud.

^b
268-

Stuen.

Lasse farer som et Lyn gennem den mørke Stue og ud. - Bylten har han i Haanden.

269.

Uden for Indgangsdøren.

Soldaterne skal netop til at gaa ind, - da Lasse kommer farende som en Raket, - render nogle Stykker af dem over Ende og opsluges saa af Natten.

270.

Stuen.

Korporalen faar med skælvende Hænder tændt Lys og ser sig

gysende om....Kammeraterne kommer ind og fortæller i Munden paa hverandre. Printz siger tænderraslende:

Tekst: Det har været Fanden selv!...Det maa have været Fanden selv!

Og rystende af Skræk griber han et Økruis og tømmer det... og saa nok'en et!....Afblænding.

271.

Foran Hytten i Skoven. Nærb. ved Døren.

Her sidder Anne og søger i det klare Maanelys at flette en Kurv af nogle Vidjer...Men angst og urolig er hun, og hendes Øjne søger ud i Natten....Pludselig gaar der et Smil over hendes Ansigt, og hun rejser sig glad.

272.

Større Billede af Hytten.

Lasse kommer springende ned fra Skrænten og iler hen til hende.

273.

Ved Døren.

Hun forstaar af hans glade Mine, at alt maa være godt, - men hun er dog spændt paa at høre, hvad han har at fortælle, og hendes Øjne hænger ved hans Læber. Han siger:

Tekst: De lever og har det godt...Og ogsaa han...Korporalen....lever, saa en tung Byrde er taget fra mig!

Anne nikker glad, - faar ham til at sætte sig ned, sætter sig tæt ind til ham og faar ham til at fortælle videre.

274.

Nærb. af Annes Ansigt.

Hun støtter Hagen mod sine foldede Hænder og lytter med et lykkeligt Smil til hans Beretning.

275.

Foran Døren.

Han slutter af - og rækker hende Tøjbylten.- Hun aabner

for den og trykker henrykt sine fine Klæder, som hun længe har savnet, mod sine Læber....Men snart lader hun atter Klædningsstykkerne synke ned i sit Skød, - Smilet forsvinder fra hendes Læber, og hun presser Haanden mod sin Pande. Lasse ser angstelig paa hende og spørger, hvad der fejler hende...Hun sukker og siger med et forpint Smil:

Tekst: Jeg ved ikke, hvad der fejler mig....Jeg troede, det var Angsten for dem derhjemme, der gjorde mig syg - men saa burde jeg være bleven karsk nu....

Hun lægger sørgmodig sit Hoved ind til Lasses Skulder... Fortvivlelsen stiger op i ham...han ved hverken ud eller ind...søger at berolige hende med opmuntrende Ord og sømme Kærtegn....Afblanding.

276.

Tekst: Og Anne blev alvorlig syg...Feberen brændte i hende, og i flere Døgn laa hun hen uden Bevidsthed....

I Hytten.

Anne ligger paa sit Leje, og Lasse staar henne ved Ildstedet og koger en Drik af lægende Urter til hende. Forvaaget og udhungret ser han ud, og al Glæde er slukket i hans Øjne. - Han øser Drikken op i en Skaal og gaar hen til Anne med den. - Hyttens Dør staar aaben....det er henimod Solnedgang.

277.

Ved Annes Leje.

Den unge Pige er hvid og bleg, og hendes mægtige Haar ligger som en Silkeklædning om hende.....Lasse kalder blidt paa hende og holder Drikken hen mod hendes Læber, - men hun vender sig fra ham uden engang at slaa Øjnene op.

277^a-.

Nærb. af Lasses Ansigt.

Der er grænseløs Sorg og Fortvivlelse i det Blik, med

hvilket han omfatter den Kvinde, der er Livet for ham...
 Hvad skal han gøre for at faa hende karsk igen?....

^b
 277-

Ved Annes Leje.

Pludselig rører den unge Pige paa sig...Hun kommer helt til Bevidsthed...ser sig om med forundrede Øjne og smiler lykkeligt, da hun faar Øje paa Lasse....Hans Ansigt straalere, ... og hans Øjne bliver fugtige af Glæde. Med skælvende Hænder rækker han hende den varme Urtesuppe, - som hun taknemmelig drikker....Han kysser ømt hendes Hænder....Hun siger alvorligt:

Tekst: Lasse...det er Koldesygen, der har fat i mig...Om lidt tager den mig igen...og jeg maa hjem, om jeg ikke skal dø for dig....

Lasse ser paa hende...kan lige som ikke tro, at hun virkelig mener, hvad hun siger...Men hun nikker bestemt: Jo, der er ingen anden Udvej.....Han siger stille:

Tekst: Der ligger jo svenske Ryttere i Byen...

278.

Nærb. af Anne.

Der er noget forklaret...noget overjordisk skønt skønt over hende, - da hun svarer:

Tekst: Men der ligger ogsaa min Helsen og Sundhed!

279.

Ved Annes Leje.

Lasse ser paa hende,....knytter sine stærke Næver, og der gaar et Ryk igennem ham, idet han bider Køberne sammen, som sank han noget, der var svært at faa Bugt med. - Og saa ler han højt og frejdigt som i deres gladeste Tid og raaber:

Tekst: Saa kom da, Annelille....Saa gaar vi hjem eller hvorhen i den vide Verden, du vil, for at du kan hitte din Helsen igen!

Han tager Flinten, bøjer sig saa ned over hende og løfter hende op i sine Arme.

280.

I Hytten.

Han bærer hende ud.

281.

Kløften med Hytten.

Lasse kommer ud fra Hytten med Anne i sine Arme - og bærer hende op over Skrænten...Da han naar frem i Billedets Forgrund kaster han et sidste Blik tilbage mod Hytten - men standser ikke.

282.

Skovparti oven for Kløften.

Lasse kommer med Anne....I Billedets Forgrund standser han, - ser med Angst og Bekymring, at Bevidstheden atter har forladt Anne...Han ser op mod Himlen og beder:

Tekst: Du kære lille Gud, lad hende ikke dø!
Gør med mig, hvad du vil, men lad hende ikke dø! Du kære lille Gud!

Og han gaar videre med sin dyre Byrde.

283.

Nyt Skovparti.

Lasse kommer ind fra Billedets Forgrund og fjerner sig med sikre Skridt som en Mand, der kender sit Maal.....

Afblænding.

Slut paa 5te Akt.

6te Akt.

284.

Tekst: Om Aftenen gik det som sædvanlig livligt til i Ole Hassels Gaard...

Ole Hassels Stue.

Svenskerne sidder og drikker og dobler...Baade Johan Printz (der efter Tabet af sin Haand er avanceret til Vagtmester), Kvartermesteren og Trompeteren er til Stede og sidder og spiller Kort med den trøtte Ole Hassel. - I Bænkehjørnet sidder gamle Elias og sover. Ved Drengens Seng sidder Mor Trine og halvsover med de trøtte Hænder i Skødet.

285.

Ved Bordet.

Spillet raser...Et af Lysene - eller en af Lygterne - gaar ud, - hvilket har til Følge, at Printz skændende og bandende beordrer et nyt Lys tændt. Kvartermesteren siger grinende til Trompeteren:

Tekst: Svært saa mørkerød den Satan er blevet, siden Fanden hin Aften var løs!

De andre hyler af Grin....Printz snærrer af den drille= vorne Kvartermester og griber efter Ølstoben.

286.

Nærb. ved den udvendige Side af Døren.

En Haand slaar et kort, haardt Slag paa Døren.

287.

I Stuen.

Alle ser hen mod Døren...Mor Trine retter sin Ryg, og Printz tager Stoben fra Munden. (Se Romanen pag. 174).

288.

Ved Døren.

Den skubbes langsomt op, - og Lasse kommer til Syne.

I sine Arme bærer han Anne, der er dødbleg som han selv og ligger med lukkede Øjne.

289.

Ved Bordet.

Almindelig Overraskelse og Forfærdelse...Printz er den, der hurtigst kommer til Besindelse og griber til Bæltet.

290.

Ved Døren.

Lasse gaar et Skridt frem og raaber:

Tekst: Agt jer! Vi har Pesten!

291.

Stuen.

Svenskerne farer op og styrter ud - over væltede Borde og Bænke, - og gamle Elias griber ogsaa Flugten. - Men Lasse skrider roligt hen over Gulvet og lægger sin Byrde i Forældrenes Seng. - Da han ser Rædslen i Mor Trines Ansigt, siger han:

Tekst: Vær rolig...ingen af os har den slemme Sot....Men Kolden har Anne...Tag nu Vare paa hende, - jeg magter det ikke mere!

Han bøjer sine smertende Arme, strækker dem i Vejret, lukker saa roligt Stalddøren og stænger den og gaar hen til Ydørdøren, hvor han bliver staaende med Flinten i Haand... De andre har samlet sig om Sengen.

292.

Ved Sengen.

Anne kommer langsomt til sig selv, - rejser sig lidt op, ser sig om i Stuen og knuger sig ind i Moderens Favn og vugger sig i den som et Barn, der har fundet hjem.

293.

Ved Døren.

Lasse ser mod Vemod i Blikket hen mod Anne.

^a
293-.

Ved Sengen.

Anne rækker sine skælvende Hænder op mod Faderen, trykker sit Ansigt ind mod Helles Kind og hvisker:

Tekst: Tilgiv mig! Tilgiv mig!

^b
293-.

Ved Døren.

Lasses Øjne brænder...han føler en sviende Fornemmelse af et sugende Savn, og det ligesom hulker i ham...Stille aabner han Døren og gaar ud.

294.

Ved en Gavl.

Johan Printz og et Par Dragoner spejder frem....Paa et Vink af Printz kaster en af Svenskerne et Reb ud i Luften som en Lasso.

295.

Foran Yderdøren.

Lasse lukker stille Døren efter sig, - og i det samme kommer Rebet susende og falder ned om ham.

296.

Større Billede ved Ole Hassels Gaard.

Lasse rives over Ende...et Par Linor slynges om hans Arme og Ben, - og Soldaterne trækker af med den Ulykkelige... Johan Printz triumferer.

297.

Vejen uden for Ole Hassels Gaard.

Lasse slæbes hen ad Jorden som et dødt Dyr...Optøget bevæger sig i Retning af Kirken. - Afblænding.

298.

Tekst: Det blev Dag, før Lasse kom til Bevidsthed....

I Kirken paa Trappen, der fører op til Taarnet.

Lasse ligger henslængt paa Trappen (Se Bogen pag. 176). - Blodig og forslaaet er han og berøvet sine Vaaben. Han kommer langsomt til Bevidsthed...ser sig om med et forstyrret Blik og sætter sig paa et af Trinene og forsøger at erindre, hvad der er sket...Pludselig hæver han lyttende Hovedet.

299.

Uden for Kirken.

Et Par af Svenskernes udstillede Vægter vandrer frem og tilbage.

300.

Paa Trappen.

Lasse forstaar, at Udgangen er bevogtet, - og han slæber sig saa besværligt op ad Trinene.

301.

Afsats i Taarnet.

Lasse klavrer op....fortsætter Opstigningen ad en smal Stige.

302.

Klokketaarnet.

Lasse kommer op fra Lemmen i Gulvet...Han gaar hen til et af Lydhullerne i Muren, - inddrikker begærligt den kolde Luft og ser ud over Egnen. - Han forstaar, at heller ikke heroppefra vil han kunne flygte - og bliver miømodig...Han gaar hen til Stilladset, i hvilket de to smaa, fattige Klokker hænger.

303.

Ved Klokkerne.

Han pinker paa Klokkerne med smaa Slag og ser, at der lig=

ger et tykt Lag Støv over deres Munkebogstaver...Han falder i Tanker...mindes en lille Episode, der faar Smilet frem om hans Mund....Billedet toner over i:

304.

Uden for Hytten - som 227.

Begyndelsen af nævnte Bill. 227, hvor Lasse og Anne knæler ned og lytter efter den fjerne Klokketklang. - Bill. toner atter over i:

305.

Nærb. af Lasse ved Klokkerne.

Smilet er stadig om hans Læber, - og hans Ansigt faar et fredfyldt Udtryk....Men pludselig hører han en Lyd og farer sammen.

306.

Ved Afsatsen i Taarnet - som 301.

En Løndør i Væggen er ved at blive aabnet...Den aabnes fremefter, - saa man ikke ser selve Personen, der aabner den, - men kun den skidne, magre Haand, der holder om Dørkanten.

307.

Ved Klokkerne.

Angsten griber Lasse...Er det hans Bødler, der kommer for at tage hans Liv?...Han famler efter sine Vaaben og opdager nu først, at han er blevet dem berøvet...Saa trækker han sig langsomt hen mod Muren, bider Tænderne sammen og knytter Næverne: - Han vil sælge sit Liv saa dyrt som muligt!.... Med store, stive Øjne stirrer han ned mod Lemmen i Gulvet.

308.

Ved Lemmen.

Et talggult Ansigt kommer til Syne over Hullets Rand, - ompjusket af et uredt, hvidt Haar. Et Par Arme kommer op, og

et Par svage, skidne Hænder lægger en Bylt paa Gulvet....
 Det er Præsten, Herr Niels, der kommer....og han ser op=
 mærksomt paa Lasse.

308^a-.

Nærb. af Lasse.

308^b-.

Klokketaarnet.

Saa gaar han hen og hjælper den gamle Mand op...Herr Niels
 har en halvlang Hvergarms Kjortel paa, der stumper ved
 Knæene, og en smal, pibet Krave om Halsen. Han fører Lasse
 hen til en Luge, - lukker Lassen op, - og de to Mænd for=
 svinder ind paa Kirkeloftet.

309.

Del af Kirkeloftet.

De to ind. Lige inden for Lugen staar to støvede, - med Oxe=
 hud betrukne Kister. - Det er Præstens og hans Kones. Og i
 Hjørner og Kroge har han skjult sine Værdisager. Han sætter
 sig paa den ene Kiste - og betragter tavs og med Uvilje Las=
 se.

310.

Nærb. af Præsten.

Hans Ansigt bliver mørkere og mørkere...og pludselig bryder
 Raseriet løs i ham. - Han knytter Hænderne mod Lasse og
 bruger hvasse og drøje Ord. Siger:

Tekst: Elendige Træl, der har mænget sig med
 Djævelen og hans Gerninger, - der har
 faret frem som en ond Skalk mod et u=
 skyldigt Barn, saa Herren, din Gud, har
 slaget hende med Syge og Sot og draget dig
 til Galgestien! : Tvi dig!

311.

Paa Kirkeloftet.

Herr Niels bruger Mund...og Lasse hører med sænket Hoved

paa det Uvejr, Præsten kalder ned over ham. - Saa knæler han stille ned for Herr Niels og siger bønligt:

Tekst: Sig mig, Præst, hvad skal jeg gøre - og jeg gør det...Sig mig, vil I faa Fred i Landet, naar Svenskekongen dør?...Sig det, og han skal dø!...Og faar Anne saa Fred..og faar jeg saa Fred i mit Hjerte?

Og han søger fortvivlet og bedende Præstens Blik...Præsten vil tale videre i vildt Raseri...men da han møder Lasses Blik, falder hans harmfulde Mund til, de haarde Øjnes Lyn slukkes, og et vemodigt og uendelig kærligt Smil lægger sig over hans gustne og forpinte Ansigt. - Og sine Hænder lægger han paa Lasses Skuldre.

312.

Nærb. af Præstens Ansigt.

Han ser mildt ned mod Lasse og siger stille:

Tekst: Nej, - min Søn, du skal kun gøre eet: - Redde Livet og ikke tabe Haabet!...Jeg skal hjælpe dig paa Flugt, - og din Anne-lille skal vordre i min Varetægt, til du kommer tilbage!

313.

Paa Loftet.

Præsten rejser sig, viser, at han i Bylten har Klæder og Mad samt Kirkens nye Klokkereb...Desforuden et Par Breve ved Hjælp af hvilke Lasse skal slippe over til Sjælland...Lasse tager taknemmelig hans Hænder, - men Herr Niels vil ingen Tak høre, - men lægger velsignende sin Haand paa hans Hoved, ser op efter og siger:

Tekst: Saa raaber jeg fattige Menneske til dig, Gud Fader i Himmelen; og befaler i din Varetægt denne ærlige, arme Sjæl, som du har skabt og frelst med din Søns, Jesu Christi Pine og Død! Amen!

Billedet blændes langsomt af.

314.

Ole Hassels Stue. Ved Sengen.

Anne ligger stille og sover. - og hendes Forældre og lille Helle staar ved Siden af hendes Seng... Mor Trine hvisker noget til sin Mand, og han lister stille ud.

315.

Uden for Stuedøren.

Ole Hassel ud, - tegner med Kridt tre hvide Kors paa Døren: - Huset er pestbefængt!

316.

Ved Sengen.

Anne slaar Øjnene op, - ser paa Moderen med et lykkeligt Smil, lister sin Haand ind i hendes og falder saa hon igen...
Afblanding.

317.

Tekst: Da Natten sankede sig....

Kirketaarnet paa nogen Afstand.

Lasse (der er klædt i det Tøj, Præsten havde med til ham) entrer ned ad Klokkerebet.

318.

Ved Taarnets Fod.

Lasse kommer ned, - ser sig spejdende om og sniger sig saa bort.

319.

Kirkegaarden, set fra Taarnet.

Lasse sniger sig bort i Natten.....~~Afblanding.~~

Han forfølger, - saares dødeligt i Kampen, - slæber sig hen mod sin Olykke i Skoven, men Kræfterne svigter ham, inden han når sit Mål. --- Anne ligger i Feberfantasier i sit Sjen, - troer at høre Lasse kalde på sig og vandrer i Vildelse - ud i Skoven. --- Lasse hører hende komme, - slæber sig hen mod hende... Men hendes natlige Vandring har taget hendes sidste Kræfter, - hun dør... og Lasse, der selv har Døden i sit Hjerte, styrker sammen over hendes lig.

Nr. D-Ns, 1846

LASSE MÄNSSON FRA SKAANE (DK,
A.W. Sandberg, 1923 [prod. 1921])

Emil Petersen
Regie
Nordisk Film Co.
Valby.

Lasse Månsson

Lasse Månsson fra Skaane.

Filmskuespil i 6 Akter
 efter
P. Fr. Rist's Roman.

Tilrettelægningen ved
Valdemar Andersen.

Personerne:

Lasse Månsson
Korporal Johan Printz
Ole Hassel
Trine, hans Kone
Anne) deres
Lille Helle) Børn
Hr. Niels, Landsbypræst
Kirstine, hans Kone
Smeden
Kong Gustav
Landsbyfolk, Dragoner o.s.v.

ste
1--- Akt.

1.

Tekst: Det var en Februar-Søndag i det ulykkelige Aar
1658, da Svenskekongen havde besat det meste af Dan-
mark....I den lille Landsby paa Falster, hvor vor For-
tælling foregaar, aandede dog alt Fred og Ro....

Landsbyen i Sne.

Paa Bakken i Baggrunden ligger Kirken....Aftenstemning.

2.

Ved det tilfrosne Gadekar.

Gassene vralter hjemefter i en lang Række.

3.

Stuen hos Ole Hassel.

Man skal til at spise. - Mor Trine er ved at sætte
"Tallerkener" frem, og lille Helle følger hende tro-
fast i Hælene. Ole Hassel sidder og læser op af et

Flyveblad. Gamle Elias og et Par Husmandsfolk lytter andægtigt til.

3^a.

Præsentationsbillede af Ole Hassel.

Han læser op om Krigen.

3^b.

Præsentationsbillede af Mor Trine.

Hun er ved at tage Skeerne ned, der skal benyttes til Maaltidet, og korsrer sig af Gru over de Rædsler, Manden læser op om....Lille Helle klapper deltagende hendes Haand.

3^c.

Ved Døren til Frammerset.

Den aabnes - og Anne kommer frem i Døren...Hun lytter til Faderens Ord.

3^d.

Stuen.

Saa gaar hun hen til Bordet med Maden, hun har hentet. - Mor Trine sætter sig hen ved Ildstedet med Helle, - og Ole Hassel be'r Bordbønnen.

4.

Landsbygaden uden for Ole Hassels Gaard.

Gæssene kommer marcherende, - de fleste vralter ind til Ole Hassels, - de andre vralter videre.

5.

Tekst: Men pludselig blev Idyllen brudt...

Kirkebakken.

Opbløding...En Dreng kommer forpustet løbende....Han gør et angst og forskræmt Indtryk, - staar paa Hovedet i en Snedrive, farer op og stormer videre.

6.

Landsbygaden ved Ole Hassels Gaard.

Drengen kommer i vildt Løb...sætter Kursen ind mod Ole Hassels.

7.

Ole Hassels Stue.

Man sidder fredeligt og spiser, da Døren rives op, og Drengen stikker Hovedet ind og raaber med skringrende Stemme:

Tekst: Fjenden er paa Lolland!...Han kommer!

Og i det samme er Fyren ude af Døren igen, - men Budskabet, han har bragt, vækker megen Angst og Bekymring.

8.

Landsbygaden.

Drengen kommer løbende, - hans sk ingrende Raab kalder Folk frem fra Husene. - Forfærdelse og Raadvildhed.

9.

Ole Hassels Stue.

Der er ingen, der har Lyst til at fortsætte Maaltidet... De gamle Husmandsfolk og Elias snøfter af Fortvivlelse, og Ole Hassel ved håller ikke sine levende Raad...Mor Trine er den, der tager Sagen med størst Ro, og hun giver sig til at udvikle, hvad der er at gøre.

10.

Landsbygaden.

Der er Panik i Luften....Landsbyfolkene veksler nogle forvirrede Bemærkninger og flygter saa forskræmt ind i Husene....Afblanding.

11.

Det tilfrosne Sund.

Opblanding...Tog af Ryttere, fulgt af Baggevoerne o.s.v. rykker frem over Isen. - Afblanding.

12.

Tekst: Det blev Dag igen, - og endnu havde Svenskerne ikke vist sig...Man havde for Resten ogsaa nok at tage Være paa, dem foruden.....

Ole Hassels Stue.

Her hersker vild Forvirring....Anne hjælper Faderen med at stoppe det sidste Sølvtoj ned i en Sæk, - som han saa bærer ud. - Anne hjælper saa Moderen og lille Helle med at gemme Mad- og Drikkevarer ned i et "hemmeligt Rum", der er under Stuegulvet.

13.

I Haven.*Spade*

Gamle Elias har gravet et Hul i Jorden....Ole Hassel kommer med Sækken, - der lægges ned til de andre gode Sager. - Elias haler fra Lommerne nogle latterlige Smaating (Pibe= hoveder, Snusdaaser, Søndagsseler o.lgn.) frem og lader ogsaa dem forsvinde i "Graven". - De to Mænd begynder at skovle Jord paa.

14.

Landsbygaden.

Forvirring. - Unge Karle drager bort under deres Paarørendes Suk og Graad.

15.

Vej i malerisk Landskab.

Svenskernes Fortrop: En Skare Dragoner - sprænger frem.

16.

Foran Ole Hassels Gaard.

Ole Hassel kommer ud, - standser og stirrer uroligt i Retning af Kirkebakken.

17.

Kirkebakken - eller et andet Højdedrag i Udkanten.

Rytterskaren dukker op.

18.

Foran Ole Hassels Gaard.

Angsten stiger op i Ole Hassel, - og han skynder sig ind.

19.

Ole Hassels Stue.

Ole Hassel ind, - sender Anne og lille Helle ud, - tager sin
Stok med Messingknappen og gaar:

20.

Uden for Indgangsdøren.

Ole Hassel stiller sig i Døren, - støtter sig til Stokken
og afventer med en vis Værdighed Fjendens Komme.

21.

Høstøngtet.

Anne og lille Helle op, - kryber i Skjul.

22.

Foran Ole Hassels Gaard.

En halv Snes Ryttere, anført af Korporal Printz, kommer
sprængende, - svinger sig af de fuldt oppakkede Heste.

23.

Ved Indgangsdøren.

Ole Hassel staar stolt i Døren, - men hans Stolthed svinder,
da en Dragon river Stokken fra ham - og nogle andre slider
hans lange, fodsider Kofte med de flade Sølvknapper af ham -
og saa tumler Dragonerne ind i Stuen.

24.

Stuen.

Dragonerne ind, - støder til Mor Trine og river i hende og
giver hende en Mængde Ordre, som hun dog ikke tager mindste
Hensyn til.

25.

Høstøngtet.

Halvt humoristisk Billede med Anne, der borer sig ud af Høet, -
lytter, for saa at liste hen til Taget og kige ud gennem
en Sprække eller et Hul.

26.

Foran Gaarden.

En 5-6 "nye" Dragoner kommer ridende og gør Holdt. -
Blandt dem er den saarede Lasse Månsson, der rider en
prægtig Hoppe. Han lader sig glide ned paa Jorden og er
ved at falde om, da et Par af de andre griber ham.

27.

Nærb. af Annas Ansigt.

Hun betragter opmærksomt og deltagende den saarede Dra-
gon.

28.

Præsentationsbilledet af Lasse.

Hans Ansigt er blegt, - og han er helt fra Bevidstheden.

29.

Større Billedet ved Gaarden.

Hans Kammerater ved ikke, hvad de skal stille op med den
Bevidstløse...Men de finder dog paa at bære ham ind i
Stuen.

30.

Ole Hassels Stue.

Her er en Larm og en Støj...der pakkes ud og pakkes
ind, og Mor Trine sidder stille og ser paa det hele. -
Lasse bæres ind og smides paa Himmelsengen.

30^a.Ved Himmelsengen.

Snavs og Blod sviner den pæne Seng til....

30^b.Nærb. af Mor Trine.

Hun ser foræret hen mod Lasse.

30^c.Hele Stuen.

Soldaterne gør sig det "hyggeligt"...En Del af dem dra=

ger Støvlerne af og gnider de frosne Fødder varme.

31.

Høstøget.

Anne holder stadig Udkig, - hører saa nogen komme og skjuler sig angst i Høet...Men da hun opdager, at det er Faderen, der fortumlet og forvirret kommer listende, aander hun lettet op, - og det er hende, der maa trøste og opmuntre ham....For Ole Hassel er blevet en gammel, for-
sagt Mand.

32.

Stuen.

Skabe og Kister brydes op...og Mad og Drikke findes frem. Der fyres voldsomt op paa Ildstedet, og man bereder sig til at holde et større Maaltid. - Mor Trine holder sig stadig tapper.

33.

Foran Smedien.

En Skare Dragoner kommer sprængende, - svinger sig af Hestene.

^a
33-

Præsentationsbillede af Smeden.

Han staar stor og stærk foran Indgangen til Smedien og ser med Raseri i Blikket mod de uvelkomne Gæster. - Han er selv en værre Bandit at se til.

^b
33-

Foran Smedien.

Dragonerne maser - trods Smedens rasende Modstand - ind i Smedien.

34.

I Smedien.

Dragonerne ind, - finder Ølankrene frem og faar Ilden i

Essen til et blusse op. Da Smeden (der ogsaa er "Krovert") bliver ved at gøre Modstand, - overmandes han og bindes til Hestepælen udenfor.

35.

Ole Hassels Stue.

Et vældigt Ede- og Drikkegilde finder Sted.

^b
35-.

Præsentationsbillede af den uhyggelige Korporal.

Printz æder og drikker med et Vilddyr's Graadighed... Han giver en Ordre til nogle af Dragonerne.

^b
35-.

Ole Hassels Stue.

En 4-5 Dragoner vakler ud.

36.

Udenfor.

Dragonerne ud, - fører Hestene hen til Stalden.

37.

Høstanget.

Ole Hassel og Børnene lytter ængstelige til Lydene, der kommer fra Stalden.

38.

Ved Gaarden.

Dragonerne kommer fra Stalden, - og da de ikke har kunnet faa Plads til alle Hestene, giver de sig til at sparke Lermuren ud ved Frammersdøren.

39.

Stuen. Nærb. af den lyttende Mor Trinc.

40.

Gaarden. Ved Muren.

Dragonerne har sparket Muren ud og fører de 3 Heste ind.

41.

Stuen.

Gennem Døren til Frammerset ser man Hestene blive ført ind...Mor Trine er ved at græde og lader sig - stum og bleg - glide ned i Krogen ved Arnen.

42.

Ved Gadekøret.

Her har en Del Dragoner tændt et mægtigt Baal, som de skaffer Næring til ved at rive et Hus ned ved Siden af Smedien. - Nogle ubekymrede Børn har deres Glæde af det pragtfulde "Sankt Hans Baal".

43.

Ved Brønden,

der ligger mellem Smedien og Gadekøret, slagtes stjaalne Kreaturer. - Og der trækkes Vand op.

44.

Ved Gadekøret.

Fra Brønden kommer Dragonerne med store Dele af Dyre=
kroppe, - med Fjerkræ og hvad de ellers har kunnet faa fat i. - De er næsten vanvittige af Sult.

45.

Foran Smedien.

Smeden ser fnysende af Harne, at Soldaternes egen Fane=
smed arbejder med hans Værktøj, - og at man slaar Tap=
perne af hans Tønder og drikker det gode Øl. - En ond=
skabsfuld Dragon holder ham et Krus skummende Øl for Næ=
sen - for saa grinende selv at drikke det...og Smeden
river i sine Baand, - skælder og spytter....

46.

Ved Gadekøret.

Her er man i fuld Gang med at spise...Baalot faar sin

rigelige Næring fra det nedrevne Hus.

47.

Paa den anden Side af Gadekøret.

Her har en Hob af Byens Gubber og Gamlinger slaaet sig ned. - De har ikke haft Mod til at blive hjemme, - og nu har Varmen og Lyset fra det mægtige Baal faaet dem til at samle sig her...Ryste gør de - og klager og klynker...men bliver dog, hvor de er.

48.

Stuen hos Ole Hassel.

Der drikkes og spilles Kort...Men der falder noget Ro over Gemytterne, da Lieutenanten (en stor, svar Herre) og Feltskæreren (en indskrumpen Gamling) kommer ind. De veksler nogle Ord med Printz og gaar saa hen til Himmelsengen, hvor Lasse ligger. - Mor Trine vil liste ud, rejser paa sin Vej en væltet Lygte op, - men kaldes saa hen til Sengen af Feltskæreren.

49.

Ved Sengen.

Feltskæreren giver hende Ordre til at hjælpe til med den Syge, - og rent mekanisk begynder hun at trække hans Støvler af o.s.v.

50.

Høstænget.

Anne knæler ned og beder, - og Faderen og lille Helle følger hendes Eksempel. - Afblønding.

Slut paa 1ste Akt.

2^{den}
 2--- Akt.

51.

Tekst: Den næste Dag ved Morgengry....

Landsbygaden. Nærb. af den tykke Trompeter.

Han sætter den lige, alenlange Trompet for Munden og blæser til Afmarch.

52.

Ole Hassels Stue.

Dragonerne, der har redet sig Natteleje i Halmen paa Gulvet....paa Bænke, og hvor de kunde finde Plads, vakler søvndru^kne op og begynder at samle deres Sager sammen.

52^a.

Ved Himmelsengen.

Lasse M^onsson glipper med Øjnene...men falder saa atter hen i en Døs.

52^b.

Stuen.

Dragonerne maser ud...et Par af dem forsvinder ind i Frammerset, hvor deres Heste staar.

53.

Høstænget.

Den Ole Hassel'ske Familie (Mor Trine har nu sluttet sig til de andre) rejser sig op i Halmen og lytter spændt. Haabet blusser atter op i dem.

54.

Foran Ole Hassels Gaard.

Nogle Dragoner sprænger bort...andre kommer trækkende med deres Heste, svinger sig i Sadlen og forsvinder ogsaa.

55.

Foran Smedien.

Nogle Dragoner tumler ud fra Smedien....kommer paa Hestene og holder an paa Vejen foran...Printz gaar hen til den halvt afmægtige Smed ved Hestepælen og løser ham under Spot og Haansord.

56.

Nærb. af Trompeteren - som 51.

Endnu en Gang: Signalet!

57.

Ole Hassels Stue. Ved Himmelsengen.

Lasse slaar Øjnene op, - lytter, - støtter sig paa Albu= en og ser sig forvirret om i Stuen.

58.

Stuen.

Den er tom....Kammeraterne har altsaa forladt ham!...Han raver ud af Sengen og begynder at tumle med sit Tøj og sin Oppakning.

59.

Høstænget.

Mor Trine har ingen Ro paa sig, men vil ned og undersøge Situationen. - Hun forsvinder.

60.

Foran Smedien.

Her har Dragonerne nu samlet sig...De sprænger bort.

61.

Foran Porten til Smedien.

Korporalen er til Hest, men giver sig Stunder til at haane og spotte den dødblege Smed, der tungt støtter sig til Muren.

62.

Vej ved Landsbyen.

Rytterne haster bort.

63.

I Ole Hassels Gaard.

Lasse vakler ud - og forsvinder ind i Stalden efter sin Hest.

63^a-.
63-Ved en Dør i Sideløngen.

Mor Trine spejder ud...trækker saa atter Hovedet til sig.

63^b-.
63-I Ole Hassels Gaard.

Lasse kommer ud fra Stalden, har ikke Kræfter til at komme op paa Hesteryggen - og trækker saa af Stød med det prægtige Dyr ved Tøjlen....Da han er forsvundet, kommer Mor Trine frem i Døren, - kalder stille paa de andre og forsvinder saa i Retning af Stuehuset.

64.

I Svinestien.

Kort, humoristisk Billede med gamle Elias, der er krøbet i Skjul mellem Svinene, og som nu endelig vover sig frem.

65.

Ole Hassels Stue.

Mor Trine ind og begynder roligt paa at rydde op. De andre af Familien kommer, - men er alt for rystede over den Molest, Hjemmet har lidt, til at kunne tage fat.

66.

I Nærheden af Smedien.

Lasse kommer med Hesten ved Tøjlen...Han er en Afmagt nær. - Pludselig rejser den sorte Hoppe sig i Vejret og vrinsker. -

Lasse stirrer med missende Øjne fremefter, - Nogle Bønder
vover sig ud.

67.

Kirkebakken.

Svenskekongen kommer kørende i en Bredslæde - omgivet
af sin Vagt. -

68.

I Nærheden af Smedien.

Billedet taget modsat af 66. - Kongen og Følget kommer
ned ad Kirkebakken i Baggr. - Fortroppen har netop passe=
ret Lasse, da han begynder at vakle for straks efter at
synke sammen i Sneen. - Kongen rækker Haanden i Vejret
som Tegn paa, at der skal standses. Slæden holder, og de
bagvedværende Ryttere parerer Hestene i Farten.

69.

Foran Porten til Smedien.

Korporalen vender sig fra Smeden og rider hen til Kongens
Slæde.

70.

Ved Kongens Slæde.

Korporalen rider frem, - Kongen gør en Bevægelse mod Las=
se og spørger saa:

Tekst: Ser jeg fejl, eller er det ikke den brave
Soldat, der i Polen reddede Grev Totts Liv?

Korporalen nikker - og giver sig til at forklare om Las=
ses Saar.

71.

Større Billede ved Vejen.

Nogle Folk har der hele Tiden været paa Vejen, og flere
kommer nu listende. De kaster sig paa Knæ omkring Bred=
slæden og beder Kongen om Naade og Barmhjertighed.

72.

Ved Slæden.

Kongen røres ikke af deres Bønner, - men løfter vredt Haanden, at de skal tie!....Saa vender han sig igen mod Printz og siger:

Tekst: Du bliver her paa Stedet som Salvogarde og skaffer mig den gode Soldat karsk igen!

Saa løfter Kongen Haanden som Signal til Opbrud.

73.

Landsbygaden, - modsat Kirkebakken.

Slæden sætter sig i Bevægelse, - og Kongen og hans Følge fjerner sig. Efter Korporalens Ordre løfter Bymændene Lasse op og bærer ham hen mod Ole Hassels Gaard. - Korporalen følger efter.

74.

Ole Hassels Stue.

Hele Familien er i Gang mæd at rydde op, - men holder pludselig inde og lytter forskræmte. De beroliges dog saa nogenlunde, da de ser, at det er Bymændene, der bærer den bevidstløse Lasse ind og lægger ham i Sengen....Korporalen kommer ind, - dirigerer Bønderne ud igen og gaar saa hen mod Sengen. Paa Vejen derhen passerer han Anne og bliver staaende over for hende.

75.

Nærb. af Korporalen og Anne.

Printz betragter graadigt den smukke, unge Pige, der roligt møder hans Blik....Saa betyder han hende, at hun skal gaa med hen til den Syge. - Hun følger ham roligt.

76.

Ved Himmelsengen.

Lasse er stadig bevidstløs, - Korporalen kommer fulgt af

Anne og under Paaskud af at ville vise hende, hvorledes hun skal lægge Forbindingen fastere, forsøger han plumpe Tilmærmelser. - Men Anne betyder ham roligt, at hun bedre selv kan ordne Forbindingen, - og Printz maa retirere.

^a
71-.

Nærb. af Lasses Ansigt.

Han slaar Øjnene op - og ser forbavset og betaget ind i Annes Ansigt.

76^b.

Nærb. af Annes Ansigt.

Hun bliver helt bange ved at se ind i hans dybe, mørke Øjne, - men hun bekæmper sin Angst og Forvirring og møder roligt hans Blik.

76^c.

Nærb. af Lasses Ansigt.

Han stirrer og stirrer...og saa er det, som Synet af Anne overvælder ham, og han falder atter i Afmagt.

76^d.

Ved Himmelsengen.

Anne tager atter fat paa Forbindingen....Men hun er ikke saa sikker paa Hænderne mere. For Lassa Månsson er det skønneste Menneskebarn, hun nogen Sinde har set!....

Afblænding.

77.

Tekst: Takket være Annes omhyggelige Pleje var Lasse Månsson snart i god Bedring.....Og en Dag henad Nadværtid....

Ole Hassels Stue.

Mor Trine er ved at sætte Maden frem, - nikker venligt til Lasse, der stadig er sengeliggende: Ja...nu skal de snart spise!....og gaar. - Paa Gulvet ligger lille Hello og loger

med Huskatten.

78.

Nærb. af Lasse.

Han ligger og grunder - og fatter en Beslutning, som han øjensynlig finder morsom. - Han kalder paa Helle.

79.

Nærb. af Helle.

Drengen ser hen mod Lasse og nikker glad. - Saa slipper han Katten og skynder sig hen til Patientten, med hvem han er saare fine Venner.

80.

Ved Himmelsengen.

Helle kommer hen til Lasse og giver sig saa paa hans Ordre til at finde hans Tøj frem.

81.

Frammerset.

Anne er ved at sætte Mælk op, - og Moderen gaar og sysler med Nadveren. Da hun ser, at Anne staar og falder i Tanker, gaar hun hen til hende og siger spøgende noget om, at hun da vel ikke gaar i Giftetanker. - Anne blusser og bliver forvirret og faar uhyre travlt med at anbringe Maden, som Moderen har sat frem, paa Brættet.

82.

Stuen.

Assisteret af den jublende Helle er Lasse saa nogenlunde kommen i Tøjet og gør nu de første, usikre Skridt hen over Gulvet.

83.

Ved Frammersdøren.

Den aabnes, og Anne kommer til Syne med Maden paa Brættet.

Hun er ved at tabe hele Opdækningen, da hun ser, at hendes Patient er kommen paa Benene...og hun er ganske imponeret af hans Højde.

84.

Stuen.

Hun gaar tøvende nærmere, sætter hurtigt Brøttet fra sig paa Bordet og tager saa mod Lasses fremstrakte Haand. Lasse peger mod Hovedbindet og siger:

Tekst: Kan du binde mig den Liste om!

Og han sætter sig paa Bænken foran hende og bøjer Hovedet hen mod hende.

85.

Nærb. af de to:

Hun er ligesom helt forknyt...hendes gamle Sikkerhed er svunden, og hun skælver, da hun rører ved hans Hoved og hans lange Haar. - Hun søger at betvinge sin Uro - og siger højt det gamle Vers:

Tekst: Intet bedre Plaster haver man,
som alle Vunder læge kan,
end flittigt alle Stunder
betænke Jesu Vunder.

Og Lasse nikker smilende til hende.

86.

Stuen.

Ole Hassel og Mor Trine ind - og er uhyre overraskede og glade ved at se Lasse oven Senge. - Gamle Elias kommer, og man sætter sig til Bords. Lasse sætter sig i Banken i Hjørnet, over hvilken hans Saddeltasker og øvrige Udstyr hænger.

87.

Nærb. af Lasse.

Han lader ligesom kærtegnende sine Hænder glide hen over

de struttende Saddeltasker og vender sig saa atter mod Bordet.

88.

Omkring Bordet.

Ole Hassel folder Hænderne og begynder at bede Bordbønnen. -- De andre sidder hensunken i dyb Andagt, - men Lasse sniger sig til at betragte Anne. - Afblænding.

89.

Tekst: I Smedien gik det ikke saa fredeligt til... Her havde Korporalen slaaet sig ned...og her sad han som en Edderkop, der sugede alt til sig:....

I Smedien.

I en mystisk og uhyggelig Belysning sidder Korporalen og spiller Kort med en bævende Bondemand, - der sukkende betaler sine evindelige Tab....Nogle af Byens Sviregaster sidder og drikker.

90.

Uden for den oplyste Smedie.

Smeden kommer sammen med en skikkelig Bondemand, - der uhyre nødt vil ind i Smedien, men Smeden giver ikke Pardon, - og han og den anden forsvinder ind ad den aabne Dør.

91.

I Smedien. Ved Korporalens Bord.

Smeden kommer med sit "Bytte"...Korporalen ser strengt op paa Bonden og siger:

Tekst: At man virkelig skal være nødt til at hente dig, Per Tammels!...Det skulde vel nok være en Ære og en Fornøjelse for dig at faa et Slag Kort med Byens Salvegarde!

Bonden drister sig ikke til at sige noget, - men sætter sig tungt og maa nu ogsaa tage Del i Spillet. - Afblænding.

92.

Stuen hos Ole Hassels.

Der er taget af Bordet - og Mor Trine kommer ind fra Frammerset. - Anne kommer med Biblen, - men Ole Hassel siger:

Tekst: Nej, i Aften skal Lasse fortælle!...Han har set saa meget af Verden og maa have nok at berette om!

De andre finder Tanken udmærket - og rykker sammen om Lasse.

93.

Nærb. af Lasse.

Han er forlegen og vil undslaa sig, - men endelig begynder han da at fortælle...Til at begynde med tøvende og usikkert.

94.

Ved Bordet.

Dirrende af Spænding lytter de andre til.

95.

Tekst: Det var Krig, han fortalte om...Thi hvad andet kendte han til og kunde berette....

Nærb. af Lasse.

Han fortæller nu jævnt og ligetil, som om det var dagligdags Begivenheder, han skildrede.

96.

Ved Bordet.

Hans Tilhørere er stærkt interesserede. Lille Helle hopper i Sædet af Begejstring. - Ole Hassel og gamle Elias sidder med aabne Munde og knyttede Hænder, - Mor Trine holder inde med Strikningen...og Anne? - Ja, hun flytter helt hen til Lasse paa Bænken, lægger Armene paa Knæene og ligesom æder Ordene ud af hans Mund.

97.

Nærb. af Anne og Lasse.

Lasse kommer til at se paa Anne og kører saa helt i Staa.

Men hun ser strengt paa ham og opfordrer ham med Smil og smaa, energiske Haandbevægelser til at fortsætte...Og han gør det!

98.

Ved Bordet.

Med stedse stigende Interesse og Spænding lytter Familien til Lasses Beretninger. - Afblænding.

99.

Tekst: Ugerne gik, og det stundede mod Foraaret...
Og Tiden, der var svunden, havde bragt Anne og den fremmede Soldat nærmere mod hinanden.

Stuen hos Ole Hassel.

Anne sidder ved Rokken og arbejder, - og Lasse, hvis Saar nu helt er lægt, sidder ved Bordet og efterser sine Ejen- dele. - Det er Eftermiddag, og en venlig Foraarssol skin- ner ind i Stuen.

100.

Ved Annes Rok.

Lasse sætter sig paa Kanten af Bænken ved Siden af Anne, der bliver forvirret ved hans Nærhed. Hun kludrer med sit Arbejde og betyder ham saa med en noget paataget streng Mine, at han virkelig ikke maa forstyrre hende. Han rækker hende bedende Dokumentet og siger ydmygt:

Tekst: Vil du ikke se det, Anne...og læse det op for mig!....Det er mit dyreste Eje...den hellige Faneed!

Hun tager det uvilligt og læser det op for ham. - Saa fol- der hun det sammen, kaster det til ham og siger heftigt og paa en saadan Maade, at man forstaar, at det ikke er no- gen ny Tanke, hun giver Udtryk:

Tekst: Jeg forstaar dig ikke, Lasse Månsson...Du er jo Skaaning, altsaa en god, dansk Mand,

og dog gør du Parti med Landets Fjender!

Lasse sidder et Øjeblik tavs...saa drister han sig endelig til at sige:

Tekst: Naar Svenskekongen har givet mig Haandpenge, og jeg har svoret til hans Fane, er jeg vel nok hans Mand!

Han ser selv, at hans Ord ikke virker overbevisende paa hende, - og han famler efter hendes Haand...Men hun rejser sig.

102.

Stuen.

Hun ser vredt paa ham og siger haardt og ubarmhjertigt:

Tekst: Er I mit Lands Fjende, er I ogsaa min Fjende!...Og en skønne Dag lyser Præsten Jer i Band, - Overløber som I er!...Tvi!

Hun kaster med Nakken og gaar hen mod Frammersdøren.... Lasse staar et Øjeblik og ved hverken ud eller ind...og saa skynder han sig efter hende.

103.

Ved Frammersdøren.

Anne skal tøvende til at aabne Døren, - da Lasse i det samme er ved hendes Side og griber ~~hende om~~ Haandleddet - og bevæget og inderligt siger:

Tekst: Ikke vil jeg være din Fjende, Annelille for de allersomdyreste Haandpenge!

Anne ser op paa ham...tør dog ikke tro ham og skynder sig ud. Døren falder til efter hende, - og Lasse smiler...et mismodigt og forpint Smil.

104.

Frammerset.

Anne sætter sig - og græder sin Sorg og Fortvivlelse ud
Afblanding.

Slut paa 2den Akt.

3^{die} Akt.

105.

Tekst: En Aftenstund....nogle Dage efter...

Foran Ole Hassels Gaard.

Lasse sidder paa en Sten ved Indkørselen - og damper paa sin Pibe og filosoferer. - Korporalen, Smeden og en Bonde passerer, - og den meget oprømte og noget berusede Printz vil have Lasse med hen i Smedien, - men det vil denne ikke høre Tale om....Saa siger Korporalen drillende:

Tekst: Han er nok svært forliebt, Drengbarnet...
Men vær han glad for de Trolddomsurter, jeg skaffede ham i Polen,...de skal nok faa Mø-
barnets Hjerte til at smelte!

Lasse hæver truende Haanden, - og Korporalen gaar grinende videre.

106.

Nærb. af Lasse.

Han grunder over Korporalens Ord..., Saa knapper han Vamsen op og tager fra det bare Bryst en lille Pose frem: - Trold-
domsurterne...Han stirrer ned mod Posen, - gemmer den saa atter og hvisker med et lille Smil:

Tekst: Annelille....Jeg vil dig jo intet ondt, -
men du maa blive min, at jeg kan faa Fred i
mit Sind!

Han sidder et Øjeblik og stirrer frem for sig, - saa lytter han.

107.

Ole Hassels Gaard. Ved Stalddøren.

Ole Hassel kommer ud fra Stalddøren, som han lukker efter sig...Han har en Lygte i Haanden.

108.

Foran Gaarden.

Lasse fatter en Beslutning, - rejser sig og gaar hen til

Indgangsdøren.

109.

Foran Indgangsdøren.

Lasse kommer, - bliver staaende og venter paa Ole Hassel, der straks efter viser sig. - Lasse griber sin Vært i Armen og siger med en vis Højtidelighed:

Tekst: Ole Hassel...kan jeg faa tale med Jer i Enrum?

Ole Hassel ser med bange Anelser paa ham og peger saa ind mod Stuen. De gaar ind.

110.

Stuen.

Den henligger i Mørke, da de to Mænd kommer ind. - Kvinderne og lille Helle er gaaet i Seng. - Ole Hassel stiller Lygten fra sig paa det Hjørne af Bordet, i Nærheden af hvilket Lasse nu har sin Soveplads, og paa hvis Væg hans Sager hænger.

111.

Ved Bordhjørnet.

Mændene sætter sig, - Ole Hassel vender sig spørgende mod Lasse, der sagte siger:

Tekst: Ole Hassel, jeg kender ikke rigtig Sød og Skik hos jer...men jeg er fra Barnsben vant til at slaa til uden lang Snak...!

Ole Hassel er ængstelig...mener at vide, hvad der vil komme og søger at afværge det. Han peger advarende hen mod Sengene, i hvilke Kvinderne ligger, - og tysser paa Lasse.

112.

Ved Sengene.

Mor Trine sover trygt, - men Anne aabner Øjnene og søger at lytte sig til, hvad de to Mænd forhandler om.

113.

Ved Bordhjørnet.

Ole Hassel vil rejse sig, -- men Lasse griber ham i Ærmet og hvisker ham ind i Øret:

Tekst: Jeg vil gifte jeres Datter, Ole!

Ole Hassel stønner sagte og tørrer sig med Trøjeærmet over Ansigtet...Saa ryster han bestemt paa Hovedet.

114.

Nærb. af Anne.

Hun skubber Dynen ned og støtter sig paa Albuen...Tungt aandende lytter hun til Samtalen.

115.

Ved Bordhjørnet.

Ole Hassel vil stadig intet vide om dette Giftermaal, -- men Lasse trænger ind paa ham og siger:

Tekst: Jeg er jo en god dansk Mand, siger I selv,...
og naar Freden kommer, tager jeg mit Pas!

Men den anden vil endnu ikke give Køb -- og rejser sig i sin fulde Højde...Lasse ser paa ham og river saa hurtigt sine Saddeltasker ned fra Væggen og begynder at skære Snore over og pakke ud.

116.

Kort Nærbillede af Anne.

Med store, forundrede Øjne ser hun hen mod Bordet.

117.

Ved Bordhjørnet.

Lasse aabner for nogle Poser -- og ud vælter en Flom af Guld-
mønter...Ole Hassel maaber og kan ikke faa et Ord frem...
Lasse nyder sin Triumf og siger saa:

Tekst: Her skulde være nok til at købe en Ejendoms=
gaard for!...Hvad siger I nu, Ole Hassel?

Den Gamle virrer med Hovedet...ved hverken ud eller ind...
men overvældet er han!

118.

Ved Yderdøren.

Den rives pludselig op - og Korporalen staar i Døren.

119.

Stuen.

Mændene ser forskrækkede mod Døren...og baade Mor Trine
og lille Helle vaagner forfærdede op.

120.

Ved Indgangsdøren.

Korporalen staar og stirrer med Øjne, der er vedat træde
ud af Hovedet paa ham, hen mod Guldpengene. - Saa paatager
han sig et ligegyldigt, fidelt Udtryk og gaar frem i
Stuen.

121.

Stuen.

Korporalen gaar hen mod Bordet, - nikker til de forskel=
lige:

Tekst: I var de første, der skulde have det at
vide...at Freden er kommen!...Ret nu fik
jeg den store Tidende, -- og inden faa
Dage faar vi nok drage af By, Lasse
Månsson!

Ole Hassels Familie er glade over Nyheden, - men Lasse
ved ikke rigtig, om han skal være det...Rent mekanisk la=
der han Guldpengene glide ned i Poserne igen, - og Printz's
Øjne er ikke fra dem.

122.

Ved Bordet.

Lasse lægger endelig Mærke til den andens bogørilige Blikke

og bliver uroligKorporalen siger med et Grin:

Tekst: Du har en lykkelig Haand, Lasse....Alt hæn= ger ved den, - baade Pengestykkerne...og Al= verdens dejligste Pigebørn!

Lasses Ansigt fortrækkes i Raseri, og han griber Smædetale= ren i Skuldrene.

123.

Stuen.

Med haard Haand "ekspederer" Lasse Korporalen ud.

124.

Udenfor.

Lasse sparker Printz ud, - saa denne havner i Snavset. -- Saa lukker Lasse Døren, og bandende rejser Korporalen sig.

125.

Ved Bordhjørnet.

Lasse kommer hen til Ole Hassel, - rækker ham roligt Penge= poserne, som Ole tøvende tager og siger:

Tekst: Jeres Penge skal jeg gemme, siden I ønsker det...Og hvad det andet angaar, faar vi se Tiden an!

Lasse nikker skuffet...Ole Hassel bøjer sig ned og aabner den lille Lem i Trægulvet under Bænken.

126.

Nærbillede ved et Vindu.

Korporalens Ansigt kommer til Syne...Han iagttager luren= de de to Mænd.

127.

Ved Bordhjørnet.

Ole gemmer Pengeposerne og lukker atter Lemmen til...Lasse er særdeles tilfreds med Gemmestedet. - Ole Hassel gaar.

128.

Ved Vinduet.

Det lurende Ansigt forsvinder.

129.

Ved Bordhjørnet.

Ole Hassel kommer med to Krus Øl, - og han og Lasse drikker.

130.

Nærb. af Anne.

Hun ser sukkende hen mod de to...Saa samler hun Natdragten over Brystet, folder Hænderne i Bøn og beder inderligt for sin Lykke. - Afblænding.

131.

Tekst: Snart fik man Vished for, at Freden - den forsmædelige Fred - var sluttet, og fra den Stund var Stillingen ikke behagelig for Korporalen og Lasse Månsson... En Dag havde han fulgt Anne op til Præstegaarden, hvor hun havde et Erinde....

Ved Præstegaardsmuren.

Lasse sidder og venter paa, at Anne skal komme... (Se Beskrivelsen af Præstegaarden, Kirken o.s.v. i Bogen pag 65--67)

132.

I Præstegaardsstuen.

Anne tager Afsked med de gamle og søre Præstefolk, hos hvem hun staar højt i Gunst. De ser venligt efter hende.

133.

Foran Præstegaarden.

Anne kommer ud og gaar hen til Lasse.

134.

Nærb. af de to.

Han ser glad paa hende, og tøvende sætter hun sig paa Stenen ved Siden af ham... Han søger hendes Haand, - men hun

tager den til sig og for at "holde ham paa Afstand" begynder hun febrilsk at fortælle og forklare. - Hun peger rundt i Landskabet, - men Lasse har kun Øje for hende, - bøjer sig ned mod hende, lægger sin Arm om hendes Skuldre og hvisker:

Tekst: Annelille!

Det giver et Chok i hende, - og hun farer op med et Skrig.

135.

Større Billede foran Præstegaardsmuren.

Hun ser tungtaandende paa ham, - strækker afværgende Armene ud for sig og siger stønnende:

Tekst: Lasse!...Er du en Djævel, - du, som altid er i mit Sind!...Er du en Djævel, da byder jeg dig i Jesu Christi Navn, at du viger fra mig!

Men Lasse smiler blidt og ømt til hende, - og hulkende rækker hun sine Arme ud imod ham og gemmer sig i hans Favn.

136.

Nærb. ved en Træskodde i Muren bag dem.

Skodden ryger op med et Smæld, - og to hvide Ansigter kommer til Syne...Det er Præstefolkene.

137.

Større Billede ved Muren.

Lasse farer skrækslagen tilbage, - og de to Hoveder er heller ikke hyggelige at se til. - Og Præsten raaber, - rystende af Harme, - til Lasse:

Tekst: Tvi dig, Svecus, - at vanbruge dette hellige Sted...Du kalkede Grav, der opsluger Kvinderne som lækker Føde!...Fort med dig, dit Vilddyr...din Skørlevner!

Anne læner sig grædende til Muren...Lasse forsøger at tage til Genmæle, - men Præsten raser videre.

138.

Nærb. ved Træskodden.

Præsten nedkalder alle Forbandelser over Lasse, - saa kaster

han et Blik til Siden og scr:

139.

Ved Muren. Nærb. af Annes Ansigt.

Hun støtter Hovedet mod Muren og hulker vildt. Saa ser hun hen mod Præsten, og i hendes Blik er der en gribende Bøn om Skaansel og Barmhjertighed.

140.

Nærb. ved Træskodden.

Præstens Ansigt skifter Udtryk, - og han holder inde med sin rasende Skælden. Blidt og sagtmelig siger han:

Tekst: Gak til Døren begge to og kom ind!

141.

Større Billede ved Muren.

Han nikker mildt til de to....og Skodden smækkes saa i... Anne tager Lasses Haand, og han følger tøvende med hende hen til Døren.

142.

Præstens Dagligstue.

Præstefolkene kommer ind fra Præstens lille Studerekammer. - Præsten bliver staaende i Døren, - og da de Unge kommer ind, kalder han straks Anne ind til sig og lukker Døren. - Præstekonen faar den benovede Lasse til at tage Plads.

143.

Studerekammeret.

Præsten udspørger Anne, - der rødmende og forlegen begynder at fortælle, medens Skriftefaderen med kærlig Forstaaelse lytter til.

144.

Dagligstuen. Nærb. af Lasse og Præstekonen.

Hun er meget talende og udfritter ivrigt Lasse, der stam-

mende tilfredsstiler hendes Nysgerrighed og samtidig med Uro i Blikket ~~sk~~otter hen til den lukkede Dør.

145.

Studerekammeret.

Anne slutter sit Skriftemaal, - Præsten kysser hende blidt paa Panden og siger mildt:

Tekst: Har dit Hjerte talt, mit Barn, skal jeg ikke søge at raade! - Men lov mig blot eet: At du aldrig vil forglemme, hvad jeg ofte har fortalt dig om Synd og Skrøbelighed, - at det at føje en Mand i hans Vilje er Synd!

Anne nikker undseligt, - Præsten trykker hendes Hænder og følger hende saa ind i Stuen.

146.

Præstens Dagligstue.

Lasse rejser sig spændt, da de to kommer ind...Præsten betragter ham undersøgende, - nikker saa mildt og lægger de Unges Hænder sammen. - De har begge Taarer i Øjnene af Bevægelse, - og Præstens Stemme skælver, da han siger:

Tekst: Et skal du vide, Lasse Månsson...Vel kender du dine Kløers Kraft og dine Tænders Styrke, du Vilddyr, - men det spøde Kid, som Gud Herren har i sin Varetægt, er dog stærkere end du!

Han vender sig et Øjeblik fra dem for at skjule sin Bevægelse, - saa beder han Lasse vise ham sit Sværd. -

147.

Nærb. af Præsten og Lasse.

Præsten løfter Sværdet og siger:

Tekst: Løver du mig, Lasse Månsson, at det aldrig skal drages mod en dansk Mand fra dette Nu at regne!

Og helt højtideligt lover Lasse det og lægger Haanden paa Værget, som Præsten har rakt ham.

148.

Præstens Dagligstue.

Saa siger Præsten, - idet han besværligt støtter sig til Bordet, Farvel til de Unge og giver dem sin Velsignelse. - Da de er gaaet, synker han sammen i Smerter, som han dog søger at bide i sig, da han ser, hvor ulykkelig hans gode Kone bliver.

149.

Stuen hos Ole Hassel. Nærb. ved Banken.

Ole Hassel sidder og har travlt med at skære noget Legetøj ud til sin lille Dreng, der interesseret ser til. - De hører saa nogen komme - og ser hen mod Døren.

150.

Hele Stuen.

Det er Anne og Lasse, der kommer ind. Ole ser forskende paa dem, - saa siger han til Lasse:

Tekst: Der har været Bud fra Korporalen...Allerede i Morgen den Dag skal I af Sted til Nakskov Fæstning!

Lasse bliver bedrøvet, - og for at skjule sin Sorg og sine frembrydende Taarer løber Anne ud.

151.

Frammerset.

Her staar Mor Trine ved en ellær anden Syssel...Anne kommer løbende, - lægger ikke Mærke til Moderen, - men læner sig hulkende ind mod Væggen og skjuler Ansigtet bag sine Hænder. - Moderen gaar stille hen til hende.

152.

Nærb. af Moder og Datter.

Trine tager Datteren ind til sig og søger at trøste og berolige hende. - Anne ser op paa Moderen og siger mellem Taarer:

Tekst: Forstaar du mig ikke, Mor...Han betyder jo Livet for mig...og i Morgen drager han bort!

Mor Trine nikker stille og lægger Datterens Hoved ind til sit Bryst....Afblønding.

153.

Tekst: Det blev Dag igen...og Lasse Månsson havde spist sit sidste Morgenmaaltid i Ole Hassels Gaard....

Ved Bordet i Ole Hassels Stue.

Man er ved Slutningen af Maaltidet, - men der er ingen, der har spist noget videre. - Stemningen er trykket, og Annes Øjne er tunge af Taarer. - Ole Hassel slutter Maaltidet af med en Bøn, og man rejser sig saa. - Lasse vender sig mod gamle Elias og siger:

Tekst:Stik hen i Smedien og hør Korporalen om, hvornaar vi skal bryde op!

Elias nikker villig.

154.

Stuen.

Elias tramper ud, - og Kvindfolkene sætter Maden ud, - assisteret af lille Helle. - Lasse gaar hen til Ole Hassel og siger:

Tekst: Jeg faar vist have nogle faa af mine Dukater i Rejsetøring...Resten forvarer du som dit egej Gods, og skulde noget vederfares mig, saa er Pengene Anne Olsdatters!

Ole nikker, og de to Mænd giver hinanden Haandslag. - Saa bøjer Bonden sig ned mod Lemmen i Gulvet.

155.

Ved Lemmen.

Ole Hassel søger efter Pengene...mere og mere ivrig bliver han, - men de er der ikke...Med et forstyrret Ansigt rejser han sig op.

156.

Ved Bordhjørnet.

Han fugter Læberne og siger saa stammende til Lasse:

Tekst: De er der ikke...Du...Du har ikke...selv taget dem?

Lasse ryster paa Hovedet - og bøjer sig saa ned over Lemmen...Nej, Pengeposen er der ikke!...Han rejser sig, betragter et Øjeblik Ole Hassel med Mistro - og griber ham i Skuldrene...Men i samme Øjeblik de to Mænd ser hinanden i Øjnene, er Mistanken borte. - De ved hverken ud eller ind...og Ole kalder saa paa Kvinderne.

157.

Stuen.

Mor Trine og Anne ind - og bliver forfærdede, da de hører om Tyveriet. - Man taler i Munden paa hinanden, - men i det samme kommer Elias ind saa hurtigt, hans gamle Ben kan bære ham....Han siger forpustet:

Tekst: Han er borte...Han tog af Sted længe før Daggry, - sagde Smeden, - og havde forførdelig travlt! - Og jeres Hoppe er ikke i Stalden....Det er den, han er redet bort paa!

Ole synker ned i Sivstolen - og Lasse vender sig mod ham.

158.

Nærb. af de to Mænd.

De ser paa hianden, - saa siger Ole Hassel:

Tekst: Det er ham...Han var her den Aften.....

Lasse nikker...Aarerne svulmer paa hans Pande af Raseri, - og han fatter straks en Beslutning.

159.

Stuen.

Lasse vender sig mod Elias og giver ham en Bosked...Den

gamle Mand haster ud. - Saa stikker Lasse hurtigt sine Pistoler til sig og siger Farvel til Familien, - sidst til Anne, som han slutter i sine Arme.

160.

Nærb. af de to.

Han kysser hende ømt og siger:

Tekst: Annelille....Du maa ikke græde....Saa snart jeg har faaet Ram paa Slynglen, har du mig tilbage!

Et sidste Kys, - og han slipper den unge Pige, der gør alt for at holde sig tapper.

161.

Stuen.

Saa stormer han ud.

162.

Uden for Gaarden.

Gamle Elias kommer trækkende med Ole Hassels lille Brune, Lasse kommer stormende, svinger sig op paa den nøgne Hest og galoperer bort. - Han er neppe ude af Billedet, før Anne kommer løbende...Han bliver staaende udenfor og stirrer efter ham.

163.

Landsbygaden.

Lasse sprænger bort.

164.

Nærb. af Anne.

Hun stirrer med Taarer i Øjnene efter Rytteren...Hun presser Hænderne mod sit bølgende Bryst og kalder: Lasse...Lasse!...Men han er langt borte allerede...og hun smiler bedrøvet.

165.

Tekst: Havde hun vidst, at der skulde gaa lange
Tider, inden hun gensaa ham, der ejede
hendes Hjerte, var dette vel bristet af
Sorg....

Malerisk Landevej uden for Byen.

Lasse galoperer bort...og forsvinder i det fjerne....

Afblænding.

Slut paa 3^{die} Akt.

4de Akt.

166.

Tekst: Et Aar svandt, og det blev Foraar paa ny...
Krigen var brudt ud igen....og Svenskerne
truede atter Falster og de andre Øer...Saa
var det en Søndag hen ad Aften....

Ole Hassels Stue. Nærb. af Anne.

Hun sidder ved Rokken, - men det gaar kun smaat med Arbejdet...Det er, som Livsmodet er gaaet af hende...hun er bleg, og hendes Blik er tungt og længselsfuldt. Hun drejer Hovedet mod Vinduet og lytter.

167.

I Bislaget.

Her sidder hendes Forældre med hinanden i Haanden og smaasnakker dæmpet og fortroligt. - De er ligesom ældede, - og der er ikke meget Humør i dem.

168.

Ole Hassels Stue. Nærb. af Anne.

Hun vender sig atter fra Vinduet...smiler trist og begynder saa paa Arbejdet igen...Men hun naar ikke langt, da hun hører nogen komme løbende.

169.

Foran Gaarden.

Lille Helle stejler i vildt Løb hen mod Døren.

170.

Stuen:

Anne rejser sig og gaar Broderen i Møde...Det er, som hun anede, at han kom med store Nyheder. - Drengen smøger sig ind til hende og hvisker forpustet:

Tekst: Anne...Du maa skynde dig over til Stenen ↓

i Fredsskoven....Lasse venter paa dig der!
 Hun kan ikke tilbageholde et Skrig...hendes Ansigt blusser
 af Glæde....der kommer Liv over hende, - og hun styrter
 ud. - Helle følger glad efter.

171.

I Bislaget.

Forældrene har hørt Datterens Jubeludbrud og rejser sig
 bestyrtede uden at kunne regne ud, hvad der er sket. - Men
 Helle kommer nu løbende og fortæller dem vigtig og overle-
 gen den store Nyhed - og tilføjer:

Tekst: Og han venter ogsaa jer....og han bad mig
 faa jer til at tage en god Madpose med der-
 ud!

Forældrene nikker - og skynder sig bort sammen med Drengen.

172.

Ved den store Sten i Skovens Udkant.

Her venter Lasse...Han er ikke længere i Mundering, - men
 i en sort Lammeskindsvams med Ulden indefter. - Flinten
 har han over Nakken. - Han spejder efter Anne, - og pludse-
 lig klarer hans alvorlige Ansigt op.

173.

Ved Skovbrynet.

Anne kommer til Sync mellem Træerne og iler frem imod ham.

174.

Ved Stenen.

Lasse gaar et Par Skridt frem og breder Armene ud, - og et
 Øjeblik efter ligger Anne ved hans Bryst...Hun hulker af
 Glæde, og selv han, det stærke Mandfolk, er ved at græde...

175.

Nærb. af de to.

Hun føler paa ham, - kniber ham i Arme som for at overbe-

vise sig om, at det virkelig er ham, hun har faaet tilbage i god Behold....Han kærtegner hende blidt...ingen af dem siger noget, men de behøver heller ikke at høre hinandens Stemme før at føle sig lykkelige...

176.

Større Billede ved Stenen.

Ole Hassel og Mor Trine (og evt. Helle) kommer. - De har Mad til Lasse...De hilser ham glad - og har travlt med at udfritte ham...Han faar dem alle til at sætte sig ned bag Stenen, - hvor ingen vil kunne se dem.

177.

Gruppen ved Stenen.

Lasse begynder at fortælle...Han siger:.

Tekst: Jeg tabte snart hans Spor og maatte følge Svenskerne Maaneder igennem...Men jeg slap aldrig mit Maal af Syne...og omsider fandt jeg da baade Skurken og Hestene og Pengene...

Han tager Pengepakken frem fra sin Vams, og da Ole Hassel tøver med at tage mod Pakken, rækker han den til Anne, som beholder den...Saa nøder de andre ham til at fortælle videre.

178.

Nærb. af Lasses Ansigt.

Man ser paa ham, at han kun nødigt opfrisker det tunge Minde...men omsider skildrer han dog Begivenheden...

(Bill. toner langsomt over i:)

179.

Noget Buskads i Nærheden af en Vindebro.

Lasse kryber paa alle fire gennem Buskadset, - bliver et Øjeblik liggende og stirrer hadefuldt fremefter. Han ser:

180.

Foran Vindebroen.

Her staar Johan Printz med den stjaalne Hest ved Tømmen

og raaber en Ordre op til nogle Soldater, der er ved at skrælle Blyplader af Taget.

181.

I Buskadset.

Lasses Ansigt fortrækkes i Raseri og Had... Han rejser sig forsigtigt, drager sin Degen, tager Pistolen i den anden Haand og lister sig hen mod Vindebroen.

182.

Paa Vindebroen.

Lasse sniger sig hen mod Korporalen - og staar nu lige bag ham, uden at den anden tilsyneladende har hørt ham komme.

183.

Nærb. af de to Mænd.

Lasse siger sagte:

Tekst: Træk! Johan Printz!

I det samme drejer den anden sig saa rask og slynger Skeden af Sværdet saa voldsomt, at Hatten flyver af hans nøgne Skalle... Og han skriger i Dødsangst... I et Nu har Lasse slaact Værgen af hans Haand og grebet ham i Struben.

183^a.

Afstandsbillede paa Vindebroen.

Lasse krænger den anden ud over Rækværkets Jernstang, - men Printz styrter dog ikke i Voldgraven, men bliver hængende med den ene Haand klamret til Jernstangen.

184.

Nærb. af Lasse.

Lasse stirrer gysende paa de uhyggelige Fingre, der om-

klamrer Jernstangen....Saa hæver han i ubændigt Raseri Sværdet...

185.

Nærb. af Korporalens fortrukne Ansigt.

Det ⁷sirrer op efter...fortrækkes saa i Smerte og synker ned...ud af Billedet.

186.

Nærb. af Lasse.

Han bøjer sig ud over Rækværket og stirrer gysende ned i Voldgraven.

187.

Nærb. i Voldgraven.

Johan Printz' hæslige Hoved forsvinder i Dyndet.

188.

Paa Vindebroen.

Lasse vender sig bort...Der er Rædsel i hans Blik...Saa ser han Soldaterne nærme sig...I et Nu er han oppe paa sin gode Hest.

189.

Partiet foran Slottet, - set fra Vindebroen.

Lasse sprænger bort...Billedet toner langsomt over i:

190.

Ved Stenen. Nærb. af Lasses Ansigt.

Han slutter sin Beretning, - sidder et Øjeblik tavs og tilføjer saa - forpint og fortvivlet:

Tekst: Min Faneed har jeg brudt...den hellige Ed
....Jeg kunde ikke blive løst fra den...
og jeres Fjende vilde jeg ikke være længe=
re....

191.

Ved Stenen.

Lasse tier....og Anne, der forstaar, hvilket Offer han

har bragt, klapper blidt hans Haand....Hendes Kærtegn faar det til at klare op i hans Ansigt, - og han siger livfuldt:

Tekst: I en Maaned omtrent har jeg ligget i Skjul her i Skoven og har bygget mig en Hytte.... Svenskerne kan snart være her, - og jeg vilde derfor advare jer!

Ole Hassel og Mor Trine rejser sig - forskrækkede over Nyheden og tager hurtigt Afsked med Lasse. - Ole Hassel skyn= der paa Anne, men Mor Trine lader ham forstaa, at de Unge skal have Lov til at tage Afsked alene, - og de gamle gaar saa sammen med lille Helle.

192.

Nærb. af Anne og Lasse.

Hun lægger sig i hans Favn, - han kærtegner hende blidt og siger:

Tekst: Annelille, - naar Svenskerne kommer, venter jeg dig her!...For saa maa jeg værgе og beskytte dig...ingen anden!

Anne tøver et Øjeblik, - saa nikker hun bestemt og hæver sig op paa Tærne og kysser ham.

193.

Større Billede ved Stenen.

Saa vender hun sig fra ham og iler ud af Billedet, - hjem= efter...Lasse ser vemodigt efter hende, - tager saa Madpo= sen, som Ole Hassel har bragt ham, og gaar langsomt ind mellem Trærne.

194.

Malerisk Mark- og Engparti.

I det fjerne ser man Ole Hassels vandre hjemefter. Anne kommer hurtigt ind i Billedet, - standser, vender sig og ser længselsfuldt tilbage mod Skoven. - Saa vender hun sig

atter og skynder sig efter Forældrene og Broderen. -
Afblanding.

195.

Afstandsbillede af Skovhytten. Kløften.

Opblending. - Nede i Kløftens Bund skimter man noget ubestemmeligt noget, som man ikke ved første Blik vil antage for en menneskelig Vaaning. - Det er den Hytte, Lasse har tømret sig sammen. - Lasse kommer ind i Billedet og skynder sig ned til Hytten, foran hvis Dør han sætter sig. (Se Beskrivelsen af Hytten Bogen pag. 100)

196.

Foran Hytten.

Lasse lægger Madposen fra sig og synker saa hen i Grublerier... Hans Ansigt faar igen sit mørke, forpinte Udtryk, - og tøvende tager han inde fra sin Vams en lille Skindpose frem, i hvilken han gemmer Pergamentet med Faneeden. Han stirrer ned mod Bogstaverne og river det saa i smaa bitte Stykker. - Det letter hans Sind, - synes han.... Hans Ansigt skifter Udtryk, - han faar Ild paa sin "hjemmegjorte" Pibe - og hvisker saa længselsfuldt:

Tekst: Gid han snart vilde komme, Svensken!

Og et lykkeligt Smil spiller om Løben ved Tanken om, at saa kommer ogsaa Anne....Afblanding.

197.

Tekst: Om det var Lasses inderlige Ønske, der gjorde det, er vel tvivlsomt... Men i alt Fald kom Svensken allerede Dagen efter....

Landsbygaden.

En Skare Dragoner kommer sprængende gennem Gaden. - Det er Svenskernes Fortrop.

198.

Mark- og Engpartiet - som 194.

Fra Baggr. kommer Anne forpustet løbende. En Hættekaabe flagrer om hende, og hendes store Haar har løst sig.

199.

Ved Stenen.

Lasse sidder i Skjul bag Stenen - og venter...Saa hører han nogen nærme sig, spejder forsigtigt frem, og det jubler i ham, da han ser, det er Anne, der kommer. - I et Nu er han oppe, - og i det samme er Anne henne hos ham, - griber hans Haand og siger aandeløs:

Tekst: De er kommen...og saa løb jeg...Sagde ikke, hvor jeg gik hen, men blot, at jeg nok skulde hytte mig!

Lasse vil drage hende ind til sig, - men hun afværger det...trækker ham med sig bort i Løb.

200.

Foran Skoven.

De to kommer løbende...Anne ser sig tilbage, - der er en sær Angst og Uro over hende...og saa løber de videre Haand i Haand. - Afblønding.

201.

Tekst: Hun var dødtæt, da de omsider naaede Hytten....

Kløften.

Lasse maa næsten bære hende ind i Hytten.

202.

I Hytten.

Han lægger hende blidt paa det friske Leje, - og hun falder nu helt sammen af Træthed. Han gaar hen til Arnen.

203.

Ved Arnen.

Han faar Ilden til at flamme op - og ser saa hen mod Anne.

^a
203-

Nærb. af Anne.

Ilden kaster sit Skær over den sovende Kvinde.

^b
203-

Ved Arnen.

Lasse er ved at faa Taarer i Øjnene...lister saa hen til Annes Leje.

204.

Ved Annes Leje.

Han knæler ned ved Siden af den sovende Kvinde...bøjer sig ned over hende for at kysse hendes friske, lille Mund, - men han giver alligevel ikke efter for sin Lyst...smiler kun....Saa folder han sine Hænder, - løfter sit Hoved og siger stille:

Tekst: Aldrig skal nogen Skændsel og Vanære ramme dig, Annelille...Du skal være mig dyrere end mit eget Liv, og tro skal jeg være dig til min sidste Stund.....som det en ærlig og uforsagt Krigsmand egner og anstaar!

Uvilkaarlig er Ordene fra den brudte Faneed gledet ham frem paa Læben....Han dækker varsomt den unge Kvinde til og rejser sig saa.

205.

I Hytten.

Han sniger sig stille ud af Hytten.

206.

Uden for Hytten.

Han kommer ud i Maanelyset...strækker befriet Armene i Vejret og indsuger i fulde Drag den friske Natteluft.... Saa sætter han sig ved Døren, tager Flinten over Knæene... Han læner Hovedet tilbage mod Væggen og lukker Øjnene...Et

lykkeligt Smil spiller om hans Løber....Afblanding.

(Se iøvrigt Bogen pag. 115)

207.

Tekst: Men ogsaa Lasse var træt, - og den opgaaende Sol fandt ham ikke den næste Morgen i travl Aktivitet som ellers....

Solopgang over Skoven.

208.

Ved Hyttens Dør.

Lasse sidder trygt sovende paa Riddervagt...Et Solstrejf naar hans Ansigt, - og han vaagner. - - - Straks husker han ikke, hvad der er foregaaet, - men saa dukker Erindringen frem, og hans Ansigt straalere. - Han kiger forsigtigt ind ad Døren.

209.

I Hytten.

Hytten er tom....Anne ligger ikke længere paa Lejet...Men der staar Vand over Ilden og koger. - - - Lasses Ansigt ses i Døren.

210.

Foran Hytten. Ved Døren.

Lasse vender sig fra Døren...En forfærdelig Angst kommer op i ham...Har hun forladt ham og atter prisgivet ham til den pinefulde Ensomhed. - Han raaber i Fortvivlelse:

Tekst: Anne!....Annelille!

211.

Ved Kilden.

Anne staar - frisk og udhvilet - og vadsker sit Ansigt, sin Hals og sit Bryst med Kildens kølige Vand!....Hun hører Raabet - og besvarer det muntert.

212.

Ved Hytten.

Lasse vender sig i den Retning, Lyden kommer fra....og hans bekymrede Ansigt bliver atter smilende og lykkeligt. Han løber bort fra Døren.

213.

Ved Kilden.

Anne holder sin ene Haand for Brystet - og vinker med den anden afværgende til ham: Han har at blive, hvor han er!... Saa gør hun sig hurtigt færdig, - knapper sit Kjoleliv og samler sit lange Haar.

214.

Foran Hytten. Nærb. af Lasse.

Han staar og surmuler...men er dog glad og lykkelig som nogen....Og saa ser han hende komme....

215.

Foran Hytten.

Anne kommer løbende, rækker smilende Lasse sine Hænder, og han trykker dem ind mod sit Bryst...Han tør næsten ikke se paa hende - saa smuk hun er, - og hans hellige Ærefrygt for hende er saa stor, at han ikke drister sig til at røre hende....de følges ind i Hytten.

216.

I Hytten.

De kommer ind, - Anne ser efter, om Vandet koger, og Lasse finder sine fattige Levnedsmidler frem: Noget haardt Kød og noget tørt Brød...Men hun tager smilende imod: - Det er da udmærket! - og giver sig til at varme Kødet i Vandet. - Lasse sætter sig ved Siden af Arnen og stirrer paa hende.

217.

Nærb. af Lasse.

Han kan ikke se sig møt paa hendes Ansigt...Hvor er han lykkelig, tænker han, at hun vil dele hans Liv!

218.

I Hytten.

Anne ordner til Maaltidet, - og de to sætter sig til at spise...Men inden de rører Maden, beder hun Bordbønnen ligesom derhjemme:

Tekst: I Jesu Navn gaar vi til Bord,
At spise, drikke paa Dit Ord,
Dig, Gud til Ære, os til Gavn,
Saa faar vi Mad i Jesu Navn!

Saa spiser de, - og aldrig har Mad smagt Mennesker bedre. Billedet toner langsomt over i:

219.

Stuen hos Ole Hassel. Ved Bordet.

Her sidder man ved Dagens andet Maaltid...Men det er et sørgeligt Maaltid, - saa nedslaaede og fortvivlede de alle er!...Gamle Elias lister ud, og Helle sætter sig til at græde i Krogen. - Mor Trine ser sin Mands dumpe Fortvivlelse og gaar hen til ham.

220.

Nærb. af de to.

Hun stryger ham mildt over Kinden og siger stille:

Tekst: Vi har ikke Lov til at førtvivle...Anne er en god Pige, og hendes Hjerte er rent... Glade til maa vi være, at hun ikke er her, naar vi om et Par Timer har Svenskerne her i Huset!

Ole Hassel nikker - og tager sin Kones Haand i sin....

Billedet toner over i:

221.

I Hytten. Nærb. af Anne og Lasse.

De to slutter Maaltidet, - og hun rækker ham undseligt sine Læber til Kys...Da han føler hende saa nær, overmander hans Lidenskab ham....Han kryster hende voldsomt i sine Arme og kysser hende stormende. - Skælvende af Lykke giver hun sig hen i hans Omfavnelse. - - -

Aflænding.

Slut paa 4de Akt.

5te Akt.

222.

Tekst: Det var lykkelige Dage, der kom...Dage, der svandt som en Drøm, og som næsten fik de to til at glemme, at der ogsaa var en Verden uden for deres...en Verden fuld af Gru og Nød!....

Partiet omkring Hytten.

Det er henad Aften...Lasse sidder optaget af en eller anden stilfærdig Syssel, - er f.Eks. ved at snitte nogle Sleve til. - Anne kommer dansende ned ad Skraaningen med nogle friskplukkede Bær i et Skræppeblad. - Hun løber hen til Lasse.

223.

Nærb. af de to.

Han bliver liggende paa Knæ...og hun "fodrer" ham med Bærrene, - lader dem et efter et falde ned i hans Mund... Hun er ligesom blevet smukkere og straalere af Lykke og Livsglæde...Pludselig lytter de begge....

224.

Landsbykirken paa nogen Afstand.

Billedet holdes kun en Meter, - da et Nærb. af Klokketaarnet toner ind over det...Selve Kirken svinder, og vi ser Klokketaarnet udefra...Den gamle Klokker trækker i Rebet. - Billedet maa gerne virke uskarpt, - uvirkeligt.

225.

Foran Hytten. Nærb. af Lasse og Anne.

Annes Ansigt bliver andagtsfuldt. - Hun hvisker stille til Lasse:

Tekst: Hører du de svage Toner...Det er Kirkeklokkerne derhjemme, der ringer Solen ned...

Han nikker, - og da han ser hende knæle ned og folde Hænderne i Bøn, følger han kejtet og genert hendes Eksempel.

226.

Klokketaarnets Glughuller.

Ringeren trækker i Rebet, - men pludselig kommer et Par brutale Soldaternøver ind i Billedet og slynger Ringeren til Side...Klokkerebet dingler frem og tilbage, og Klokkerne holder op at lyde.

227.

Foran Hytten.

De to ligger hensunken i Bøn....Anne løfter langsomt Hovedet, - griber Lasse i Armen og siger med Ængstelse i Stemmen:

Tekst: Aa, Lasse...hvorfor døde Ringningen saa pludselig hen...Der maa være sket noget... Fjenden er altsaa i Byen....

Angst og Uro lyser ud af hendes Øjne...Lasse drager hende ind til sig og søger at sætte Mod i hende. -

228.

Parti i Skoven i Hyttens Nærhed.

Nogle Køer kommer luntende...standser og brøler....

229.

Foran Hytten.

Anne og Lasse farer op...Angsten har Tag i dem begge... Lasse er den, der først faar bekæmpet sin Uro...Han siger beroligende, - uden dog selv at være helt beroliget:

Tekst: Det maa være nogle Kreaturer, der brøler... Det lød, som kom det fra Mosen....

Han tager hurtigt sine Vaaben, og han og Anne skynder sig bort.

230.

Eng- og Moseparti.

Fra den ene Side af Mosen kommer en hel Del Kreaturer stormende, som jages af svenske Ryttere....Den vilde Jagt gaar

over mod den anden Side af Billedet.

231.

Skovbrynet ved Engen.

Lasse og Anne baner sig frem gennem Buskadset, - spejder ud over Engen.

232.

Eng- og Mosepartiet - som 230.

Kørerne forsvinder ud af Billedsiden - forfulgt af Rytterne.

233.

Ved Skovbrynet.

De to^S Angst lægger sig - og de gaar beroliget tilbage.

234.

Kløften.

De Køer, der brølende passerede Skoven før, lunter ned gennem Kløften og giver sig fredeligt til at grasse der.

235.

Oven for Kløften.

Lasse og Anne kommer med hinanden i Haanden, - standser og ser overraskede ned i Kløften....Saa smiler de til hinanden og skynder sig ned.

236.

I Kløften.

De to løber ned til Kreaturerne, der ikke lader sig skræmme ved deres Komme. - Anne giver Lasse en Besked, - og han skynder sig hen til Hytten. Selv begynder hun at kæle for Dyrene.

237.

Nærb. af Anne og en af Køerne.

Hun klapper dens Hoved og giver sig til at snakke for

troligt med den, som var den et menneskeligt Væsen.

238.

Ikke ret langt fra de to.

Lasse kommer med et selvlavet og noget primitivt Kar i Haanden... Han standser og betragter smilende de to nye Venner.

239.

Nærb. af Anne og Koen.

Hun kæler for Dyret, ler og pludrer - og hvisker spørgende ind i dens Øre:

Tekst: Hvordan staar det til i Byen....Og mit Hjertebarn - Kirkekoen - hvor er den henne?

Hun ser bebrejdende paa den arme Ko, fordi den ikke kan give hende Svar.

240.

Større Billede omkring Koen.

Lasse staar og ler hjertelig, - Anne vender sig mod ham og lader meget fornærmet over at være Genstand for hans Latter. - Hun ser saa strengt paa ham, at han forskrækket bider Smilet i sig, - og hun fortsætter saa med en højtidelig Mine Malkningen....Afblanding.

241.

Tekst: Det var for Anne, som om Dyrene havde bragt hende Bud fra den Verden, hun havde forladt...Hendes Tanker gik ofte til Hjemmet...og en Nat da et voldsomt Uvejr rasede....

Uvejrsbillede.

Regn, Lynild o.s.v.

242.

I Hytten. Ved Arnen.

Ilden brænder kun trægt og kaster et blødt Skær over

Anne og Lasse, der stille sidder med hinanden i Haanden. --
Hun er angst og knuges desuden af mørke og triste Tanker,
 og hendes Sindsstemning indvirker paa ham....Hun hæver Ansigtet op mod ham og siger sagte:

Tekst: Det er ikke Uvejret alene...men ogsaa Tanken om dem derhjemme...den frygtelige Uvished om deres Skæbne...

Lasse nikker forstaaende - og klapper blidt hendes Haand.

243.

Kløften med Hytten.

Regnen skyller ned...Et drabeligt Lyn kaster et hvidt Skær over Partiet. - Blæsten rusker i Træerne.

244.

Ved Arnen.

Anne lukker Øjnene og trykker sig ind til Lasse.

245.

I Hytten. Ved Døren.

Et kraftigt Vindstød river Døren op, - og Regnen plører ind.

246.

Større Billede i Hytten.

Lasse skynder sig hen til Døren.

247.

Kløften med Hytten.

Gennem den aabne Dør strømmer Lyset ud i Uvejrsnatten. Lasse kommer til Syne i Døren, - tvinger den i - men lukker den dog ikke helt.

248.

Nærb. af Lasse i Døren.

Han holder Døren paa Klem og stirrer ud i Natten.

248^a.

Under et Træ med lave Grene.

Under Træet har en af Køerne søgt Ly...Den hæver Hovedet....

Lyset fra Døren bevirker, at man skimter dens Øjne...Men stort mere ser man heller ikke.

248^b.

Nærb. af Lasse i Døren.

Han har faaet Øje paa Skyggen med de funklende Øjne, - og hans Ansigt fortrækkes i Rædsel.

248^c.

Utydeligt Nærb. af Koens Hoved.

Det forvandles langsomt til Korporalens hæslige Ansigt, som det saa ud i det Øjeblik, det sank ned i Slotsgravens Dynd.
(Bill. 186)

248^d.

Nærb. af Lasse i Døren.

Skælvende af Rædsel hugger han Døren i,

249.

I Hytten.

Vaklende gaar han hen til Arnen og sætter sig tungt.

250.

Ved Arnen.

Anne lægger Mærke til hans forstyrrede Udseende og spørger ham ud. - - - Han hiver efter Vejret...river sine Klæder op i Halsen for at faa Luft og siger saa stønnende:

Tekst: Jeg saa ham igen - som jeg undertiden har set ham for mig i Drømme...Jeg skulde forvist ikke have dræbt en vægeløs Mand!

Han sukker fortvivlet, - men Anne smiler over hans Fantasier og Angst - og siger overbevisende:

Tekst: Har du i det hele taget set nogen derude, har det været en af Køerne....Andre levende Væsener er der ikke!

Lasse stirrer vantro paa hende, - men slaar sig dog til Taals med hendes Forklaring...Han vil atter knappe sin Vams til, da

Anne i det samme faar Øje paa den lille Pøse med "Trylle-
midlet", som Lasse bærer ved sit Bryst, og som er blevet
synlig, da han i sin Ophidselse flaaede Tøjet op...Hun
peger mod den, - og han tager den frem, viser hende den
og siger overstadigt:

Tekst: Den?...Det var maaske den, der fik dit
Hjerte til at smelte!

251.

Nærb. af Annes Ansigt.

Hun trækker Hovedet tilbage fra ham....bliver bleg, aan-
der tungt og ser paa ham med store, forfærdede Øjne.

252.

Ved Arnen.

Lasse fortryder, hvad han har sagt, nu da han ser, hvilket
Indtryk hans Ord har gjort paa hende...Han vil slaa det
hen i Spøg og gemme Posen igen, - men hun tager den fra
ham og beder ham dybt alvorligt fortælle hende alt...
Han siger skamfuld og tøvende:

Tekst Det var Korporalen, der i sin Tid fik mig
til at købe det...Det skulde gøre det af med
enhver Kvinde....

Anne nikker med sammenknæbne Læber...Hun forstaar og
bryder sig ikke om at vide mere....Og med alle Tegn paa
Væmmelse kaster hun "Midlet" i Ilden...Med en sørgmodig
Mine ser Lasse Flammerne fortære hans dyrt betalte Reli-
kvie, - men saa søger hans Øjne Annes blide Ansigt, og
han gribes af en ydmyg Beundring for denne unge Kvinde,
der er saa sikker og saa stærk i sin Tro, - og han kysser
andagtsfuld hendes Haand. - Afblænding.

253.

Tekst: Annes Bekymring for sine kære derhjemme
steg for hver Dag, - og Lasse besluttede

saa at vove Livet for at skaffe hende Ro i
Sindet....

Marken bag Ole Hassels Gaard.

Lasse sniger sig frem, - kaster sig paa Månen og kryber
paa alle fire det sidste Stykke, til han kommer i Ly bag
Gærdet.

254.

Ved Gærdet.

Lasses Ansigt kommer til Syne over Gærdet. Han spejder
frem, - og han ser:

255.

Gaarden, - set fra Gærdet.

Mor Trine kommer ud fra Bryggersdøren. I den ene Haand
bærer hun en tændt Lygte, - og ved den anden har hun lil-
le Helle....De forsvinder ind i Stalden.

256.

Ved Gærdet.

Lasse aander lettet op...de to lever da altsaa og
er i god Behold!...Han svinger sig stille over Gærdet.

257.

Gaarden. - I Forgr: Gærdet.

Lasse sniger sig over Gaarden og ind ad Bryggersdøren.

258.

Bryggers eller Frammers.

Her er næsten helt mørkt. - Lasse lister hen til Stue-
døren, lytter og lægger saa Haanden paa Klinken. - I den
anden Haand har han sin Pistol.

259.

Stuen.

Her er nogen Uorden herinde, - ved Arnen lyser en søvnig

Lygte, - og for Enden af Bordet med Hovedet hvilende paa Pladen sidder Ole Hassel og sover. - Lasse sniger sig hen til Sengestedet.

260.

Ved Sengestedet.

Han aabner varsomt Døren til Annes gamle Leje, griber op i Hylderne og bylter sammen, hvad han kan faa fat paa. I det samme hører han nogen tago i Døren - og vender sig.

261.

Ved Døren.

Den aabnes - og ind træder Johan Printz!...Han ser lige saa djævelsk ud som tidligere,...men hans venstre Arm er stumpet. - Han trækker Døren til - og gaar ind i Stuen.

262.

Ved Sengestedet.

Øjnene staar stive i Hovedet paa Lasse...Han følger med sit Blik "Genfærdets" Vandring gennem Stuen.

263.

Ved Bordenden.

Korporalen kommer hen til Ole Hassel, rusker den gamle, trætte og udmattede Mand vaagen og begynder at parlamentere med ham. - Han siger:

Tekst: Sig mig, hvor din Datter er, og jeg skal betale dig kongeligt....

Ole Hassel ryster paa Hovedet...Han ved det virkelig ikke.

264.

Ved Sengestedet.

Lasse holder Vejret tilbage og stirrer hen mod de to Mænd.

265.

Ved Bordenden.

Korporalen holder Guldpenge op fra en fedtet Pung og søger

paa alle Maader at friste den Gamle.

266.

Ved Sengestedet.

Lasse hæver uvilkaarligt Pistolen og retter den mod Korporalen....Men han sænker den igen: - Nej, snigmyrde ham, - snigmyrde en Krøbling...nej!

267.

Ved Ole Hassels Gaard.

En halv Snes drukne og støjende svenske Soldater nærmer sig Gaarden.

268.

Ved Sengestedet.

Lasse lytter....Saa, nu gælder det nok Livet!....Han løfter atter Pistolen og tager Sigte, - men denne Gang er Lygten hans Maal.

268^a-.

Nærb. af Lygten.

Kuglen smadrer Glasset, - og Lyset gaar ud.

268^b-.

Stuen.

Lasse farer som et Lyn gennem den mørke Stue og ud. - Bylten har han i Haanden.

269.

Uden for Indgangsdøren.

Soldaterne skal netop til at gaa ind, - da Lasse kommer faarende som en Raket, - render nogle Stykker af dem over Ende og opsluges saa af Natten.

270.

Stuen.

Korporalen faar med skælvende Hænder tændt Lys og ser sig

gysende om....Kammeraterne kommer ind og fortæller i Munden paa hverandre. Printz siger tænderraslende:

Tekst: Det har været Fanden selv!...Det maa have været Fanden selv!

Og rystende af Skræk griber han et Økruis og tømmer det... og saa nok'en et!....Afblanding.

271.

Foran Hytten i Skoven. Nærb. ved Døren.

Her sidder Anne og søger i det klare Maanelys at flutte en Kurv af nogle Vidjer...Men angst og urolig er hun, og hendes Øjne søger ud i Natten....Pludselig gaar der et Smil over hendes Ansigt, og hun rejser sig glad.

272.

Større Billede af Hytten.

Lasse kommer springende ned fra Skrænten og iler hen til hende.

273.

Ved Døren.

Hun forstaar af hans glade Mine, at alt maa være godt, - men hun er dog spændt paa at høre, hvad han har at fortælle, og hendes Øjne hænger ved hans Læber. Han siger:

Tekst: De lever og har det godt...Og ogsaa han...Korporalen....lever, saa en tung Byrde er taget fra mig!

Anne nikker glad, - faar ham til at sætte sig ned, sætter sig tæt ind til ham og faar ham til at fortælle videre.

274.

Nærb. af Annes Ansigt.

Hun støtter Hagen mod sine foldede Hænder og lytter med et lykkeligt Smil til hans Beretning...

275.

Foran Døren.

Han slutter af - og rækker hende Tøjbylten.- Hun aabner

for den og trykker henrykt sine fine Klæder, som hun længe har savnet, mod sine Læber....Men snart lader hun atter Klædningsstykkerne synke ned i sit Skød, - Smilet forsvinder fra hendes Læber, og hun presser Haanden mod sin Pande. Lasse ser angstelig paa hende og spørger, hvad der fejler hende...Hun sukker og siger med et forpint Smil:

Tekst: Jeg ved ikke, hvad der fejler mig....Jeg troede, det var Angsten for dem derhjemme, der gjorde mig syg - men saa burde jeg være bleven karsk nu....

Hun lægger sørgmodig sit Hoved ind til Lasses Skulder... Fortvivlelsen stiger op i ham...han ved hverken ud eller ind...søger at berolige hende med opmuntrende Ord og sømme Kærtogn....Afblænding.

276.

Tekst: Og Anne blev alvorlig syg...Føberen brændte i hende, og i flere Døgn laa hun hen uden Bevidsthed....

I Hytten.

Anne ligger paa sit Leje, og Lasse staar henne ved Ildstedet og koger en Drik af lægende Urter til hende. Forvaaget og udhungret ser han ud, og al Glæde er slukket i hans Øjne. - Han øser Drikken op i en Skaal og gaar hen til Anne med den. - Hyttens Dør staar aaben....det er henimod Solnedgang.

277.

Ved Annes Leje.

Den unge Pige er hvid og bleg, og hendes mægtige Haar ligger som en Silkeklædning om hende.....Lasse kalder blidt paa hende og holder Drikken hen mod hendes Læber, - men hun vender sig fra ham uden engang at slaa Øjnene op.

277^a.

Nærb. af Lasses Ansigt.

Der er grænseløs Sorg og Fortvivlelse i det Blik, med

hvilket han omfatter den Kvinde, der er Livet for ham...
 Hvad skal han gøre for at faa hende karsk igen?....

^b
 277-

Ved Annes Leje.

Pludselig rører den unge Pige paa sig...Hun kommer helt til Bevidsthed...ser sig om med forundrede Øjne og smiler lykkeligt, da hun faar Øje paa Lasse....Hans Ansigt straalere, ... og hans Øjne bliver fugtige af Glæde. Med skælvende Hænder rækker han hende den varme Urtesuppe, - som hun taknemmelig drikker....Han kysser ømt hendes Hænder....Hun siger alvorligt:

Tekst: Lasse...det er Koldesygen, der har fat i mig...Om lidt tager den mig igen...og jeg maa hjem, om jeg ikke skal dø for dig....

Lasse ser paa hende...kan lige som ikke tro, at hun virkelig mener, hvad hun siger...Men hun nikker bestemt: Jo, der er ingen anden Udvej.....Han siger stille:

Tekst: Der ligger jo svenske Ryttere i Byen...

278.

Nærb. af Anne.

Der er noget forklaret...noget overjordisk skønt skønt over hende, - da hun svarer:

Tekst: Men der ligger ogsaa min Helsen og Sundhed!

279.

Ved Annes Leje.

Lasse ser paa hende,....knytter sine stærke Næver, og der gaar et Ryk igennem ham, idet han bider Kæberne sammen, som sank han noget, der var svært at faa Bugt med. - Og saa ler han højt og frejdigt som i deres gladeste Tid og raaber:

Tekst: Saa kom da, Annelille....Saa gaar vi hjem eller hvorhen i den vide Verden, du vil, for at du kan hitte din Helsen igen!

Han tager Flinten, bøjer sig saa ned over hende og løfter hende op i sine Arme.

280.

I Hytten.

Han bærer hende ud.

281.

Kløften med Hytten.

Lasse kommer ud fra Hytten med Anne i sine Arme - og bærer hende op over Skrænten...Da han naar frem i Billedets Forgrund kaster han et sidste Blik tilbage mod Hytten - men standser ikke.

282.

Skovparti oven for Kløften.

Lasse kommer med Anne....I Billedets Forgrund standser han, - ser med Angst og Bekymring, at Bevidstheden atter har forladt Anne...Han ser op mod Himlen og beder:

Tekst: Du kære lille Gud, lad hende ikke dø!
Gør med mig, hvad du vil, men lad hende ikke dø! Du kære lille Gud!

Og han gaar videre med sin dyre Byrde.

283.

Nyt Skovparti.

Lasse kommer ind fra Billedets Forgrund og fjerner sig med sikre Skridt som en Mand, der kender sit Maal.....

Afblanding.

Slut paa 5te Akt.

te
6- Akt.

284.

Tekst: Om Aftenen gik det som sædvanlig livligt til i Ole Hassels Gaard...

Ole Hassels Stue.

Svenskerne sidder og drikker og dobler...Baade Johan Printz (der efter Tabet af sin Haand er avanceret til Vagtmester), Kvartermesteren og Trompeteren er til Stede og sidder og spiller Kort med den trøtte Ole Hassel. - I Bænkehjørnet sidder gamle Elias og sover. Ved Drengens Seng sidder Mor Trine og halvsover med de trøtte Hænder i Skødet.

285.

Ved Bordet.

Spillet raser...Et af Lysene - eller en af Lygterne - gaar ud, - hvilket har til Følge, at Printz skændende og bandende beordrer et nyt Lys tændt. Kvartermesteren siger grinende til Trompeteren:

Tekst: Svært saa mørkerød den Satan er blevet, siden Fanden hin Aften var løs!

De andre hyler af Grin....Printz snærrer af den drille= vorne Kvartermester og griber efter Ølstoben.

286.

Nærb. ved den udvendige Side af Døren.

En Haand slaar et kort, haardt Slag paa Døren.

287.

I Stuen.

Alle ser hen mod Døren...Mor Trine retter sin Ryg, og Printz tager Stoben fra Munden. (Se Romanen pag. 174).

288.

Ved Døren.

Den skubbes langsomt op, - og Lasse kommer til Syne.

I sine Arme bærer han Anne, der er dødbleg som han selv og ligger med lukkede Øjne.

289.

Ved Bordet.

Almindelig Overraskelse og Forfærdelse...Printz er den, der hurtigst kommer til Besindelse og griber til Bæltet.

290.

Ved Døren.

Lasse gaar et Skridt frem og raaber:

Tekst: Agt jer! Vi har Pesten!

291.

Stuen.

Svenskerne farer op og styrter ud - over væltede Borde og Bænke, - og gamle Elias griber ogsaa Flugten. - Men Lasse skrider roligt hen over Gulvet og lægger sin Byrde i Forældrenes Seng. - Da han ser Rædslen i Mor Trines Ansigt, siger han:

Tekst: Vær rolig...ingen af os har den slemme Sot....Men Kolden har Anne...Tag nu Vare paa hende, - jeg magter det ikke mere!

Han bøjer sine smertende Arme, strækker dem i Vejret, lukker saa roligt Stalddøren og stænger den og gaar hen til Yderdøren, hvor han bliver staaende med Flinten i Haand... De andre har samlet sig om Sengen.

292.

Ved Sengen.

Anne kommer langsomt til sig selv, - rejser sig lidt op, ser sig om i Stuen og knuger sig ind i Moderens Favn og vugger sig i den som et Barn, der har fundet hjem.

293.

Ved Døren.

Lasse ser med Vemod i Blikket hen mod Anne.

293^a-.Ved Sengen.

Anne rækker sine skælvende Hænder op mod Faderen, trykker sit Ansigt ind mod Helles Kind og hvisker:

Tekst: Tilgiv mig! Tilgiv mig!

293^b-.Ved Døren.

Lasses Øjne brænder...han føler en sviende Fornemmelse af et sugende Savn, og det ligesom hulker i ham...Stille aabner han Døren og gaar ud.

294.

Ved en Gavl.

Johan Printz og et Par Dragoner spejder frem....Paa et Vink af Printz kaster en af Svenskerne et Reb ud i Luften som en Lasso.

295.

Foran Yderdøren.

Lasse lukker stille Døren efter sig, - og i det samme kommer Rebet susende og falder ned om ham.

296.

Større Billede ved Ole Hassels Gaard.

Lasse rives over Ende...et Par Liner slynges om hans Arme og Ben, - og Soldaterne trækker af med den Ulykkelige... Johan Printz triumferer.

297.

Vejen uden for Ole Hassels Gaard.

Lasse slæbes hen ad Jorden som et dødt Dyr...Optøget bevæger sig i Retning af Kirken. - Afblænding.

298.

Tekst: Det blev Dag, før Lasse kom til Bevidsthed.....

I Kirken paa Trappen, der fører op til Taarnet.

Lasse ligger henslængt paa Trappen (Se Bogen pag. 176). - Blodig og forslaaet er han og berøvet sine Vaaben. Han kommer langsomt til Bevidsthed...ser sig om med et forstyrret Blik og sætter sig paa et af Trinene og forsøger at erindre, hvad der er sket...Pludselig hæver han lyttende Hovedet.

299.

Uden for Kirken.

Et Par af Svenskernes udstillede Vagter vandrer frem og tilbage.

300.

Paa Trappen.

Lasse forstaar, at Udgangen er bevogtet, - og han slæber sig saa besværligt op ad Trinene.

301.

Afsats i Taarnet.

Lasse klavrer op....fortsætter Opstigningen ad en smal Stige.

302.

Klokketaarnet.

Lasse kommer op fra Lemmen i Gulvet...Han gaar hen til et af Lydhullerne i Muren, - inddrikker begærligt den kolde Luft og ser ud over Egnen. - Han forstaar, at heller ikke heroppefra vil han kunne flygte - og bliver midmodig...Han gaar hen til Stilladsot, i hvilket de to smaa, fattige Klokker hænger.

303.

Ved Klokkerne.

Han pinker paa Klokkerne med smaa Slag og ser, at der lig=

ger et tykt Lag Støv over deres Munkobogstaver...Han falder i Tanker...mindes en lille Episode, der faar Smilet frem om hans Mund....Billedet toner over i:

304.

Uden for Hytten - som 227.

Begyndelsen af nævnte Bill. 227, hvor Lasse og Anne knæler ned og lytter efter den fjerne Klokketklang. - Bill. toner atter over i:

305.

Nærb. af Lasse ved Klokkerne.

Smilet er stadig om hans Læber, - og hans Ansigt faar et fredfyldt Udtryk....Men pludselig hører han en Lyd og farer sammen.

306.

Ved Afsatsen i Taarnet - som 301.

En Løndør i Væggen er ved at blive aabnet...Den aabnes fremefter, - saa man ikke ser solve Personen, der aabnerden, - men kun den skidne, magre Haand, der holder om Dørkanten.

307.

Ved Klokkerne.

Angsten griber Lasse...Er det hans Bødler, der kommer for at tage hans Liv?...Han famler efter sine Vaaben og opdager nu først, at han er blevet dem berøvet...Saa trækker han sig langsomt hen mod Muren, bider Tænderne sammen og knytter Næverne: - Han vil sælge sit Liv saa dyrt som muligt!.... Med store, stive Øjne stirrer han ned mod Lemmen i Gulvet.

308.

Ved Lemmen.

Et talggult Ansigt kommer til Syne over Hullets Rand, - ompjusket af et uredt, hvidt Haar. Et Par Arme kommer op, og

et Par svage, skidne Hænder lægger en Bylt paa Gulvet....
 Det er Præsten, Herr Niels, der kommer....og han ser op=
 mærksomt paa Lasse.

308^a-.

Nærb. af Lasse.

308^b-.Klokketaarnet.

Saa gaar han hen og hjælper den gamle Mand op...Herr Niels
 har en halvlang Hvergårns Kjortel paa, der stumper ved
 Knæene, og en smal, pibet Krave om Halsen. Han fører Lasse
 hen til en Luge, - lukker Lassen op, - og de to Mænd for=
 svinder ind paa Kirkeloftet.

309.

Del af Kirkeloftet.

De to ind. Lige inden for Lugen staar to støvede, - med Oxe=
 hud betrukne Kister. - Det er Præstens og hans Kones. Og i
 Hjørner og Kroge har han skjult sine Værdisager. Han sætter
 sig paa den ene Kiste - og betragter tavs og med Uvilje Las=
 se.

310.

Nærb. af Præsten.

Hans Ansigt bliver mørkere og mørkere...og pludselig bryder
 Raseriet løs i ham. - Han knytter Hænderne mod Lasse og
 bruger hvasse og drøje Ord. Siger:

Tekst: Elendige Træl, der har mænget sig med
 Djævelen og hans Gerninger, - der har
 faret frem som en ond Skalk mod et u=
 skyldigt Barn, saa Herren, din Gud, har
 slaget hende med Syge og Sot og draget dig
 til Galgestien! Tvi dig!

311.

Paa Kirkeloftet.

Herr Niels bruger Mund...og Lasse hører med sænket Hoved

paa det Uvejr, Præsten kalder ned over ham. - Saa knæler han stille ned for Herr Niels og siger bønligt:

Tekst: Sig mig, Præst, hvad skal jeg gøre - og jeg gør det...Sig mig, vil I faa Fred i Landet, naar Svenskekongen dør?...Sig det, og han skal dø!...Og faar Anne saa Fred..og faar jeg saa Fred i mit Hjerte?

Og han søger fortvivlet og bedende Præstens Blik...Præsten vil tale videre i vildt Raseri...men da han møder Lasses Blik, falder hans harmfulde Mund til, de haarde Øjnes Lyn slukkes, og et vemodigt og uendelig kærligt Smil lægger sig over hans gustne og forpinte Ansigt. - Og sine Hænder lægger han paa Lasses Skuldre.

312.

Nærb. af Præstens Ansigt.

Han ser mildt ned mod Lasse og siger stille:

Tekst: Nej, - min Søn, du skal kun gøre eet: - Redde Livet og ikke tabe Haabet!...Jeg skal hjælpe dig paa Flugt, - og din Anne-lille skal vorde i min Varetægt, til du kommer tilbage!

313.

Paa Loftet.

Præsten rejser sig, viser, at han i Bylten har Klæder og Mad samt Kirkens nye Klokkereb....Desforuden et Par Breve ved Hjælp af hvilke Lasse skal slippe over til Sjælland...Lasse tager taknemmelig hans Hænder, - men Herr Niels vil ingen Tak høre, - men lægger velsignende sin Haand paa hans Hoved, ser op efter og siger:

Tekst: Saa raaber jeg fattige Menneske til dig, Gud Fader i Himmelen, og befaler i din Varetægt denne ærlige, arme Sjel, som du har skabt og frelst med din Søns, Jesu Christi Pine og Død! Amen!

Billedet blændes langsomt af.

314.

Ole Hassels Stue. Ved Sengen.

Anne ligger stille og sover, - og hendes Forældre og lille Helle staar ved Siden af hendes Seng...Mor Trine hvisker noget til sin Mand, og han lister stille ud.

315.

Uden for Stuedøren.

Ole Hassel ud, - tegner med Kridt tre hvide Kors paa Døren: - Huset er pestbefængt!

316.

Ved Sengen.

Anne slaar Øjnene op, - ser paa Moderen med et lykkeligt Smil, lister sin Haand ind i hendes og falder saa hen igen...
Afblanding.

317.

Tekst: Da Natten sankede sig....

Kirkotaarnet paa nogen Afstand.

Lasse (der er klædt i det Tøj, Præsten havde med til ham) entrer ned ad Klokkerebet.

318.

Ved Taarnets Fod.

Lasse kommer ned, - ser sig spejdende om og sniger sig saa bort.

319.

Kirkegaarden, set fra Taarnet.

Lasse sniger sig bort i Natten.....Afblanding.

"LASSE MÅNSSON FRA SKAANE".

1846.

Indledning 1. *Tsbilled*
2 *med Klasketop.*

1	1	Gade. Gæssene
1	2	" "
2	3	Stue. J., R. og Martin. Fru D. ind
2	4	Nærb. af Fru D. og J.
2	5	" " " B. og Gedebukken
2	6	" " Elias
2	7	Fru D. og J. i Stuen
2	8	" " i Stuen. Fru D. ved Sengen tager Hønen ud
1	9	Drengen fortæller, at Svenskerne kommer
1	10	Drengen ind i Huset
2	11	Fru ^{B.} , Fru D., J. og M.
2	12	Nærb. Elias
2	13	De 4 i Stuen
1	14	Drengen ud af Huset
1	15	Folkene udenfor Huset
2	16	Elias ind
1	17	Udenfor Huset. Folkene løber
2	18	Fru B., J. og M. pakker sammen
1	19	Landsbyen. Rytterne kommer
1	20	" " rider ind
1	21	" " kommer
1	22	Smedene ^{ien}
1	23	Nærb. af Smeden
1	24	Landsbyen. Rytterne rider ind
2	25	Stuen. Fru D., Fru B. og J. Fru B. gaar ud
3	26	Loftet. Fru B. og M.
1	27	J. i Huset
1	28	Landsbyen. Rytterne kommer
1	29	J. i Døren
1	30	Rytterne udenfor Huset
1	31	J. i Døren

- 1 32 Rytterne stiger af Hestene
- 1 33 J. i Døren. Peter Nielsen hen
- 1 34 Nærb. af J. og P.N.
- 3 35 Stue. Soldaterne ind
- 1 36 Rytterne udenfor Huset
- 3 37 Nærb. af Soldaterne
- 3 38 Stue. Soldaterne pakker Sagerne ud
- 3 39 " " vælter Tøjet ud af Kisten
- 3 40 Loftet. Fru B. og M.
- 1 41 Landsbyen. Soldaterne gaar
- 1 42 Reumert kommer ridende
- 4 43 Landsbyen. Soldaterne med R.
- 3 44 Nærb. Fru B.
- 4 45 " R.
- 3 46 " Fru B. vender sig om
- 4 47 Landsbyen. R. bæres bort
- 3 48 Nærb. Fru B.
- 3 49 Soldaterne i Stuen
- 3 50 R. i Sengen
- 3 51 Loftet. J. ind til Fru B. og M.
- 3 52 Nærb. af de 3
- 4 53 Landsbyen. Soldaterne rider ind
- 3 54 Stuen. P.N. hen til Soldaterne
- 4 55 Landsbyen. Soldaterne stiger af Hestene
- 4 56 Nærb. af Smeden
- 4 57 Smedien. Soldaterne hen til Smedien
- 4 58 Soldaterne ud af Huset
- 3 59 " ved Ilden
- 3 60 Nærb. af R. i Sengen
- 3 61 Stuen. Soldaterne drikker
- 3 62 Nærb. af P.N.
- 5 63 Stue. P.N. taler til Soldaterne
- 4 64 Udenfor Huset. Soldaterne
- 5 65 Loftet. Fru B. J. og M.

- 4 66 Soldaterne trækker Hestene ind i Huset
- 5 67 Stuen. Fru D. og Soldaterne
- 6 68 Landsbyen. Soldaterne tænder Baal.
- 6 69 Soldaterne ved Baalet
- 6 70 Soldaterne binder Smeden. Kommer ud med ham
- ~~6 71 Udenfor Smedien. Soldaterne ved Baalet~~
- 6 72 Soldaterne ved Baalet
- 6 73 Børnene udenfor Huset
- 7 74 Soldaterne i Stuen. Lægen ind
- 7 75 " " "
- 7 76 Lægen gaar gennem Stuen
- 7 77 Lægen hentil P.N.
- 7 78 R. i Sengen. Lægen hen. P. N. kalder
- 7 79 Nærb. Fru D.
- 7 80 R. i Sengen. Lægen, P.N. og Fru D. hen til Sengen
- ~~6 81 Smedien. Børnene hen~~
- ~~6 82 Soldaterne ved Baalet~~
- ~~6 83 Folkene udenfor Huset~~
-
- 6 84 Soldaterne udenfor Smedien
- 4 85 Vagten blæser i Hornet
- 5 86 Nærb. af R. i Sengen
- 5 87 Stue. Soldaterne pakker sammen
- 5 88 " " gaar ud
- 4 89 Landsbyen. Soldaterne rider bort
- 5 90 Loftet. Fru B., J. og M. Fru B. rejser sig
- 4 91 Landsbyen. Soldaterne rider hen foran Smedien
- 4 92 P.N. hen til Smeden
- 4 93 Vagten blæser i Hornet
- 5 94 R. i Sengen rejser sig
- 5 95 Stuen. Fjernb. R. i Sengen
- 5 96 R. ud af Sengen
- 4 97 Rytterne udenfor Smedien
- 5 98 R. gaar ud
- 5 99 Loftet. Fru D. op til Fru B., J. og M.

- 4 100 Smedien. Soldaterne rider bort
- 4 101 R. med Hesten
- 5 102 Stuen. Fru D. J. M. og B. ind
- 4 103 R. med Hesten
- 4 104 Nærb. Smeden og P.N.
- 8 105 Udenfor Huset. R. med Hesten. P.N.hen
- 8 106 Landsbyen. Soldaterne kommer ridende
- 8 107 Nærb. R P.N. ved Huset
- 8 108 Landsbyen. Soldaterne kommer
- 8 109 R. P.N. ved Hesten. R. taler
- 8 110 Nærb. R. paa Jorden
- 8 111 Landsbyen. Soldaterne rider ind
- 8 112 Svenskekongen i Kanen
- 8 113 Nærb. af Svenskekongen
- 8 114 R. paa Jorden
- 8 115 Nærb. af Svenskekongen
- 8 116 P. N. hen til Svenskekongen
- 8 117 Nærb. P.N.
- 8 118 Kanen med Svenskekongen *Folk hen*
- 8 119 Nærb. af Svenskekongen
- 8 120 Soldaterne udenfor Smedien *P. N. hen*
- 8 121 Svenskekongen kører bort
- 8 122 P.N. og R. udenfor Smedien
- 5 123 Stuen. De 4 samler Sagerne sammen
- 5 124 " Soldaterne ind med R.
- 5 125 " " " P.N. hen til Fru B.
- 9 126 Nærb. Fru B. og P.N.
- 9 127 R. i Sengen. Fru B. og P.N. ved Siden. P.N.gaar ud
- 9 128 Nærb. R. og Fru B.
- 9 129 " " " " "
- 9 130 " Fru B.
- 9 131 " R. og Fru B. ved Sengen
- 9 132 R. i Sengen. Fru B. løfter Hovedet op
- 9 133 Nærb. R. i Sengen

- 9 134 Køkken. Fru D., Fru B. og M. gaar
- 9 135 R. i Sengen. M. hen til ham
- 9 136 Køkken. Fru D. og Fru B.
- 9 137 Stuen. R. ud af Sengen, hen til M.
- 9 138 Køkken. Fru B. ud af Døren
- 10 139 Stuen. Fru B. ind til R. og M.
- 10 140 Køkken. M. ind
- 10 141 Stue. R. hen til Fru B.
- 10 142 Nærb. Fru B. og R.
- 10 143 " " " " " Fru B. binder Listen om
- 10 144 " " "
- 10 145 " " " og R. Fru B. binder Listen om
- 10 146 Køkken. Fru D. og M. ud
- 10 147 Stue. M. hen til R. og Fru B.
- 10 148 " R. tager Pengene
- 10 149 " Nærb. Fru B.
- 10 150 Nærb. R., lytter
- 10 151 Køkken, Fru B. tager Skeerne
- 10 152 Stuen. Fru B. og R. ved Bordet
- 10 153 Fru D. med Grøden
- 10 154 " " " " ved Bordet
- 7 155 Inde i Smedien. Soldaterne spiller Kort
- 7 156 Udenfor Smedien, Smeden
- 7 157 Smeden ind
- 7 158 Smedien. Soldaterne spiller Kort
- 7 159 Nærb. Smeden og P.N.
- 7 160 Smedien. P.N.taler
- 7 161 Stuen. R., Fru B. og Folkene der bor der
- 7 162 Nærb. R.
- 11 163 Nærb. af M.
- 11 164 " Fru B. og R.
- 11 165 " " " " "
- 11 166 Stuen. R. ved Bordet, fortæller

- 10 167 Stuen. Fru B. vinder Garn
 12 168 R. læser Brev
 12 169 Stuen. Fru B. vinder Garn
 12 170 " R. i Stuen
 12 171 " Nærb. Fru B. vinder Garn
 12 172 " R. hen til Fru B.
 12 173 " Nærb. R.
 12 174 " R. giver Fru B. Brevet
 12 175 Nærb. Fru B. læser
 12 176 " R.
 12 177 R. og Fru B. Fru B. rejser sig og gaar ud
 12 178 Fru B. og R. ved Døren
 12 179 Nærb. Fru B. og R.
 12 180 R. og Fru B. Fru B. aabner Lemmen
 12 181 Fru B. ud af Døren
 12 182 Stuen. R.
 12 183 Nærb. Fru B.

- III
 13 184 Udenfor Huset. J. med Lygte
 11 185 Stuen R. og J. ved Bordet
 11 186 Nærb. af R. og J.
 11 187 Fru D. i Sengen
 11 188 R. og J. ved Bordet
 14 189 Fru B. i Sengen lytter
 11 190 R. og J. ved Bordet. J. tager Pengene
 14 191 Nærb. af Fru B.
 11 192 R. og J. ved Bordet. J. rejser sig
 11 193 Nærb. af R.
 11 194 R. og J. R. tager Pengene
 13 195 P.N. udenfor Huset, gaar ind
 11 196 P.N. ind til R. og J.
 11 197 Nærb. af R.
~~11 198 P.N., R. og J.~~
~~14 199 Nærb. Fru B. i Sengen~~
 11 200 " P.N. og R.

- 11 201 Pengene
- 11 202 Nærb. P.N. og R.
- 15 203 Stuen. P.N. og R. P.N. gaar
- 13 204 P.N. ud af Huset, lister bort
- 15 205 Stuen. R. og J. J. faar Pengene
- 15 206 R. og J. gemmer Pengene
- 13 207 Nærb. P.N., kikker ved Vinduet
- 15 208 Nærb. R. og J. ved Lemmen
- 13 209 Nærb. P.N. ved Vinduet
- 15 210 R. og J. lukker Lemmen i
- 13 211 Fjernb. P.N. ved Vinduet, gaar
- 15 212 R. og J. sætter sig Bordet
- 16 213 Udenfor Huset Fru B. og R. Begge rejser sig
- 16 214 Nærb. Fru B.
- 16 215 Udenfor Huset R. omfavner Fru B.
- 17 216 Nærb. W. og Fru S. i Vinduet
- 16 217 " R. og Fru B.
- 17 218 Nærb. W. og Fru S.
- 16 219 R. og Fru B.
- 17 220 Nærb. W. taler
- 16 221 . R. og Fru B. Nærb.
- 17 222 Nærb. W. og Fru S.
- 16 223 " R. og Fru B. Fru B. vender sig mod R.
- 16 224 W. og Fru S. ved Vinduet. Fru B. og R. ind
- 18a 225 Stue. W., Fru B. og R. ind til Fru S.
- 18a 226 " W. og Fru B. ind. W. sætter sig ned
- 18a 227 " Fru S. og R. ved Vinduet
- 18a 228 Nærb. W. og Fru B.
- 18a 229 " Fru S. og R. ved Vinduet
- 18a 230 " W. og Fru B. W. rejser sig, de gaar
- 18b 231 W. og Fru B. gaar
- 18b 232 Stue. W. og Fru B. ind til Fru S. og R.
- 18b 233 Nærb. af Fru B. W. R. og Fru S.
- 18b 234 " " W. med Sværd

- 18^b 235 Nærb. af R.
 18^b 236 " " W. med Sværdet
 18^b 237 Stuen. De 4
~~16 238 Nærb. J. og M. Stuen.~~
 16 239 Stuen. Fru B. og R. ind, taler til J.
 16 240 Køkken. Fru B. hen til Fru D.
 16 241 Nærb. Fru B. og Fru D.
 19 242 Stue. R. og Folkene ved Vinduet. Elias hen til R. Fru D. ind
 19 243 Nærb. af R. og J.
 19 244 R. og J. ved Linden *Linden Lemmen*
 19 245 Nærb. R. tager Pengene op
 19 246 " J.
 19 247 R. og J. ved Linden. R. rejser sig op
 28 248 Udenfor Smedien, Elias hen
 19 249 Stue. Fru D. og Fru B. ind, til R. og J.
 19 250 Nærb. Elias
 19 251 Stue. Elias ind
 19 252 Nærb. Fru B. og R.
 19 253 Stue. Fru D., B. og R. Fru D. gaar ud
 28 254 Gade. R. rider bort
 28 255 " Nærb. Fru B.
-
- 17 256 Stue. Fru B. pudser
 28 257 Torvet. Elias løber
 17 258 Stue. Nærb. Fru B.
 28 259 Døren. M. løber ind
 17 260 Stue Nærb. Fru B.
 17 261 " M. hen til Fru B.
 17 262 Nærb. Fru B. og M.
 17 263 Stuen " " " " Fru B. gaar
 20 264 Køkken. M. hen til Fru D. og J.
 21 265 Skoven. R. ved Træet
 21 266 " Fru B. hen til R.
 21 267 Nærb. Fru B. og R.

- 21 268 Skoven. Fru B. og R. sætter sig
- 21 269 " " D., J. og M. kommer gaaende
- 21 270 " M., J. og Fru D. hen til Fru B. og R.
- 21 271 " Nærb. Fru B., R. og M.
- 22 272 Skoven. R. ved Træet
- 22 273 R. binder Hesten til Træet
- 22 274 Skoven. R. kommer frem bag Træet
- 22 275 R. gaar fra Hesten
- 22 276 Slottet. R. paa Lur
- 22 277 P.N. giver Soldaterne Ordre
- 22 278 Søen R. paa Lur
- 22 279 P. N. og Soldaterne
- 22 280 P. N. vender sig mod Soldaterne
- 22 281 P.N. og R. kæmper
- 22 282 P. N. og R. paa Broen
- 22 283 Nærb. P.N. og R.
- 22 284 Skoven. Soldaterne
- 22 285 Nærb. Broen. R. og P.N. P.N. over Rækværket
- 22 286 Skoven. Soldaterne løber
- 22 287 Broen. Nærb. P.N. og R.
- 22 288 P.N. og R. kæmper. Broen.
- 22 289 Nærb. Haanden tager Revolveren
- 22 290 Broen. P.N. og R. kæmper
- 22 291 Fjernb. Broen. P.N. og R. P.N. falder
- 22 292 P.N. i Vandet
- 22 293 Broen Nærb. af R.
- 22 294 Soldaterne løber
- 22 295 Nærb. af R.
- 22 296 R. hen til Hesten
- 22 297 Soldaterne løber over Broen
- 22 298 R. rider bort
- 21 299 Skoven. Nærb. Fru B. R. og M.
- 23 300 Skoven. R., Fru B., Fru D., J. og M. R. fortæller.
Fru D. og J. tager Afsked og gaar
- 23 301 Nærb. R. og Fru B.. De kysser hinanden og gaar.

- 23 302 Skoven. Fru B. tager Afsked med R. og gaar
- 23 303 " R. hen til Træet, tager sin Bylt og gaar
- 23 304 R. hen til Hytten
- 23 305 Nærb. R. Gaar ind i Hytten
- 23 306 En Dør lukkes op, Soldaterne kommer ind
- 24 307 Skoven. R. frem ved Træet
- 24 308 " Fru B. kommer gaaende
- 24 309 " " " hen til R.
- 24 310 Nærb. Fru B. og R.
- 24 311 Skoven " " " " gaar
- 24 312 Hytten " " " " hen, gaar ind
- 25 313 Inde i Hytten. Fru B. og R. R. lægger Fru B. ned
- 25 314 Hytten. Nærb. Fru B. og R.
- ~~25 315 Nærb. Fru B.~~
- 25 316 Fru B. og R. R. gaar hen til Døren
- 24 317 R. udenfor Hytten. lytter
- 23 318 Udenfor Hytten. R. vaagner, gaar ind
- 26 319 Hytten. R. ind
- 26 320 I Hytten. Lejet tomt
- 26 321 R. i Døren, ser
- 26 322 Nærb. Ildstedet
- 26 323 R. i Døren lukker den
- 23 324 R. ud af Hytten, kalder
- 23 325 Fru B. bader i Søen
- 23 326 Udenfor Mytten. *R. gaar*
- 27 327 I Skoven. R. kommer gaaende
- 27 328 Fru B. i Vandet
- 27 329 Skoven. R. ser
- 27 330 Fru B. i Vandet, ~~væ~~ker sig
- 27 331 " " " " gaar op
- 27 332 Skoven. Fru B. hen til R., de gaar
- 27 333 Hytten. Fru B. og R. ind
- 26 334 " R. og Fru B. ind, Fru B. sætter sig, rejser sig, gaar hen til Ildstedet
- 26 335 Nærb. Fru B. og R. ved Ildstedet
- 26 336 Fru B. og R. R. sætter sig

- 26 337 Nærb. Fru B.
- 26 338 " R.
- 26 339 " Fru B.
- 26 340 R. og Fru B. ved Ildstedet
- 20 341 Nærb. Fru D., M. og J.
- 26 342 Fru B. og R. Fru B. rejser sig
- 26 343 Nærb. Fru B. og R.
-
- IV 27 344 R. udenfor Hytten. Fru B. hen
- 27 345 Udenfor Hytten. Fru B. og R. leger
- 29a 345a *Lynbillide*
- 13 346 Hytten. Lyn
- 13 347 Fru B. og R. udenfor Hytten
- 13 348 Hytten. Døren
- 13 349 Inde i Hytten. Fru B. og R.
- 13 350 Døren
- 13 351 Inde i Hytten. Fru B. og R., R. rejser sig
- 13 352 Døren. R. hen
- 13 353 Hytten. Lyn
- 29b 353a *Lynbillide*
- 13 354 Nærb. Fru B. og R.
- 13 355 R. udenfor Gaarden. Fru D. med Lygten. R. lister sig ind
- 29 356 Udenfor Huset. R. kommer og gaar ind
- 30 357 R. i Døren
- 30 358 Stue, R. ind. J. sover
- 30 359 Nærb. R. tager Tøjet
- 30 360 Stue P.N. ind
- 30 361 Nærb. R. i Baggrunden
- 30 362 Stuen. P.N. hen til J.
- 30 363 R. lister ud
- 30 364 P.N. taler til J.
- 30 365 Nærb. R. med Revolver
- 30 366 P.N. og J.
- 30 367 R. med Revolver
- 29 368 Udenfor Huset. Soldaterne
- 30 369 Nærb. af R.
- 29 370 Udenfor Huset. Soldaterne ved Døren
- 29 371 Stuen. R. ved Sengen

- 30 372 Fjernb. R. skyder
- 30 373 Nærb. Lygten
- 30 374 P.N. og J. bliver forskrækkede
- 30 375 R. ud af Døren
- 29 376 Udenfor Huset, Soldaterne
- 30 377 P.N. og J. P.N. gaar
- 29 378 J. ud til P.N. og Soldaterne
- 24 379 Fru B. udenfor Hytten
- 24 380 Skoven. Fru B. og R. sætter sig
- 24 381 Nærb. Fru B. og R.
- 24 382 " " "
- 24 383 " R.
- 31 384 Skoven. Nærb. Fru B. og R.
- 26 385 Hytten Fjernb. Fru B. paa Lejet
- 26 386 Nærb. R. ved Ildstedet. R. gaar
- 26 387 " Fru B. paa Lejet, R. hen til hende
- 32 388 Hytten. Nærb. af R.
- 32 389 " " " Fru B. paa Lejet
- 32 390 Nærb. Fru B. og R. Fru B. drikker Vand
- 32 391 " " " " "
- 32 392 Fru B. og R. ved Lejet
- 32 393 " " " " " " R. bærer Fru B. ud
- 31 394 Hytten. R. bærer Fru B. bort
- 31 395 Skoven. R. bærer Fru B.
- 31 396 Nærb. Fru B. og R.
- 31 397 R. bærer Fru B. bort
- 31 398 Skoven. Fjernb. R. bærer Fru B.
-
- 33 399 Soldaterne i J.s Stue
- 33 400 Nærb. af 2 Soldater
- 33 401 Soldaterne i J.s Stue
- 33 402 Nærb. af Fru D. og M. i Stuen
- 33 403 Stuen. P.N. og Soldaterne ved Vandet. P.N. beder om Lys
- 33 404 Nærb. Elias
- 33 405 P.N. og Soldaterne ved Bordet
- 33 406 Nærb. Fru D. og M.

- 33 407 P.N. og Soldaterne ved Bordet
- 33 408 Stue. R. bærer Fru B. ind
- 33 409 Nærb. Fru D. og M. Ser mod Døren
- 33 410 P.N. og Soldaterne rejser sig. Stue
- 33 411 Stue. R. ind med Fru B. P. N.ser
- ~~33 412 Fru D. og M. bliver forakrækkede~~
- 33 413 R. bærer Fru B.
- 33 414 Stuen. Soldaterne ved Bordet. R.kommer med Fru B.
- 33 415 " R. lægger Fru B. paa Sengen, R. gaar
- 34 416 R. i Stuen
- 29 417 P.N. og Soldaterne udenfor Huset
- 34 418 Nærb R.
- 34 419 Fru B. i Sengen. Fru D. og J. ved Siden
- 34 420 R. i Stuen, gaar ud
- 29 421 Udenfor Huset. Soldaterne og R. ud af Døren, Soldaterne fanger R.
- 29 422 Udenfor Huset. R. slæbes bort
- 29 423 Nærb. af R. paa Jorden
- 29 424 Soldaterne bærer R. bort. P.N. efter
- 35 425 Kirke. Loft. Nærb. af R.
- 35 426 Nærb. af Kirkeklokken. R. hen til den
- 27 427 Udenfor Hytten. Fru B.og R. lytter
- 35 428 R. rører ved Kirkeklokken
- 35 429 W. op paa Loftet
- 35 430 Nærb. af R. ved Klokken, lytter
- 35 431 W. hen til Stigen
- 35 432 R. hen til Lemmen
- 35 433 Nærb. af R.
- 35 434 " " Lemmen. W. op
- 35 435 R. rækker W. Haanden, hjælper ham op
- 35 436 Kirkeloftet. R. og W. ind. W. velsigner R.
- 33 437 Nærb. Fru B. i Sengen. Fru D., J. og M. ved Siden
- 34 438 Nærb. Fru B. og M.
- 34 439 " " " " " Fru D. J. og Elias

- 29 440 R. ud af Huset, skriver Kors paa Døren. Soldaterne løber
bort
- 34 441 Fru B. i Sengen, Fru D. og M. ved Siden
- 36 442 Loftet. Nærb. W. og R. W. giver R. Rebet
- 31 443 Foran Kirken. Rebet hænger ned
- 31 444 Skoven. Søen. R. ud i Vandet, Soldaterne efter
- 37 445 " R. kommer løbende
- 37 446 Soldaten sparker R. i Vandet
- 37 447 R. ved Vandet
- 37 448 R. og Soldaterne i Vandet
- 37 449 En Soldat gemmer sig bag Træet
- 37 450 R. og Soldaterne i Vandet
- 37 451 Nærb. Soldaten med Geværet
- 37 452 R. op af Vandet. Soldaten slaar ham i Hovedet
- 37 453 Nærb. Soldaterne i Vandet
- 37 454 Fjernb. Soldaterne i Vandet
- 37 455 De tre Soldater i Vandet
- 37 456 R. kæmper med Soldaten, løbet
- 31 456a Skoven. R. kommer gaaende, gemmer sig bag Træet
- 31 457 " R. kommer vaklende frem
- 38 458 Stuen. Nat. Fjernb. Fru B. i Sengen
- 38 459 Nærb. Fru B. i Sengen. Fru B. rejser sig
- 38 460 " " " " " falder tilbage igen
- 38 461 Fru B. i Sengen, rejser sig, lytter
- 38 462 Nat. Fru B. staar op, klæder sig paa
- ~~38 463 Stuen. M. sover~~
- ~~38 464 Nat. Fru B. gaar~~
- ~~38 465 M. sover~~
- 40 465a R. hen foran Hytten, falder om
- 39 466 Torvet, Fru B. gaar
- 39 467 Skoven. Fru B. kommer gaaende
- 40 468 udgaar
- 31 469 Fru B. kommer gaaende. Skoven.
- 31 470 Skoven. Fru B. frem fra Krattet.
- 37 471 Døren med 3 Kors.
- 40 472 Fru B. hen, knæler ned hos R.
- 40 473 Nærb. Fru B. hos R.

- 37 474 Døren med 3 Kors smækker, toner bort
40 475 Foran Hytten. R. og Fru B. ligger døde